MISTERE ALE PĂMÂNTULUI ROMÂNESC

Isabela Iorga

IORGA ISABELA

MISTERE ALE PĂMÂNTULUI ROMÂNESC

LEAGĂNUL OMENIRII

ANTET

© Editura Antet XX Press

Redactor: Turturel Năstase
Tehnoredactare computerizata: Cristina Antonescu
Coperta: Ion Năstase

ISBN 973-636-069-5

Tiparul a fost executat: de tipografia
ANTET XX PRESS

Str. Max Heberlin, nr. 677
tel:021/2234945, 021/2221245
E-mail: antet@fx.ro
wvw.antet.ro

INTRODUCERE

De-a lungul timpului s-au seris multe lucrări despre Geneză, care mai de care mai originale, prezentând modul de înţelegere şi interpretare al celor care studiaseră literele scripturii, dar, din nefericire, interesul pentru acest subiect a scăzut vertiginos într-o lume care afirma cu tărie că nu mai este interesată de trecutul său, ci doar de viitor. Şi chiar dacă se mai scrie pe tema aceasta, prea puţini se încumetă s-o mai facă, fiind vorba despre un subiect delicat şi controversat

Este o minune să „primeşti" chei ce-ţi pot deschide uşile ce ascund adevăruri eterne şi în mod cert, aceste chei ni le oferă Divinitatea numai atunci când puritatea sufletească şi moralitatea înaltă însoţesc o dezvoltare psihică corespunzătoare înţelegerii cuvântului său.

Trecând peste întrebarea dacă Biblia cuprinde integral texte ce exprimă doar adevărul istoric şi admiţând posibilitatea ca pe parcursul vremii să i se fi adus modificări, unele chiar majore, în diverse scopuri pe care nu le vom comenta aici, susţin cu convingere însă, veridicitatea totală a textului şi informaţiei din cartea Genezei. Pentru a sprijini teza Creaţiei în defavoarea tuturor celorlalte ipoteze, voi exprima în cele ce urmează propriul punct de vedere asupra creaţiei divine, considerând că argumentele şi ideile expuse pot fi în mare parte eronate, posibil în totalitate, dar... existând şansa ca una singură să fie corectă, ceea ce ar reprezenta un câştig, o izbândă. Un câştig, mă veţi întreba? Cum se poate vorbi despre un câştig când dintre atâtea idei doar una rămâne în picioare, neputând fi spulberată de contraofensiva argumentelor logice, de bun simţ, verificate şi adevărate? Personal consider că izbânda există deja prin faptul că mintea umană a gândit şi cugetat profund, a încercat să înţeleagă aceste lucruri, chiar dacă nu s-au relevat toate soluţiile problemelor studiate. Important este că ai încercat şi mai ales ca ai avut curajui şi dorinţa de a le prezenta altora concluziile la care ai ajuns, pentru ca aceştia să le analizeze şi să-ţi arate că ai greşit undeva, dacă ai greşit. Să încerci şi să greşeşti este mai bine decât să nu încerci deloc.

Veţi gândi că este o impietate să abordezi un subiect atât de delicat nefiind o autoritate în domeniul teologic, ci un simplu muritor. Posibil

ca din punctul dumneavoastră de vedere, acest raţionament să fie corect, dar eu îl consider greşit. Nu avem dreptul să descurajăm pe nimeni în încercarea de a gândi şi a împărtăşi celor din jur propriile idei, bucuria descoperirilor sale. Pasiunea şi dorinţa pentru studiul unui subiect anume vor eclipsa prin bogăţia informaţiei absorbite de mintea pasionatului căutător pregătirea şi informaţia acumulate în perioada celor patru ani de facultate, astfel că, din respect pentru muncă şi perseverenţă, nu ar trebui să pornim cu idei preconcepute atunci când privim ori cercetăm rodul muncii sale. Astfel, m-am concentrat asupra ideilor proprii referitoare la acest subiect, fiindu-mi totuşi foarte greu să mă apuc de redactarea textului. De ce? Fiindcă de nenumărate ori m-a copleşit „măreţia“ subiectului abordat şi m-am întrebat dacă îndrăzneala nu mi-a fost prea mare, dacă atitudinea pe care o am pe parcursul scrierii este cea corectă, de pietate, respect, blândeţe şi iubire. Căci, atâta timp cât sufletul meu vibrează pe aceste coordonate, îmi pare că tot ceea ce scriu este „*curat*“ şi dezvăluit din dorinţa sinceră de a le înfăţişa prietenilor cum înţeleg şi văd eu frumuseţea minunii creaţiei, iar în clipa în care un rătăcit gând de vanitate îmi perturbă starea iniţială de sinceritate a motivelor ce m-au determinat să scriu, se naşte imediat îndoiala asupra posibilităţilor mele de a aborda o astfel de temă. Atunci mă clatin în credinţa mea şi nu mai pot continua lucrarea. Mă opresc şi o reiau când simt că liniştea şi curăţenia mi-au cuprins din nou sufletul şi spiritul, permiţându-mi să mă apropii de Cuvintele Domnului.

IORGA ISABELA

CAPITOLUL I

„La început a facut cerurile şi pământul“

În spaţiul cosmic, exista materie în multiple stări, unele cunoscute nouă, altele nu. Pentru a crea planeta noastră, Divinitatea avea nevoie de materie, iar modul cel mai logic şi de bun simţ era, după părerea mea, acela de a folosi materia existentă chiar în spaţiul apariţiei viitorului corp ceresc şi nu pe cea aflata undeva, la mare depărtare. Într-un anumit mod, forţa creatoare a condensat materia existentă în spaţiul actualei planete, plăsmuind Terra şi, în mod firesc, în spaţial din jurul planetei a rămas un spaţiu lipsit de materie, vid. Fără a insista asupra scenariului desfăşurării acestui proces complicat şi amplu, păstrăm doar ideea apariţiei unui corp ceresc nou, care plutea în spaţiul cosmic şi, considerând etapa de creaţie a Terrei încheiată, pornim la drum în studiul nostru, din acest punct.

Prima oprire o efectuăm înaintea cuvintelor lui Ioan: *„La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu.“* **(Ioan 1,1)** şi încercăm să explicăm această idee.

Cuvântul înseamnă vibraţie şi ia naştere prin vibraţia corzilor vocale. Cuvântul este energie în vibraţie, cum de altfel totul este în Univers. **Legea vibraţiei** precizează că: „Nimic nu stă, totul se mişcă, totul vibrează pe diverse niveluri de energie“. Vibraţia reprezintă Cuvântul din textul lui Ioan. Veţi spune că Dumnezeu nu poate fi doar vibraţie şi sunt de acord, fiindcă **Legea ritmului** afirmă că „orice mişcare în Univers are un ritm anume“, iar acest ritm, intensitatea vibraţiei materiei, nu poate fi stabilit decât de către o superinteligenţă imposibil de definit, cuprins sau înţeles. Ioan ne confirmă raţionamentul spunând că *„Toate lucrurile au fost făcute prin El* (Cuvânt = vibraţie - n.a.); şi *nimic din ceea ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.“* Înţelegem că tot ce există în Univers, fiecare lucru, reprezintă materie, deci eneigie care vibrează într-un ritm propriu, cu o anumită intensitate, intensitate necesară pentru a ţine laolaltă particulele ce compun acel corp, indiferent de natura lui. Vibraţia este prezentă în ne viu şi în viu, precum se spune tot în **Ioan I,14:** *„Şi Cuvântul s-a făcut trup“*, deci, tot ceea ce este viu vibrează într-un ritm specific pe care noi îl numim pulsaţia vieţii, ritm dat de

acţiunea pendulului. Astfel, prin vibraţia de anumite intensităţi Dumnezeu a creat Pământul şi la fel şi *„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului“* **(Psalm 33,6)**.

Ultimele descoperiri ale cercetătorilor de la Universitatea Al.I.Cuza au demonstrat că, recreând o serie de condiţii în laborator, presupuse a fi existat la începutul lumii, se obţine ca rezultat ceva uimitor şi anume, plasma devine vie, celulele de plasmă se divid, se reproduc, acţionează ca oricare celulă vie. Iată cum, în condiţiile fizice potrivite, inducând vibraţia potrivită, plasma devine vie. Şi din ce anume s-a format planeta noastră? Din plasmă!

Privim acum corpul ceresc creat şi care vibrează pe o anumită frecvenţă, fiind după părerea mea viu, cu conştiinţă proprie şi spirit, poate chiar suflet, şi aflăm despre el că este *„pustiu şi gol“*. Descoperim o planetă acoperită de ape, o planetă care are „o inimă“ alcătuită din fier sau un amalgam de alte metale, iar în jurul ei doar apă şi peste tot *„era întunerec“*. Imaginea care ne prezintă planeta este statică, inducând impresia eronată a unei lumi aflate în nemişcare, moarte, dar aparenţa este înşelătoare, fiindcă totul vibra în acel moment într-un anume ritm.

„Duhul lui Dumnezeu se mişcă deasupra apelor“, deci vibraţia inteligentă era prezentă în spaţiul extraplanetar şi bineînţeles în tot ceea ce fusese deja creat.

Urmează apoi un moment foarte important al creaţiei şi anume, cel în care Dumnezeu spune: *„Să fie Lumină!“* şi instantaneu, întunericul este înlocuit cu lumina. Cum îmi explic eu acest eveniment de crucială importanţă? Vă voi expune propria-mi părere, urmând ca dumneavoastră să decideţi dacă are şanse să fie plauzibilă sau nu...

Pornesc de la premisa că în jurul planetei era un spaţiu vid, materia din el fiind incorporată planetei, şi îmi reamintesc poveştile fantastice despre „lămpile veşnice“, pe care le regăsim în istorisiri la diverse popoare ale Terrei. Ce sunt aceste lămpi veşnice? Se spune că sunt nişte lămpi care ardeau veşnic, fără a se stinge. Nu se precizează în nici una dintre povestiri ce fel de combustibil foloseau aceste lămpi, dar descoperim în fantasticele frânturi de textc care ne prezintă misterioasa lume a Shambalei, un model al unei astfel de lămpi şi, ceea ce este mai important, descrierea principiului său de funcţionare. Acest principiu ar avea la bază procesul de dezintegrare a atomului în vid, la scară infinitezimală. Am să încerc să fiu mai explicită. În interiorul lămpii veşnice s-ar crea o explozie atomică obişnuită. În momentul în care s-ar

produce o lumină tot atât de strălucitoare ca cea a Soarelui, omul ar interveni pentru a „perpetua“ ceea ce s-a produs în acel moment, în vid şi astfel am obţine lumina perpetuă din acet moment Teoretic, procedeul acesta este corect din punct de vedere fizic, dar cercetătorii nu au reuşit să producă fenomenul în laborator. Cine ştie, poate pe viitor... modelul de creare a luminii veşnice din aceste lămpi ar putea fi identic cu cel după care Dumnezeu a creat lumina. De fapt, exprimarea este greşită, ordinea fiind exact inversă şi anume, mai întâi lumina lui Dumnezeu şi apoi lumina oamenilor, în toate sensurile. Cert este că, în momentul în care a dorit să fie lumină, inteligenţa incomensurabilă a Divinităţii putea, folosind un singur atom, să creeze lumina prin procedeul descris anterior, având în vedere că în jurul planetei există un vid propice pentru experimentul de mai sus. Condiţiile necesare pentru a declanşa explozia atomică şi a perpetua rezultatele ei existau. Spaţiul de jur împrejurul planetei era vid, deoarece plasma care umplea iniţial acel spaţiu fusese condensată în masa planetei, lăsând pe o anumită porţiune în exteriorul ei, un spaţiu fără materie, vidat. Existau deci, vidul, atomul de la care urma să pornească reacţia şi vibraţia necesară pentru a dezintegra acest atom, iar explozia atomică iniţială s-a perpetuat în spaţiul vid ce exista de jur împrejurul planetei, rezultând o lumină foarte strălucitoare şi instantanee, lumina primordială.

Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel s-a încheiat o altă etapă a creaţiei, întunericul fiind înlocuit cu lumină şi rezultând prima seară şi prima dimineaţă. În **Psalm 74.16** se face diferenţierea între lumina creată de Dumnezeu şi lumina Soarelui: *„Tu ai aşezat lumina şi Soarele“*. Ni se precizează clar prin această afirmaţie că lumina iniţială avea o altă provenienţă decât de la astrul solar, despre care vom vorbi mai târziu, fiind o lumină rece, care nu oferea căldura necesară existenţei vieţii. Această lumină primordială a fost creată din necesitatea de a dărui planetei o sursă de lumină proprie, nefiind posibil să continui o lucrare complexă fără a te bucura de lumină şi de beneficiile sale.

Mergând mai departe, Dumnezeu a zis:

„Să fie o întindere între ape, şi ea să despartă apele de ape. Şi Dumnezeu a făcut întinderea, şi ea a despărţit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Şi aşa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer.“

Acest fragment pare ciudat la prima vedere şi destul de greu de interpretat. În **Pilde 8,** se spune că *„Dumnezeu a tras o zare pe faţa*

adâncului", iar în **Psalmi 148.4** se spune: *„Lăudaţi-1, cerurile cerurilor, şi voi ape, care sunteţi mai pe sus de ceruri!"* Ne vom opri puţin asupra pluralului folosit - *„ceruri"* - deşi, în textul de mai sus, Dumnezeu numeşte întinderea dintre ape *„cer"* (la singular). În alte texte, precum, **Iov 31.14** *„...a întins cerurile prin priceperea lui";* **Psalm 148.4:** *„Lăudaţi-l, cerurile cerurilor...";* **Regi 8.27** *„Iată că cerurile şi cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă";* **Corinteni 12.2** *„...a fost răpit până în al treilea cer"*, apare cuvântul cer folosit la plural. Este posibil ca această împărţire a spaţiului în subspatii numite *ceruri* să-şi aibă echivalentul în actuala definire a noţiunii de atmosferă terestră. Cerurile despre care ni se pomeneşte ar putea reprezenta ceea ce noi am denumit troposfera, stratosfera, mezosferă, termosfera şi exosfera. Este posibil ca *„cerul" existent* atunci să fi fost altfel structurat, dar ceea ce este sigur este faptul că aceste spaţii numite *„ceruri ale cerurilor"* posedau caracteristici care le diferenţiau unele de altele, altfel nu s-ar mai fi făcut precizarea că existau ceruiile cerurilor, ci s-ar fi vorbit doar despre un singur cer şi întotdeauna la singular. Nu ştim însă cum era împărţit ce rul în aceste subceruri şi dacă proprietăţile lor erau aceleaşi cu cele pe care le au acum straturile care alcătuiesc atmosfera. Am punctat în treacăt acest subiect, deoarece ne vom ciocni inevitabil pe parcursul lucrării de unele dintre precizările făcute anterior şi, amintindu-ne ceea ce am citit, ne va fi mai uşor să înţelegem viitoarele teorii.

Revenind la *„acea despărţire a apelor"* sunt destul de intrigată de exprimare, mai ales în momentul în care încerc să *vizualizez* efectuarea acţiunii de a despărţi apele, acţiune ce se presupune a fi fost reală şi desfăşurată cândva, şi nu mă pot abţine să nu râd ori să mă minunez. Având în vedere ceea ce se înţelege prin verbul „a despărţi", folosit în acest context şi interpretând ad literam textul, ar însemna că o mare cantitate de apă ce acoperea planeta, a fost separată de restul acesteia, fiind clar delimitată, într-un anumit fel, de masă de apă rămasă dedesubt Eu cred, şi nu numai eu, că o cantitate mare de apă, numită „apa din ceruri", (pentru a o diferenţia clar de apa ce acoperea planeta), a fost absorbită şi ridicată în aer până la o anumită limită a atmosferei, limită necunoscută nouă, delimitând în acest mod chiar un cer, poate pe primul dintre ele. Nu ştim însă cât de mare putea fi această întindere şi de asemenea, ne punem întrebarea în ce stare subzistă „apa din ceruri": în stare lichidă sau de vapori?

Ipoteza existenţei acestei ape celeste în stare de vapori este îmbrăţişată şi susţinută de către doctor Farid Abou-Rahme şi prezentată în

cartea sa „ŞI DUMNEZEU A ZIS...“. Îl vom cita pe autor pentru a expune cât mai clar opinia sa în legătura cu subiectul dat şi fiindcă stilul de exprimare este lăudabilei pe înţelesul orişicui. Acesta scrie, referindu-se la întinderea de ape: „Întinderea nu poate să fie scoarţa Pământului pentru că el fusese deja creat înainte şi era terminată creaţia lui. Nu ar mai fi făcut o parte a Pământului ulterior. Deci nu este vorba despre ape subterane şi cele de la suprafaţa Pământului, despărţite de pământ, de scoarţă, de sol, ci de apele de la suprafaţa Pământului (oceane, mări, toate) şi altele din atmosferă, de deasupra acestora ce se află pe suprafaţa Pământului. În acest caz, întinderea este reprezentată de atmosferă, de o anumită distanţa de la suprafaţa apelor Pământului, până la apele din cer. Întinderea este înălţimea dintre apele terestre şi apele de deasupra, unde există plante, animale, deci există oxigen, atmosferă. Termenul original pentru „întindere“ are sensul de înveliş subţire comprimat sau aplatizat şi întins - să fie precum un acoperiş, o pătură ce acoperă tot pământul, formată din vapori de apă suspendaţi.“ Doctorul se referă la „bolta“ biblică. El consideră că „apa de deasupra“ se găsea în stare de vapori, sub forma unui înveliş de o anumită grosime, alcătuit din vapori suspendaţi. Nu avem nimic împotriva acestei ipoteze, ci chiar o considerăm logică şi corectă, dar, apare o întrebare la care trebuie să-i dăm un răspuns: „Cum se realiza circuitul apei în atură?“ Întrebarea pare în acest moment puerilă, dar, prin prisma informaţiilor pe care le veţi afla imediat, veţi descoperi că nu este deloc simplă, ba, din contră, ridică o mare problemă.

Pentru ca uriaşa cantitate de apă evaporată să subziste în totalitate sub formă de vapori, ar fi trebuit ca, pe toată porţiunea atmosferică pe care o ocupau aceşti vapori, să existe o temperatură constantă şi ridicată, (temperatura necesară trecerii apei din stare lichidă în stare gazoasă), oricum peste 50 grade C. Temperatura ar fi trebuit să aibă o valoare constantă, deoarece orice scădere a sa ar fi dus la condensarea vaporilor şi la apariţia picăturilor de apă şi implicit a ploii. Însă, în această privinţă, Biblia este foarte explicita, precizând că: *„Domnul nu dăduse încă ploaie pe pământ şi nu era nici un om cave să lucreze pământul“*. Deci, Divinitatea crease plantele, vieţuitoarele şi încă nu plouase niciodată. Ni se spune clar tot în textul Genezei: *„Ci un abur se ridică de pe pământ şi udă toată faţa pământului“*. Înţelegem că plantele erau udate prin intermediul procesului de evaporare a apelor terestre, vaporii răcorind toată faţa pământului şi, bineînţeles, ridicându-se apoi în atmosferă şi alcătuind acea pătura de vapori suspendaţi despre care am

pomenit anterior. În acest mod, stratul de vapori suspendaţi care înconjura planeta aidoma unei pături s-ar fi mărit nonstop, ca urmare a procesului continuu de evaporare al apei, îmbogătindu-se mereu şi mereu cu noi cantităţi „ridicate" în atmosferă şi ducând în cele din urmă la evaporarea întregii cantităţi de apă existentă pe Terra. Evaporarea continuă, absorbţia totală a apei terestre, depozitarea acestei ape în atmosferă sub formă de vapori, acesta ar fi circuitul apei în natură despre care ne informează **Geneza.** Totul bine şi frumos dar absurd, prin faptul că apa nu se putea evapora la nesfârşit, ci ar fi trebuit să revină într-un anumit mod în locul din care a fost absorbită, printr-un alt procedeu decât ploaia. Conform modelului prezentat anterior, la un moment dat, ar fi dispărut cu desăvârşire apa terestră, iar vaporii acumulaţi în atmosferă nu puteau rămâne în permanenţa suspendaţi în aer deoarece, nici spaţiul în care s-ar fi tot acumulat şi care se extindea şi el spre limita exterioară a atmosferei nu putea să se bucure de prezenţa unei temperaturi constante, invariabile. Este imposibil ca această temperatură existentă în stratul de vapori suspendaţi să nu se fi modificat, dat fiind faptul că limita stratului se îndepărta mereu de scoarţa terestră şi este normal ca temperatura să scadă o dată cu creşterea altitudinii. Deci, orice scădere a temperaturii ar fi dus la condensul vaporilor, la apariţia picăturilor de apă, la existenţa în „ceruri" a apei în stare lichidă şi totuşi nu ploua. Atunci, cum era posibil ca aceste picături mult mai grele decât vaporii şi aflându-se deasupra lor ca locaţie spaţială, să rămână şi ele suspendate în atmosferă şi mai ales, cum se realiza circuitul apei în natură, la nivel planetar?

Voi prezenta acum o ipoteză, care unora le poate părea ciudată, dar care va oferi o soluţie problemei noastre şi va dezlega în acelaşi timp un alt mister, şi anume, cel al existenţei sau al nonexistenţei fantasticului *„izvor al raiului"* din care curgeau fluviile care udau gradina Edenului. De ce nu ar fi posibil ca toate aceste picături de apă să cadă pe pământ sub forma unui şuvoi de apă, asemănător unui izvor, printr-un loc anume, de exemplu o ruptură, spărtură în stratul de vapori ce înconjura planeta? Aceasta cădcre de apă, care ar fi asigurat circuitul apei în natură, este, în viziunea mea, „fluviul ce izvora din Paradis". Pentru a-mi susţine ideea cât mai bine îl chem în ajutor pe marele teolog Efrem Sirul care evocând întrebările despre cele „patru fluvii care curgeau din izvorul raiului", răspunde: *„Sunt Nilul, Dunărea, Tigrul şi Eufratul. Deşi cunoaştem locurile de unde izvorăsc, nu acolo se află obârşia lor.*

Căci raiul se află undeva la o mare înălţime. Fluviile care au fost absorbite în cuprinsul raiului, de unde au coborât ca printr-un apeduct în mijlocul mării, iar „pământul le scoate la iveală pe fiecare la locul său.“ Efrem Sirul este de acord că apele terestre s-au ridicat la rai, deci în ceruri, undeva la o înălţime mare, unde conform teoriei dinainte s-ar fi transformat vaporii în picaturi, iar acestea, adunându-se într-un şuvoi, s-ar fi întors pe pământ ca printr-un „apeduct“, aşa cum numeşte el căderea apei. „Fluviul celest“ s-ar fi vărsat în mare şi această apă ar fi ajuns din nou în circuit ieşind la suprafaţă sub forma celor patru mari fluvii de pe continent, apoi s-ar fi evaporat din nou şi tot aşa. Imaginea prezentată de către marele teolog concordă până în cele mai mici detalii cu teoria mea.

De asemenea, în **Iov 25,26,27,** când Dumnezeu discuta cu Iov, El îl întreabă pe acesta: *„Cine a deschis un loc de scurgere ploii, pentru ca să cadă ploaia pe un pământ fără locuitori, pe un pustiu unde nu sunt oameni, pentru ca să se adape locurile pustii şi uscate şi ca să facă să încolţească şi să răsară iarba?“* Chiar Divinitatea ne spune că apa care se afla în cer ajungea pe pământ printr-un loc anume pe care Ea îl deschisese. Se înţelege că această deschidere, această fisură, a fost creată într-un înveliş care acoperea planeta şi care era compact până atunci, Învelişul este numit în Biblie „boltă“ sau „firmament“ şi el înconjura planeta precum o minge, în interiorul căreia se află o altă minge mai mică „Bolta“ se afla la limita exterioară a atmosferei şi, aşa cum este logic şi de aşteptat, era alcătuită din gheaţă, iar locul de scurgere al fluviului ceresc era o spărtura pe unde se scurgea o cădere de apă continuă, apă care poseda calităţi deosebite faţă de cea terestră, fiind menita să ajute la apariţia şi creşterea vegetaţiei pe un teren pustiu. Locul în care exista această „spărtură“ în învelişul compact al boitei din gheaţă nu era unul ales la întâmplare, ci unul ales precis, din motive foarte bine întemeiate, pe care le voi preciza mai târziu. Ceea ce trebuie însă explicat este faptul că pe partea interioară a boitei din gheaţă se acumula apă în stare lichidă, dar aceasta nu se prăbuşea sub formă de picături, ci era absorbita printr-un vortex energetic.

Este important să precizez că o schimbare bruscă a temperaturii atmosferice, în sensul de scădere a ei, ar fi dus la condensul întregii mase de vapori suspendaţi din stratul ce înconjura planeta şi la căderea lor pe pământ. Având în vedere că această cantitate de apă aflată în atmosferă era uriaşă şi că fenomenul de condens s-ar fi. realizat

instantaneu în tot stratul, apa nu ar mai fi putut să se scurgă prin fluviul ceresc, ci s-ar fi prăbuşit sub propria ei greutate, sub forma unei căderi masive de picături de apă, a unei ploi torenţiale, consemnată de Biblie ca fiind primul Potop. Este posibil ca acest cordon prin care se realiza circuitul apei în natură să fie un şuvoi energetic, un traseu pe care circula şi mai circulă şi astăzi energia, să fie ceea ce numim astăzi coarda de argint a planetei, acel *axus mundi* al planetei, canalul energetic major al Terrei, pe care odinioară circula apa sfântă, adică o apă cu calităţi biologice deosebite, apa vie. Din acest canal ceresc care realiza legătura pe verticală între apa din ceruri şi apa de pe pământ, se prelingeau pe suprafaţa terestră patru ape curgătoare, cele patru fluvii, Dunărea, Nilul, Tigrul şi Eufratul care toate la vremea lor au fost considerate sfinte. Să nu uităm că fluviul Pilos sau Filos a fost denumit Danubius, Danu+bius, „Danu“ fiind numele unei zeităţi, „mama ploilor şi a pajiştilor bogate“ (în mitologia vedică). Dunărea se numea Danau şi mai târziu anticii îi vor adăuga la nume particula grecească „bios“, care înseamnă viaţă, astfel că Danubius se traduce prin „Izvorul ploilor care aduc viaţă“, „apa care aduce viaţă“. Anticii au păstrat în memorie fenomenul producerii celei dintâi ploi, realizând o conexiune între fluviul Dunărea, mai precis denumirea lui şi locul de unde au pornit ploile atunci când s-a întrerupt acest circuit al apei din „fluviul ceresc“. O dată blocat circuitul apei prin canalul energetic, s-a întrerupt întregul circuit al apei în natură, ducând la adunarea vaporilor în cantităţi foarte mari în pătura atmosferică, la condensarea lor, la prăbuşirea sub formă de picături şi la apariţia primei ploi de pe pământ, o ploaie de proporţii catastrofale, de neuitat. Amintirea locului de unde au pornit ploile şi a acelui eveniment remarcabil a rămas întipărită în mintea oamenilor şi s-a manifestat prin botezarea fluviului din aceste locuri, Danubius. Încă o dovadă că edenul este plasat pe acest teritoriu şi că aici s-au desfăşurat faptele consemnate atât în Biblie cât şi în vechile documentele vedice, sumeriene etc.

Revin asupra ideii „fluviului ceresc“ pentru a explica pe unde trecea acesta. Apa în stare lichidă de pe suprafaţa interioara a boltei din gheaţă era captată de către vortexul descendent din cordonul energetic al planetei, aidoma unui aspirator uriaş, şi se scurgea sub forma unui şuvoi prin acest canal până pe pământ. Mai precis, nu chiar pe pământ, deoarece canalul energetic plin cu apă, se prelungea pe o porţiune în interiorul pământului.

Acest axus mundi al lumii, despre care filozofii şi istoricii antici au scris multe, se află în muntele sfânt al dacilor, dar nu numai al lor, numit Kogaion, în sumeriană. KU/r/GA/l/-I-EN-AN/u/ = „Locul unde este / muntele şi râul domnului preoţilor zeului ANU“). Acest munte este localizat ca fiind muntele Godeanu şi faptul că aici se află un maxim energetic al planetei s-a stabilit din punct de vedere ştiinţific. Mărturie stau lucrările generalului Vasile Dragomir, mare iubitor de adevăr, care a demonstrat ştiinţific că punctul cel mai înalt din punct de vedere geofizic al planetei este vârful Muntelui Godeanu, muntele sacru al dacilor. Acesta afirmă că:, Având în vedere punctul gravitaţional al pământului, valorile metrice ale dimensiunilor pământului sunt modificate din cauza câmpului gravitaţional, dar şi datorită structurilor interne, la un moment dat, dacă ai forma unui corp de rotaţie pământesc matematic. Forma pe care noi o avem ca bază pentru hărţi, forma matematică, se modifică la suprafaţă prin nişte ondulaţii care dau forma fizică a pământului. Am scris şi o carte pe care am publicat-o în timpul comunismului, acolo în Vest. Astfel, modelul geofizic românesc s-a făcut cunoscut în lume, iar acum vesticii umblă cu sateliţii şi fac comparaţii cu geolitul nostru şi nu le vine să creadă că Noi am făcut aşa ceva pe cale astro-geodezică şi gravimetrică. Am unit tot ce era în ţara noastră măsurători de înaltă precizie, iar în final am scos trei cărţi despre aceste ondulaţii: una se intitulează **„Harta cu ondulatia geolidului“,** a doua se cheamă **„Harta cu componenta din Est la verticală pe un meridian“** şi a treia **„Harta cu deviaţia de la verticală în planul vertical“.** Deci trei elemente esenţiale creează locul geometric al formei fizice (absolute), al formei Pământului, datorită atracţiei universale. Aici în zona aceasta se găseşte punctul cel mai înalt geo-magnetic. În loc să fie pe undeva prin munţii Făgăraş, ori în munţii Parângului, îl găsim aici, pe Muntele Godeanu. Aici este nodul acela de fier formidabil care creează un câmp magnetic atât de puternic, iar densitatea interiorului atât de mare încât câmpul gravitaţional capătă ondulaţii. Asta e ciudăţenia, că nu mai avem în ţară aşa puncte înalte, şi că avem şi un ciudat invers, cu semn negativ. O dovada ştiinţifică de necontestat că în zona muntelui Godeanu există un maxim energetic al planetei, există într-adevăr acel ax energetic al lumii despre care vorbeau toate popoarele vechi şi despre care se crede astăzi că este doar o legendă.

Despre acest canal energetic prin care circula apa la începuturi se vorbeşte în miturile şi legendele tuturor popoarelor lumii şi vom exem-

plifica acest lucru pentru a vă convinge că „fluviul celest“ a existat fără doar şi poate.

Printre tăbliţele de la Annunaki (Nephylim), s-a descoperit una care vorbeşte despre geneză, povestind că la început exista „dragonul“ Tiamat, din care toate de pe Pământ s-au creat. Denumirea „dragonului“ are legătură cu apa, deoarece ea este inclusă în denumirea celor două categorii de apă existente pe Terra la începutul ei, şi anume: Tiamat-e-li-ti = apa de deasupra şi Tiamat - shap-li-ti= apa de dedesubt. Uimitor cum „dragonul“ Tiamat face legătura între cele doua ape, de deasupra şi de dedesubt, fiind canalul celest de legătură dintre ele despre care am pomenit. Pe tăbliţa în care se vorbeşte despre „Fluviul creaţiei“, este scris că acest dragon, Tiamat, care scuipa apă, a inundat pământul cu „sângele“ său şi a căzut apă pe pământ timp de trei ani, trei luni, o zi şi o noapte. Tot într-unul dintre aceste texte, numit „O altă versiune a mitului dragonului“ sunt precizate câteva date importante despre acest fluviu celest, precum lungimea de 50 de kaspu (1 kaspu= 6,7 mile sau două ore de mers pe jos), lăţimea de 10 kaspu, circuitul de 12 (m?) cubi, adâncimea de 9 (m?) cubi, dar cercetătorii nu au reuşit să stabilească unitatea de măsura pentru o serie dintre aceste date. Important este faptul că ni se confirmă existenţa canalului energetic din Godeanu prin care atunci circula apa biologică activă, apa vieţii şi ni se confirmă încă o dată că acest „fluviu ceresc“ a fost pricina producerii potopului. În ce mod, vom vedea mai târziu.

„Mitologia populară chineză ne învaţă că cerul fusese susţinut de o coloană în momentul în care zeiţa Nu Wa a creat oamenii din nori. Ca urmare, un război a izbucnit pe pământ între zeul focului şi zeul apei. Acesta din urmă, înfrânt, a încercat să se sinucidă. În această tentativă a lovit şi a dărâmat coloana ce susţinea cerul. Aceasta s-a surpat parţial şi a dat naştere la crevase în pământ. Zeiţa creatoare a intervenit pentru a repara dezastrul. Deci cauza catastrofei este apa şi nu Bacabii“. Textul pe care l-am extras din lucrarea „Cartea mayaşă a morţilor“ de Paul Arnold, ne confirmă teoria potrivit căreia a existat acest fluviu ceresc, pe care chinezii îl numesc coloana de susţinere a cerului, şi când s-a surpat, din pricina zeului apei, apa a inundat pământul.

În aceeaşi carte, am descoperit un alt text, prelevat din lucrarea mayaşă „Chilam Balam“ (Ki = sufletul, pământul, Lam = mantra pământului, Ba = pasăre, a zbura, de unde traducerea ar fi „sufletul care se înalţă de pe pământ"), în care se vorbeşte despre „crocodilul din Casa Sirloaielor, cerul inferior de unde cade ploaia binefăcătoare. Probabil că

acest monstru este dragonul care se identifica cu norii şi răspândeşte ploaia fertilizatoare, provocând germinaţia şi asigurând oamenilor hrana"... „Totuşi, nici la mayaşi, nici la chinezi, dragonul nu se confundă cu norii". Şi nu se confundă pentru că el defineşte ceva diferit de nori, aburi sau ploaie, el defineşte apa care circulă între cer şi pământ, care asigura circuitul apei în natură şi aduce din înălţimi o apă de o altă calitate decât cea terestră, contribuind la creşterea rapidă a vegetaţiei şi la dezvoltarea sănătoasă a organismelor umane şi animale. Mă opresc cu exemplificările aici, dar precizez că, dacă veţi analiza miturile tuturor neamurilor de pe pământ, veţi găsi referiri la acest fluviu ceresc, denumit de unii coloana de susţinere a cerului, de alţii dragon, crocodil, fluviu al creaţiei etc... Cert este că importanţa lui a fost majoră în evoluţia planetei noastre, iar imaginea Terrei în acea perioadă era foarte asemănătoare cu cea a unui feotus în uter. Terra era pruncul, vaporii suspendaţi alcătuiau lichidul amniotic, placenta era bolta de gheaţă care înconjura şi proteja planeta, iar cordonul ombilical era reprezentat de fluviul ceresc şi, prin intermediul lui, Terra se hrănea cu apă vie şi cu energie cosmică. Abandonez pe moment subiectul, considerând că v-aţi făcut deja o idee asupra a ceea ce am dorit să vă prezint şi trec mai departe.

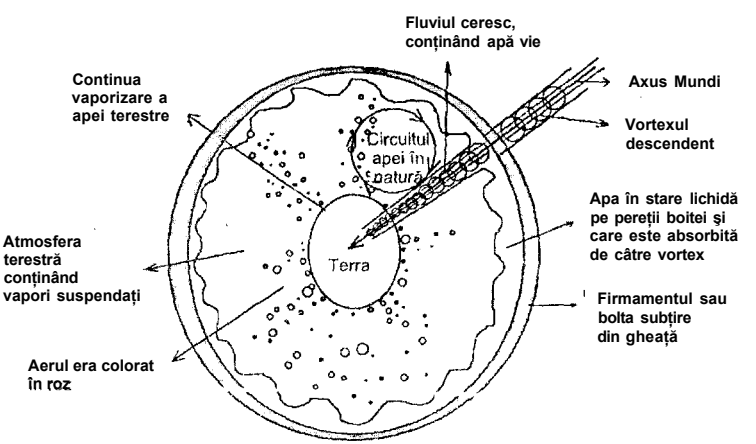
Fluviul ceresc, conţinând apă vie
Continua vaporizare a apei terestre
Axus Mundi
Vortexul descendent
Circuitul apei în natură
Apa în stare lichidă pe pereţii boltei şi care este absorbită de către vortex
Atmosfera terestră conţinând vapori suspendaţi
Terra
Firmamentul sau bolta subţire din gheaţă
Aerul era colorat în roz

În **Psalm 9,** Dumnezeu a zis: *„Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului şi să se arate uscatul!"* şi aşa a fost. *„Să dea pământului verdeaţă, iarbă cu sământă, pomi roditori care să facă rod după soiul lor"*. În acest moment al creaţiei se naşte pământul, o singură placă tectonică, enormă, care se ridică din mijlocul apelor, iar apele se adună la un loc. Existau pe atunci, la scară planetară, o singură masă de apă şi un singur pământ Dumnezeu însuşi numeşte uscatul pământ, confirmând existenţa unui sigur continent, denumit de noi Pangeea şi a unei „grămezi de ape", pe care a numit-o „mări". Biblia precizează clar că este vorba de o grămadă, una singură, deci de un singur ocean planetar, Panthalasa. Revenim însă la discuţia anterioară.

Pământul există, dar se află acoperit de ape şi s-a ridicat încet la suprafaţă, aşa cum ni se spune atât de frumos în **Psalmi 104.6,** referindu-se la apă: *„Tu îl acoperisei (pământul) cu adâncul cum l-ai acoperi cu o haină, apele stăteau pe munţi, dar la ameninţarea Ta au fugit"*. În **Iov 37,38**, Dumnezeu îi spune lui Iov: *„Cine poate să numere norii cu înţelepciune şi să verse burdufurile cerurilor pentru ca să înceapă pulberea să facă noroi şi bulgării de pământ să se lipească împreună?"* Dumnezeu îl întreabă pe Iov de cunoaşte modul în care El a creat solul terestru şi mai ales care este proporţia dintre amestecul de praf şi apă necesară pentru a forma noroiul şi pentru a face mai apoi bulgării de pământ să se lipească unii de alţii, iar Iov, cum era de aşteptat, nu ştie. Iar Petre, în **2 Petre 3,5** ne spune încă o dată că pământul a ieşit de sub ape când a dorit Divinitatea: *„Căci înadins se fac că nu ştiu că odinioară erau ceruri şi un pământ scos prin cuvântul lui Dumnezeu din apă şi cu ajutorul apei?"* Aflăm că uscatul este „scos din apă" (apa terestră), „cu ajutorul apei" (probabil s-a creat o presiune mare în adâncul apei şi aceasta a împins cu forţă placa tectonica spre suprafaţă - n.a.), iar solul este creat cu ajutorul celeilalte ape, „apa de deasupra".

Am ajuns la capitolul în care ni se descriu creaţia Soarelui, a Lunii si a Stelelor. Conform Bibliei, Terra ar fi mai bătrână decât Soarele, Luna şi celelalte stele. Există numeroşi autori care susţin că Soarele şi Luna ar fi făcut parte din acelaşi trup cu Terra, fiind încorporate în masa acesteia şi apoi desprinse din ea şi devenind două corpuri cereşti independente. În acest sens îl amintim pe Rudolf Steiner, care descrie amplu acest proces în lucrarea sa **„Din Cronica Akasha".** Îmi este greu totuşi să cred că un eveniment de o asemenea proporţie precum scindarea planetei în mai multe corpuri nu ar fi fost pomenită deloc în

Geneză, unde fiecare cuvânt şi frază sunt logice, iar cronologia este la rândul său foarte exactă. Consider că Pământul, Soarele şi Luna au existat întotdeauna independent, putând fi însă create în ordinea indicată: Terra, Soarele, Luna. Care a fost scopul apariţiei acestor două

Ne aducem aminte că Dumnezeu crease lumina şi ea exista deja. În cazul acesta de ce ar fi fost nevoie de o altă surea de lumină decât cea primordială? De ce a hotărât Creatorul ca planeta avea nevoie de o lumină exterioară provenită de la un alt corp ceresc? E posibil ca lumina iniţială să nu fi avut calitatea necesară susţinerii vieţii, a plantelor, a vieţuitoarelor care deja existau pe uscat? Ştim că aceasta era o lumină rece, iar plantele aveau nevoie de o anumită temperatură pentru a se dezvolta şi a supravieţui. De aceea, Divinitatea a considerat de cuviinţă să creeze o altă sursă de lumină, care să furnizeze în acelaşi timp şi căldura şi lumina necesare vieţii, şi a făcut Soarele. El a devenit punctul de referinţă al sistemului nostru solar, iar Luna a fost creata pentru a nu lăsa în întuneric complet acea jumătate a pământului care nu era expusă către Soare. Astfel a împărţit lumina de întuneric încă o dată. Nu era normal ca partea Pământului expusă către Soare să fie deci luminată şi încălzită, iar cealaltă să rămână teribil de întunecată timp de douăsprezece ore. Şi pentru a beneficia şi această parte de o sursă de lumină cât de cât, a creat Luna, cu o lumină mai slabă. Iar pentru ca plantele de pe pământ să beneficieze în egală măsură de lumina şi căldura Soarelui, a fost nevoie ca cele doua părţi ale planetei să fie expuse simultan influenţei acestei surse benefice vieţii, astfel că Dumnezeu a imprimat corpului ceresc mişcarea de rotaţie.

După ce ni s-a prezentat şi imaginea naşterii acestor corpuri cereşti, se continuă descrierea apariţiei vieţuitoarelor apelor, care au început să populeze planeta, iar în cea de-a şasea etapă a creaţiei ni se anunţă că Divinitatea a creat omul. Biblia ne spune că Dumnezeu a făcut omul, specie vie, inteligentă, capabilă să stăpânească celelalte vieţuitoare şi să se folosească de ele pentru a supravieţui, o specie care cuprindea atât parte femeiască cât şi bărbătească. Spunând că a creat omul, Biblia se referă la crearea speciei umane şi nu la crearea unui singur exemplar mascul şi mai apoi a unei femele, singuri pe toată suprafaţa planetei, ci a unui număr egal de bărbaţi şi femei, ca perechi. Vom reveni asupra acestui subiect mai târziu, deoarece el necesită o abordare mai complexă.

Ajungând în comentariul nostru la capitolul din Geneză, **Raiul 2,** aflăm că: *„Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden spre răsărit şi a pus acolo pe omul pe care îl întocmise. Un râu ieşea din Eden şi uda gradina; şi de acolo se împărţea şi se făcea patru braţe.*

Numele celui dintâi este Pison; el înconjoară toată ţara Havila, unde se găseşte aur. Aurul din ţara aceasta este bun; acolo se găseşte şi bedelion şi piatra de onix.

Numele râului al doilea este Ghihon; el înconjoară toată ţara Cuş.

Numele celui de-al treilea este Hidechel, el curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea râu este Eufratul.“

S-ar părea că Divinitatea alege un teritoriu destul de vast pe care îl înzestrează cu o vegetaţie luxuriantă, mult mai bogată în specii decât restul uscatului, pe care o numeşte grădină şi unde vor locui Adam şi Eva. Râul care ieşea din Eden este acel „râu celest“ despre care am discutat şi care, coborând din ceruri, reapărea la suprafaţa pământului sub forma a patru fluvii numite: Pison, Ghihon, Hidechel şi Eufrat. De-a lungul vremii s-a stabilit că fluviul Ghihon este Nilul, iar Hidechel este fluviul Tigru.

În ceea ce priveşte fluviul Pison, există o controversă, susţinându-se că ar fi Gangele sau Dunărea. Ambele fluvii sunt considerate ca fiind dintotdeauna sfinte, Dunărea numindu-se în trecut Danubius, care în traducere înseamnă apa vie, apa vieţii sau apa care a dat viaţă. Dacii îi acordau un mare respect şi nu porneau la luptă fără a sorbi o gură de apă din fluviul sfânt. Se pare că există credinţa că această apă are un rol miraculos, protector asupra organismului, reprezentând totodată şi o ultimă împărtăşanie. Consider că varianta corectă pentru fluvial Pison este Dunărea şi aduc în sprijin afirmaţia că locuitorii antici ai terenului învecinat acestei ape se numeau fisoniţi sau danubieni, după cum ne informează autorul antic Pseudo Caesarios. Acesta scrie despre fisoniţi sau danubieni că „se abţin şi de la consumul legitim şi nevinovat al cărnii, carnea, vinul şi femeile sunt o murdărie a sufletului“. În mod cert, aşa cum era obiceiul acelor vremuri, numele populaţiei era împrumutat de la denumirea râului mare în apropierea căruia trăiau, în cazul acesta Pison sau Fison. Din acest motiv, locuitorii din zona fluviului Pison sau Fison se numeau fisoniţi şi invers, aflând că oamenii se numeau astfel, nu mai avem nici o îndoială că fluviul Pison este Dunărea. Fiind stabilit că fluviul Pison este Dunărea, deducem că ţara Havila se afla la Nord de Dunărea care o mărginea, o „înconjura“. Despre

această ţară a Havilei vorbeşte pe larg scriitorul S. Coryll, în lucrarea sa **„Valahia în cartea Genezei“,** realizând o echivalenţă între ţara Havila şi provincia românească Valahia, teorie pe care o accept şi care se confirmă prin ceea ce va urma. Ne putem întreba cum se numeau locuitorii ţării Havila? Ştim că locuitorii ţării Hatti se numeau hatiti sau hitiţi, ai ţării Cuş, cuşiţi, ai Asiriei - asirieni...În concordanţă cu acest fenomen, locuitorii ţării Havila ar fi trebuit să se numească havili sau havi. Mai precizăm că litera H de multe ori şi în multe limbi nu se pronunţă, iar în limba veche, pelasga, litera V se înlocuia de multe ori cu litera B şi invers. Cuvinte precum „hacuma“, „hici“, „ha dihochiat“, „ha“, „hursoaica“ au devenit acum, aici, a deocheat, ursoaica, pentru că H-ul de la începutul cuvintelor nu s-a mai scris şi nu s-a mai pronunţat, ba chiar şi cel din interiorul cuvintelor. Utilizând aceste informaţii, putem să credem că numele de havi ar fi putut deveni avi, iar prin înlocuirea lui V cu B, abi.

Surpriza vine când descoperim într-o scriere a anticului Arian existenţa unei populaţii numita avii. Descriind expediţia lui Alexandru cel Mare, el relatează: „Nu peste multe zile au venit la Alexandru soli din partea sciţilor numiţi avii, pe care Homer îi lăuda ca fiind «cei mai drepţi dintre toţi muritorii».“ Ei erau localizaţi la Nord de Dunăre şi se numeau avii sau abii, iar ţara lor se numea Aviia, (daca adăugăm litera H rezulta Haviia, Havila), iar grecii o numeau Abion. Se spune despre ei că erau foarte drepţi, inteligenţi, diplomaţi şi cu o memorie foarte bună. Acestea erau calităţile care i-au recomandat a fi cei mai buni şi căutaţi soli din acele vremuri şi este posibil ca termenii a aviza, aviz, avizat să provină de la denumirea acestor oameni şi să fi transmis şi înmagazinat în ele atribuţiile pe care le exercitau avii, de a transmite un mesaj oficial, de a emite cineva o părere competentă asupra unei probleme aflate în dezbatere, într-o chestiune în care a fost solicitat. De asemenea, se spune că Pytagora 1-a avut maestru pe Abaris; Avaris Hiperboreanul, hiperboreenii fiind localizaţi în aceeaşi zonă cu avii sau abii, iar numele profesorului, Avaris sau Abaris, confirmă apartenenţa sa la neamul avilor, cei care aveau înalte cunoştinţe în toate domeniile. Ciudat este că în limba indiană cuvântul „avi“ înseamnă oaie, ceea ce nu ar trebui să ne surprindă, deoarece în zona nordică a Dunării se află o întinsă câmpie, propice agriculturii, dar şi cu păşuni bune pentru oi. Poate că această populaţie se îndeletnicea cu creşterea oilor, aducându-şi oile la câmpie şi poate că avii sunt păstorii mioritici. Cine ştie... Am

stabilit că avii sau abii sunt vechii locuitori ai ţării Havila, aflată la Nord de Dunăre, ţara care trebuie să fi fost bogată şi puternică dacă a fost pomenită de către Moise în Biblie. John Calvin şi-a ilustrat lucrarea cu o hartă care indica „Ţara Havila“ aşezată de el la răsărit de Seleucia şi de Babilon.

Continui explicând ce înseamnă pentru mine „pomul cunoştinţei binelui şi răului“. Pomul semnifica echilibrul, iar „binele şi răul“ cele două forţe opuse ca sens, pe care noi le-am denumit „+“ şi „-“. Interzicându-i să mănânce din fructul acestui pom, Divinitatea îi interzice omului să strice echilibrul perfect al Creaţiei, atât al creaţiei din exteriorul lui, cât şi al celei din interiorul lui, avertizându-1 că orice perturbare a acestui echilibru va avea urmări nefaste pentru viaţă. Ruperea echilibrului va duce negreşit la moarte.

Am omis orice referire la Adam şi Eva până în momentul de faţă, pentru că subiectul este atât de important încât merită a fi tratat separat şi u mare atenţie. Se cunoaşte că în limba ebraică numele Evei este HAVVA, care înseamnă viaţa. În Biblie, de multe ori, când se vorbea despre o femeie din alt neam, nu i se mai pomenea numele ci doar neamul din care provenea, spre exemplu: hitita, urita, cuşita... De ce nu ar fi pomenită în această manieră şi femeia Hava, ca fiind o locuitoare a ţării Havila, o femeie din neamul havilor? De asemenea, trebuie să precizez că şi eu consider, ca alţi mulţi autori, că numele de Adam nu reprezintă denumirea unui om, ci denumeşte ADN-ul uman. Cuplul celor doi, Adam şi Eva, simbolizează ‚ADN-ul uman“ şi „Viaţa“. ADN-ul susţine viaţa. Pentru ca organismul uman să fie viabil trebuia să fie creat după o anumită schemă care să-i permită să susţină viaţa cât mai bine. Conform ultimelor descoperiri ale geneticii, s-ar adeveri faptul că în ADN se află încifrată întreaga informaţie despre viaţa omului, existând gena îmbătrânirii, a morţii, a destinului etc... Mai exact, în ADN s-ar afla scrisă întreaga viaţă a omului, sau exprimându-ne altfel, în ADN se află viaţa. Traducând în sens invers informaţia, aşa cum au înţeles-o teologii, ar însemna că „în Adam se afla Eva“, care a „ieşit din coasta lui“. Interpretarea biblica este eronată şi denumirile de Adam şi Eva simbolizează crearea speciei umane, specie creată cu un anumit ADN şi care avea Viaţă. În nici un caz nu reprezintă plămădirea, crearea a doi indivizi, mascul şi femelă, primii de pe pământ, fiindcă este de-a dreptul ilar să credem că au fost creaţi doar doi oameni pentru a locui într-un spaţiu atât de mare şi a lăsa popularea întregii planete pe seama a doi

indivizi din această specie. De ce n-ar fi creat atunci câte două animale din fiecare specie, lăsându-le să se înmulţească? Nu se face nici o precizare asupra acestui fapt, ci se spune doar că El a creat vieţuitoare multe, care au umplut pământul. Dumnezeu a creat şi specia umană, iar de acum voi numi fiinţele umane create de El, fiinţele cu viată - HAVVA

Revenind la ţara Havila, nu pot să nu remarc asemănarea cu denumirea fantasticei ţări Havala. Havala era o ţară fantastică, pomenită de miturile vechi şi care desemna un adevărat paradis. Numele acestui ţinut de basm cuprinde trei silabe: ha, va, la. Adăugând la sfârşitul fiecăreia litera **m** vom obţine trei mantre importante care desemnează aerul, apa şi pământul: HAM, VAM, LAM. Astfel, acest tărâm ar fi alcătuit din pământ, apă şi aer, elementele care ne oferă o localizare spaţială tridimensională. Havala reprezintă paradisul pe pământ, în apă şi în aer, defineşte în concepţia anticilor o ţară ideală. Foarte uşor s-ar fi putut ca denumirea de Havala să devină Havila, în fond este vorba doar de o singură literă, iar mai târziu să fie anagramată în viitoarea denumire a acestui ţinut, Valaha, Ţara Valahiei. Rugându-vă să citiţi cartea lui S. Coryllo, **„Valahia în cartea Genezei“,** unde autorul aduce mult mai multe argumente care sprijină această teză, concluzionez prin a afirma că ţara Havila este Valahia noastră, cu un teritoriu poate ceva mai mare decât cel actual. Revenind, termenul HAVVA conţine şi el două silabe care ne poartă cu gândul la silabele sacre HAM şi VAM, adică aer şi apă. Poate supravieţui vre-o fiinţă fără aer sau apă? NU! Aer + Apă = Viaţă. Ha + Va = HAVVA (VIAŢA). Se confirmă încă o dată ideea că Eva = Havva nu este o femeie ci reprezintă viaţa, iar Adam - ADN-ul uman. De asemenea, hawa ar putea să indice elementele necesare existenţei vieţii omului şi anume, apa care reprezintă 70% din organismul uman şi aerul care asigură respiraţia, făcând viabil organismul. In acest sens, Hawa ar reprezenta chiar denumirea fiinţei umane vii şi inteligente, care populează un teritoriu şi trăieşte într-un spaţiu - aer, apă, pământ. Havala reprezintă coordonatele spaţiale în care trăieşte fiinţa vie Havva ADN-ul uman a fost asemănat cu un copac, intrând în subconştientul popoarelor sub forma imaginii „arborelui vieţii“. Fiinţele Havva cunoşteau existenţa copacului vieţii, a ADN-ului lor şi importanţa lui pentru viaţă. Cunoşteau totodată şi „copacul cunoaşterii binelui şi răului“, deci ele erau înzestrate cu inteligenţă şi cu liber arbitru. Gândeau şi cunoşteau ceea ce înseamnă „bine“ pentru viaţă şi ceea ce cauzează „rău“

vieţii.Li se interzice fiinţelor Havva să guste din fructul copacului cunoaşterii binelui şi răului, în sensul de a nu perturba echilibrul lucrurilor create, dar şi din fructul „copacului vieţii“, acesta fiind ADN-ul. În concluzie, interdicţia se traduce astfel: „Nu este voie să stricaţi echilibrul existent în fiinţa voastră, modificând în vre-un fel ADN-ul uman, care este perfect, urmarea efectuării acestui fapt fiind moartea voastră“. Însă fiinţa Havva, dotată cu inteligenţă, devine curioasă să afle, ori să verifice veridicitatea acestei informaţii şi gusta din fructul oprit Consemnarea acestei operaţiuni de intervenţie asupra ADN-ului iniţial prin utilizarea inteligenţei, a ştiinţei, se realizează în Biblie în modul următor: Eva a muşcat din măr, ispitită fiind de către Satan şi a comis prima greşeală, cu consecinţe tragice pentru toate fiinţele. Aceste efecte secundare sunt foarte bine ilustrate prin ceea ce se va întâmpla cu produsul apărut în urma modificării efectuate asupra ADN-ului. Se spune că în urma „păcatului comis“, deci a modificării ADN-ului, s-au născut fiinţele numite Abel, Cain şi Set. Cei trei sunt diferiţi unul de altul. Este posibil ca Abel, considerat a fi „cel bun“, să fi avut ADN-ul mai apropiat ca structură cu al fiinţei Havva, în timp ce la Cain să fi existat o mai mare modificare a ADN-ului, fapt confirmat de către cele întâmplate. Sar părea că la el, intervenţia asupra ADN-ului a dus la perturbarea echilibrului psihic, culminând cu comiterea actului criminal asupra fratelui său Abel. Se adevereşte faptul că modificarea ADN-ului perfect va produce urmări grave, iar acest lucru se confirmă mai degrabă decât s-ar fi crezut. Este posibil ca cealaltă fiinţă, Set să fi avut ADN-ul şi mai modificat şi diferit de al lui Abel şi Cain, fiindcă în scrierile vechi este descris ca fiind o combinaţie intre om şi reptilă, mai precis şarpe şi om. Voi aborda subiectul acesta mai târziu, oprindu-mă mai mult asupra comiterii „păcatului“, a modului cum s-a înfăptuit el. Pentru a ilustra cât mai viu ceea ce s-a întâmplat trebuie să revin asupra imaginii planetei la momentul respectiv.

Am amintit anterior că Terra era înconjurată de acea pătură protectoare alcătuită din vapori de apă suspendaţi, precum o haină. Tot în lucrarea doctorului Farid Aboud-Rahme, **„Şi Dumnezeu a zis...“,** vom citi despre faptul că „cercetătorii au reuşit să aproximeze efectul unui asemenea acoperământ asupra presiunii atmosferice. Ea ar fi fost de două ori mai mare decât cea de astăzi, datorită faptului că toate gazele erau comprimate sub respectivul înveliş. De asemenea, procentul de oxigen din atmosferă era mai mare cu 30%, comparativ cu 20% cât este

azi. Existau deci condiţii optime pentru viaţă. „Mă puteţi întreba de ce aceste condiţii ar fi considerate optime pentru viaţă? Şi voi începe să vă răspund. Oxigenul în cantităţi mari şi presiunea dublă produc un efect extraordinar asupra organismului uman. Acest lucru s-a demonstrat ştiinţific, recreând condiţiile de mai sus în interiorul unei camere medicale, numită hiperbarică, în care exista o cantitate mare de oxigen şi presiunea este mai mare decât cea atmosferică. Persoane care aveau răni deschise au fost plasate în aceste camere şi s-au vindecat într-o singură noapte şi nu în săptămâni, iar un om mort prin intoxicare cu monoxid de carbon după trei săptămâni în camera hiperbarică şi-a revenit Ne dăm seama deci, că acele condiţii atmosferice, datorate bogăţiei de oxigen şi presiunii crescute, asigurau climatul perfect vieţii.

În ceea ce priveşte razele soarelui, de această dată rolul important 1-a avut bolta din gheaţă care învelea pământul. Transferul fibro-optic al luminii printr-o asemenea boltă s-ar fi concretizat în diferite nuanţe de roz. De ce? Deoarece avea loc procesul de polarizare naturală a luminii, realizată prin reflexia luminii pe suprafaţa acestor ape aflate deasupra cerului, considerând că la limita exterioară a boitei există un strat de apă în stare lichidă care se scurgea pe pământ prin acel „apeduct". În urma producerii polarizării naturale a luminii rezulta o Lumină de culoare roz, despre care cercetătorii au arătat că produce dezvoltarea optimă a celulelor plantelor **(„Panorama Creaţiei"** - Baught C. 1992). O roşie crescută a ajuns la 5 m şi a produs peste 930 de roşii şi continuă să crească. Deducem astfel că plantele din acele timpuri erau foarte înalte şi extraordinar de rodnice, având aspectul unei păduri tropicale actuale, dar la o scară mai mare. Vegetaţia era foarte bogata şi foarte înaltă. Tot în urma polarizării luminii, există o temperatură constantă, propice vieţii. Nuanţa roz a luminii din atmosferă ne sugerează faptul că avem de-a face cu acea parte a spectrului infraroşu şi anume, partea inferioară a domeniului, prin care se realizează o temperatură de aproximativ 37 grade C. în cazul lungimilor de undă cuprinse între 400-2000 nm, spectrul de unde nu este absorbit genetic de către organism şi nu produce defecte genetice ulterioare. Deci, razele soarelui erau filtrate prin acest scut protector ceresc, iar lumina ce ajungea la om şi animale nu modifica în nici un fel ADN-ul uman, ba din contră, asigura condiţii perfecte pentru conservarea sa în starea în care a fost creat de către Divinitate.

Întreaga planetă era acoperită de o vegetaţie luxuriantă, aidoma actualei păduri tropicale, cu deosebirea că cea din trecut era dezvoltată la o altă scară, mult mai mare.

Aerul era foarte umed din pricina vaporilor suspendaţi din atmosferă, nuanţa lui era rozulie, iar plantele şi animalele erau de dimensiuni gigantice.

Deja se cunoaşte efectul benefic pe care îl produce folosirea luminii polarizate asupra corpului uman, astfel că nu voi explica mai multe lucruri, ele putând fi studiate din fişa tehnică a unui aparat numit Bioptron, care lucrează cu Lumina polarizată. Vom preciza doar că vastele aplicaţii medicale ale acestei lumini polarizate vin în sprijinul teoriei enunţate, asigurându-ne încă o dată că organismele care se bucurau de un trai continuu în aceste condiţii şi beneficiau permanent de efectele benefice ale acestei lumini nu aveau cum să fie altfel decât perfect sănătoase.

Cât despre efectul pe care polarizarea luminii îl avea asupra apei, acesta este cel de-al doilea aspect pe care îl voi aborda acum. Devierea planului luminii polarizate spre stânga duce la apariţia speciei de apă biologic-activă, apă care a reuşit să fie produsă la noi în ţară de către grupul de cercetători LAM (Lucaci, Abrudan şi Mânzatu). Ei au reuşit

prin încrucişarea unor câmpuri fizice (electromagnetic, magnetohidrodinamic, sonor şi gravitaţional) să separe din apa obişnuita trei componente: apă neurală (99,8 %) cu structură monomeră, apă biologică (0,1%) şi apă antagonică (0,1%). Eu personal cred că polarizarea naturală a luminii ce a avut loc atunci, s-a produs prin devierea planului luminii polarizate spre stânga, ceea ce a dus la apariţia apei biologice şi antagonice în proporţie egală, fără să mai existe apa naturală care există astăzi. În limbajul popular, cele doua tipuri de apă se numesc apă vie şi apă moarta. Apa biologică sau apa vie are un comportament straniu. Ea pulsează cu o frecvenţă de 70-72 oscilaţii/minut, putând alimenta o baterie electrică, fierbe la 105 grade C şi îngheaţă la temperaturi mai mici de 0 grade C. Surse de apă biologică active există în sucurile din legume şi plante, deci în fructe şi legume, în seva copacilor, în apa de rouă, în apa dezgheţată şi în apa ţinută în piramidă la înălţimea de o treime de la baza acesteia.

Celula vie lucrează cu cele două tipuri de apă şi nu cu apa neurală care are doar funcţia de cărăuş al celor două. Ilustrăm un experiment realizat de cercetătorii mai sus amintiţi, pentru a ne lămuri care este efectul produs asupra proceselor vitale. „În patru vase cu apă obişnuită (proba martor), apă neutrală, apă biologică şi apă antagonică s-au introdus peşti vii, după care vasele au fost sigilate. Peştii din vasul cu apă antagonică au murit în câteva ore, cei din vasul cu apă obişnuită şi neutrală în câteva zile, în timp ce peştii din vasul cu apă biologică au rezistat 62 de zile fără hrană, după care experienţa a fost întreruptă.“ (Adeian Pătruţ, **„De la normal la paranormal“)**. Este clar că existenţa noastră, viaţa celulei, depinde de capacitatea organismului de a separa apa biologică din apa obişnuită. Îmbătrânirea se produce deoarece organismul nu mai poate separa apa biologică şi de aceea procesele vitale pierd din calitate şi se dereglează uşor, iar în cele din urmă, organismul devine incapabil de a mai obţine această apă biologică şi moare. Dacă celula vie ar fi alimentată numai cu apă biologică, ea ar supravieţui poate la nesfârşit, la fel ca întregul organism, neintervenind acea apă antagonică, inhibatoare a procesului vital.

Revenim la teza luminii polarizate natural şi admitem că se produsese o deviere a luminii polarizate spre stânga, deci existau apă biologică în procent mult mai mare decât celelalte tipuri de apă. Omul era perfect şi nu murea, fiindcă celulele sale supravieţuiau la nesfârşit prin faptul că se hrăneau doar cu apă biologică şi nu exista nici o posibilitate

ca să intervină vreo cauză de stopare a desfăşurării perfecte a acestui proces. Fiind alcătuit în procent de 98% din apă, organismul uman de atunci sintetiza perfect această apă biologică şi funcţiona perfect Omul era viu pentru că toată apa din trupul său era apă vie. Probabil de la această funcţie pe care o îndeplineşte, de a susţine procesul vieţii, i s-a tras numele de „apă vie", iar apa antagonică, având rolul de a inhiba procesul vital, a primit denumirea de „apă moartă". Concluzia este că omul se bucura de o sănătate perfectă, ADN-ul său era cel iniţial creat de către Divinitate şi trupul său trăia veşnic necunoscând moartea biologică. Totul era veşnic şi viu, omul, animalele, plantele. Acesta era paradisul creat pentru om şi anume, bucuria de a se cunoaşte viaţa veşnică, de a nu muri.

Însă prin comiterea „păcatului de moarte" datele problemei s-au schimbat. Am precizat înainte în ce consta păcatul, şi anume, în modificarea ADN-ului existent iniţial, fără a spune că una dintre urmările acestui fapt a fost moartea biologică a trupului uman. Acest lucru ne este confirmat de Scriptură, fiindcă atunci când omul a păcătuit, Dumnezeu a blestemat pământul şi l-a supus descompunerii morţii, înţelegând prin aceasta moartea tuturor fiinţelor vii de pe Terra.

Pentru a înţelege cum s-a întâmplat acest lucru trebuie să explicăm care este diferenţa structurală a celor două feluri de apă, biologică şi antagonică. Ele au în compoziţie specii polimoleculare, formate dintr-un număr mare de molecule de apă asociate prin punţi de hidrogen, de tipul

H - O -H ...O - H ...O - H sau (H20)
H H

Aceste polimolecule din apa biologică şi antagonică se descompun într-o dublă elice având atomii de oxigen legaţi pe generatoare, iar atomii de hidrogen pe spirale. Tipul acesta de structurare aminteşte dubla elice a acidului dezoxiribonucleic (ADN). Diferenţa de structură dintre apa biologică şi cea antagonică consta doar în orientarea elicei, ascendentă la apa biologică şi descendentă la apa antagonică. Schimbând sensul acestei elice de pe generatoare se transformă apa biologica în antagonică şi invers. O simpla schimbare a direcţiei unei forţe poate duce la viaţă sau moarte.

Când omul a păcătuit, Dumnezeu a blestemat pământul şi l-a supus descompunerii morţii, stabilind că: *„Plata păcatului este moartea"* **(Romani 3.23)**. Pământul care era viu şi veşnic a fost condamnat la descompunere, aceasta însemnând că în natură s-a modificat raportul dintre

apa vie şi cea antagonică. Încet, încet, apa biologică a lăsat locul celei antagonice şi îmbătrânirea şi descompunerea s-au instalat în tot ce era viu, la animale şi la om. S-ar părea că o simplă operaţie de schimbare a sensului forţei care orienta atomii de oxigen ar fi dus la transformarea apei biologice în antagonică şi la modificările ulterioare apărute în organismul uman, la modificarea ADN-ului însuşi. S-a rupt echilibrul ce domnea între cele două forţe, ascendenta şi descendentă şi părerea mea este că fiinţa Havva a efectuat acest lucru. Modificându-se raportul apei biologice existente în organism, în sensul că volumul ei a scăzut, s-a ajuns a se împlini ceea ce se spune în Psalmi: *„Toate se vor învechi ca o haină“*. Dacă ne gândim că şi în cazul entropiei, săgeata timpului este îndreptată în jos şi că toate se distrug prin trecerea timpului, blestemul ar fi acela al schimbării sensului forţei vieţii din ascendentă în descendentă, iar păcatul omului acela de a fi stricat un echilibru perfect existent între forţele creatoare. Astfel s-a produs modificarea ADN-ului uman, proces care a putut evolua în timp, producând din ce în ce mai multe dereglări în structura sa şi ducând la apariţia unui alt om, purtătorul păcatului iniţial în el. Nimic mai adevărat, având în vedere că astăzi am ajuns să cunoaştem 2000 de boli genetice, provocate de mutaţii.

Fiinţa Havva care a intervenit modificând structura ADN-ului său, a „dat naştere“ la trei fiinţe diferite, prin aceasta înţelegând trei tipologii diferite, trei tipuri de fiinţe. În Biblie, fiilor lui Cain li se apune „fii oamenilor“, iar urmaşilor lui Abel, „fii lui Dumnezeu“. Având în vedere că ni se relatează că Abel a fost ucis de către fratele sau, nu înţelegem cum a avut totuşi urmaşi. Poate însă că a procreat înainte de a fi ucis sau mai veridic este să considerăm că numele de Cain şi Abel reprezintă şi ele denumiri generice date fiinţelor create de către Havva. Fiind tipuri diferite de fiinţe, li-i s-au dat nume pentru a fi deosebite. Fiinţele Abel s-ar părea ca erau mai aproape de perfecţiunea iniţială a fiinţei Havva, din moment ce urmaşilor lor li se spune fii lui Dumnezeu, atât prin structura ADN-ului cât şi prin puritatea sufletească şi curăţenia conştiinţei. Fiinţele Cain s-ar părea că şi-ai fi pervertit sufletul ca urmare a modificării efectuate asupra ADN-ului lor, ajungând să comită o crimă. Că ADN-ul acestor tipuri de fiinţe era deosebit reiese clar din interdicţia pe care tot Dumnezeu o instituie pentru „fii lui Dumnezeu“, de a nu se împreuna cu „fiicele oamenilor“, care erau foarte frumoase, probabil pentru a se evita producerea şi a altor mutaţii genetice. Posibil ca

cele două tipuri de ADN-uri rezultate nu erau compatibile şi de aceea s-a instituit aceasta opreliştе pentru „îngeri“. Nu au ascultat avertismentul dat şi Biblia ne consemnează că au apărut în acele vremuri ca urmare a acestor împreunări neinspirate, uriaşi, monştri, pitici, ciclopi şi alte feluri de fiinţe despre care citim în mitologie. Aceste fiinţe au fost reale, reprezentând produsul unei încrucişări genetice nepermise. Este posibil ca „fii lui Dumnezeu“ să fie fiinţele Havva, perfecte, „îngerii din ceruri“, iar nu urmaşii lui Abel. De ce mă gândesc astfel? Pentru că se spune că Dumnezeu a coborât pe pământ cu 144 000 de sori, (îngeri), fiinţe perfecte. Să fie acesta numărul iniţial al fiinţelor perfecte Havva care au populat pământul?

Fiinţa Havva, creată iniţial din eter şi apă, inteligenţă vie, cu liber arbitru este exact aşa cum o descrie Rudolf Steiner în **„Cronica Akashă“.** Treptat aceste fiinţe au fost prinse de lumea materială devenind parte a unui regn inferior. Este vorba despre acea „cădere a îngerilor“ dintr-o sferă superioară într-una inferioară, desfăşurată pe etape şi constând în trecerea de la „fiinţa de Lumină“ la fiinţa cu structură eterică densă. În cea de-a treia etapă, „numită decada naturii umane“, Steiner ne prezintă în mod distinct subetapele ce apar în acest proces: producerea omului, misterul lui Adam şi al Evei, omul „tot“, omul cer, omul înger şi în cele din urmă, omul după chipul şi asemănarea sa. Consider însă că această „cădere“ ar fi avut loc oricum, fiind ceva firesc, reprezentând modul în care ar fi evoluat nişte forme de viaţă într-un cadru de viaţă specific. Procesul trebuia să-şi urmeze propriul curs, în ritm natural, fără a fi forţat sau controlat în vreun fel. Că nu s-a întâmplat aşa, este cu totul şi cu totul altceva.

Abordez în acest moment subiectul Terra, dintr-o altă perspectivă. Posibil ca cei mai mulţi să mă contrazică ori să mă acuze că fabulez, dar această planetă este Vie. Vie? Nu toate planetele pe care există viaţă sunt vii, mă veţi întreba? Da, există viaţă pe ele, dar nu au ceva. Terra, pe care simt nevoia s-o numesc Geea când vorbesc astfel despre ea, are propria viaţă, independentă de cea a fiinţelor care o populează. îmi este foarte greu sa vorbesc despre acest lucru, fiincă este doar o încercare de a explica ceea ce planeta îmi transmite pe anumite căi. Geea are propriul spirit, propria cunoaştere şi propria voinţă. Într-un mod straniu ne cunoaşte pe toţi şi ocroteşte orice fiinţă care pune piciorul pe pământul său, indiferent de proveniența ei sau de specie. Ceea ce caracterizează acest „spirit“ este toleranţa şi trăsătura maternă,

de adopţie a oricărei fiinţe şi iertarea Terra se poate apăra singură de tot ceea ce îi cauzează răul, dar nu o face. De ce? Pentru că denotă şi o gândire proprie şi multă, multă înţelepciune, chiar şi un temperament al său. Doctor F. Machado din Lisabona sugera posibilitatea câmpului gravitaţional al Pământului de a pulsa lent, făcând Pământul să se mărească şi să se micşoreze alternativ. În prezent pare a fi într-o stare de dilatare maximă şi trebuie să urmeze o perioadă de contracţie. Din moment ce există pulsaţia apei vii şi a celei moarte, planeta noastră care este alcătuita şi ea din apă, de ce nu ar pulsa în ritmul propriu? Pentru a supravieţui şi noi avem nevoie să primim energie în permanenţă şi biocâmpul nostru să fie încărcat. Planeta are câmp gravitaţional, magnetic, electric... De ce nu şi un biocâmp? Posibil să aibă o inimă? În lumea subterană există acel soare violet, creat artificial sau nu, care înlocuieşte astrul nostru solar şi oferă condiţii optime pentru desfăşurarea vieţii la asemenea adâncimi. Un soare în mijlocul planetei? Ce este acesta? Nu ştiu. Cert este că Geea este vie şi această Forţă misterioasă pe care cercetătorii nu o pot înţelege şi explica, a fost înţeleasă de către Iisus. Atât de frumos exprimau vechii egipteni această legătură cu pământul prin versurile: „La ceas de pericol, Pământul puternic îmi împrumută / Propria lui vigoare şi mă ajută“.

CAPITOLUL II

În acest capitol, voi încerca o altă abordare la subiectul Cain şi Abel. Cain era considerat superior lui Abel. Cum este posibil acest lucru, mă veţi întreba, având în vedere că Biblia ne spune exact contrariul? Textul de la care pornim în comentariul nostru este mai special, exprimând o părere diferită de cea acceptată de către Biserică şi oameni în general. Tocmai din acest motiv devine interesant pentru noi, deoarece ne obligă să privim problema şi dintr-un alt punct de vedere, lăsând la latitudinea noastră să considerăm ipoteza ca fiind adevărată sau falsă.

Cain reprezenta rezultatul împreunării fiinţei Havva, care îşi începuse evoluţia pe pământ, cu principiul înţelepciunii, o inteligenţă binefăcătoare, pozitivă şi care dorea evoluţia fiinţei iniţiale. Prin combinarea lor, deci prin aplicarea unei modificări asupra fiinţei iniţiale, modificare apărută în urma folosirii inteligenţei umane, s-a născut Cain. Abel apare prin unirea fiinţei Havva cu principiul inteligenţei pământului, denumită Ister, deci printr-o modificare suferita de către fiinţa Havva datorită mediului în care trăia, modificare apărută în mod firesc prin adaptarea la mediul în care supravieţuia. Abel ar reprezenta fiinţele umane apărute în mod normal, asupra ADN-ului cărora nu s-a exercitat o influenţă brutală, iar Cain, fiinţele create prin intervenţia inteligentă asupra ADN-ului propriu, operată de către fiinţele Havva.

A sosit momentul să vă fac cunoscut textul despre care v-am vorbit anterior. El face parte dintr-o ciudată şi rară carte, pe nume „Înalţarea Sfântului Pavel“ şi care reprezenta Evanghelia sectei cainiţilor, apărută în anul 159 î.Hr. „Ei susţineau existenţa a două entităţi antagonice, inteligenţa binefăcătoare şi cea malefică, care îl plămădiseră pe Adam şi Eva. Numai că spiritele încătuşate în aceste inteligenţe se materializaseră ulterior şi se împreunaseră cu Eva, din care se născuseră fiinţe ce purtau caracterul-puterii care le dăduse viată. Astfel Abel, supus creatorului Pământului, era considerat de ei ca fiind zămislit de un Dumnezeu numit Ister. Dimpotrivă, Cain fusese zămislit de înţelepciune, principiul superior, aşa că trebuia venerat ca cel dintâi dintre înţelepţi. După aceşti cainiţi, dintre toţi Apostolii numai Iuda cunoştea marea taina a Facerii şi tocmai din acest motiv l-a dat pe mâinile duşmanilor pe Cristos, cel care voia să-i împace pe oameni cu Dumnezeu

(Ister). In opinia lor, Iisus ar fi fost cu adevărat Mesia numai dacă ar fi predicat vrăjmăşia, aşa cum anunţase la început, nu dragostea, un sentiment considerat de cainiţi ca fiind absolut detestabil". Conform concepţiei lor, Abel poartă caracteristicile acestui Dumnezeu (Ister) şi anume, bunătatea, dragostea, înţelegerea, compasiunea, de unde deducem că el este un Dumnezeu al iubirii, în timp ce, celalalt Dumnezeu este unul al vrăjmăşiei, al pedepsei. Aceasta este şi deosebirea care apare între cei doi Dumnezei pe care ni-i prezintă Vechiul respectiv Noul Testament. În Vechiul Testament apare un Dumnezeu rece şi răzbunător, care foloseşte forţa pentru a se face ascultat şi respectat, iar în Noul Testament, unul al iubirii pe care îl face cunoscut Iisus oamenilor. Entitatea ce apare în Vechiul Testament este acea entitate înţeleaptă dar lipsită de iubire, capabilă să creeze, dar neputând să ofere creaţiei sale sentimentul de dragoste, ci doar înţelepciune, ştiinţă. Este descrierea perfectă a entităţii ale cărei caracteristici le-ar fi preluat Cain. Regăsim deci, nişte fiinţe apărute în urma modificării ADN-ului fiinţei iniţiale Havva, fără sentimente de iubire sau oricum, având-le, dar foarte slabe. Cainiţii care considerau sentimentul de dragoste ca fiind execrabil, îl considerau exact din acest motiv pe Cain superior fiinţei Abel şi li se pare normal ca o fiinţă superioară să înlăture pe o alta inferioară, considerată ca fiind veriga slabă. Problema stă însă, exact invers. Abel reprezintă normalitatea, urmarea cursului firesc al naturii şi deci şi al evoluţiei finite Havva în fiinţa Abel, iar Cain, anormalitatea, intervenţia în cursul firesc al evoluţiei naturale, crearea artificialului. Gestul lui Cain de a suprima viaţa, confirma teza abaterii de la cursul firesc al lucrurilor, demonstrând că procesul anulării sau al estompării sentimentelor de iubire va avea drept rezultat distrugerea, moartea. Numele de Abel este în ebraică Hebel şi se traduce ca suflu, spirit, el fiind fiinţa care a „primit" suflul, altfel decât era în ordinea lucrurilor, prin intervenţia operată de fiinţa HAVVA.

Omul Cain lipsit de sentimentul de iubire şi reprezentându-1 pe Dumnezeul înţelepciunii din Vechiul Testament, a apărut ca urmare a încurajării Evei de a gusta din fructul oprit. Rezulta clar că acea entitate care îl „creează", mai exact incită la crearea lui, este cea denumită de Biblie, Satan. Iată deci cui i se închinau cainiţii şi toţi cei care venerau pe Dumnezeul din Vechiul Testament. Acest lucru încerca din răsputeri să-1 explice Iisus, care îl vestea pe Dumnezeul adevărat şi nu pe cel căruia i se închinau până atunci, spunând foarte clar: *„Voi îl aveţi pe Diavol ca tatã!"* **(Ioan 8,44).** Acest lucru l-am aflat în urma descoperirii

unor tăbliţe găsite în fundaţia templului lui Solomon, tăbliţe scrise în ebraică şi traduse de către Etienne Harding. Ele cuprindeau rapoartele unor spioni trimişi ai Sinodului israelit să-l urmărească pe Iisus, pentru a observa blasfemiile sale faţă de Dumnezeul evreilor. Potrivit acestor tăbliţe, Iisus l-ar fi considerat pe Yahve, Dumnezeul evreilor, Satan, şi i-ar fi acuzat pe conaţionalii săi că se închina Diavolului. Se ştie că unul dintre numele lui Yahve este El Shaddai, adică Sheitan, unul dintre numele îngerului decăzut. Probabil că această acuzaţie şi credinţa cainiţilor i-au atras moartea, el fiind considerat periculos deoarece cunoştea adevărul şi îl spunea oamenilor. În acest context devine clar că acest Sheitan era cel care a planificat acea campanie de exterminare a popoarelor care se închinau altor divinităţi, dând dovadă de o cruzime cumplită, ordonând adevărate genociduri în cazul celor atacaţi şi mai ales dorind dispariţia oricăror urme ce indicau prezenţa altor credinţe decât a sa. Disperarea cu care doreşte dispariţia lui Baal, fondatorul Babilonului, o civilizaţie prosperă, strălucită şi extrem de tolerantă faţă de toate culturile şi credinţele, este de-a dreptul ciudată. Nici un preţ nu e mare pentru împlinirea dorinţei sale, viaţa propriilor oameni fiind prea puţin importantă pentru sine, contând doar supunerea şi ascultarea orbească a doleanţelor sale. Cere supunere oarbă şi instrumentul conducerii sale este frica de pedeapsă, în caz de nesupunere. Este acesta un Dumnezeu al iubirii? În mod sigur nu. Poseda mai mult acele caracteristici ale Dumnezeului înţelepciunii şi al inteligenţei, căruia îi aparţine Cain şi într-adevăr, dă dovadă de inteligenţă în manevrarea masei de evrei pe care îi foloseşte ca instrument al înfăptuirii planului său de a elimina tot ceea ce reprezenta un obstacol împotriva puterii sale.

Pentru a vă convinge asupra identităţii sale, vom preciza cine era Baal, unul dintre adversarii săi cel mai de temut. Este un zeu despre care Robert Charroux scrie destul de mult în lucrarea sa **„Cartea trecutului misterios“,** identificând în persoana lui Baal pe Apollo al grecilor. Henri Dontenville scrie: „Identitatea lui Apollo s-a stabilit la Aquilea, în Veneţia, unde după Corpus Nommses, de cinci ori găsim în inscripţii Apollini Beleno...“ paredrul, soţul sau însoţitorul Belisamei, iniţiatoarea venusiană „asemănătoare flăcării“. Apollo era Belenos, Baal al fenicienilor, Bel al asiro-babilonienilor, şi „Steaua cea Mare“ sau „Steaua Strălucitoare“ a populaţiilor din America. Belen, Belin, înseamnă frumuseţe, drăguţ, gingaş. Baal este deci Apollo, ori Phoibos, adică strălucitorul, de Xantos, adică blondul şi Chrysocomes, adică cel cu părul de

aur. Pe scurt, seamănă foarte mult, ca să nu spunem că este identic cu Belisama („ca o flacără") şi cu Venus „cu coama de foc!" În sprijinul acestei ipoteze vine şi înverşunarea cu care evreii şi creştinii hulesc planeta Venus şi zeităţile adiacente ei, toate cu feţele strălucitoare. Bel, Baal, Belus, până la pseudonimul Balaam „cel care le făcea pe femei să se simtă aprinse de scârbavnica poftă a curviei" şi făcea asta cu mult succes, încât Belaam era de o frumuseţe unică, irezistibilă. Astfel am aflat că Baal cel vânat şi urât de către Yahve este o zeitate reprezentând planeta Venus, asociată în toate culturile lumii cu ideea de iubire, frumos, dragoste. Iată, deci, pe Dumnezeul Vechiului Testament, Dumnezeul evreilor încercând să-1 elimine pe un „zeu" al iubirii, al toleranţei dintre oameni, reprezentant al unei alte civilizaţii, cea a planetei Venus. Acest Baal reprezenta o mare ameninţare împotriva planului său de a pune stăpânire pe tot pământul şi locuitorii săi şi de aceea trebuia distrus cu desăvârşire, atât el cât şi toţi cei care credeau în el, indiferent cărui popor aparţineau. Că era o entitate foarte importantă şi cu mare influenţă asupra oamenilor acelor vremuri o dovedeşte etimologia cuvântului Baal, care s-a păstrat în limba ebraică şi înseamnă stăpân, soţ, cât şi existenţa lui în expresii precum: stăpân al casei (baal-habait), proprietarul căruţei (baal-agala), proprietar de lot de pământ (baal-amuza), om de gândire (baal-mahsava), persoană pe care te poţi bizui (baal-amana), persoană influenta (baal-daa), om cu memorie bună (baal-zikaron), om capabil, orator, poliglot, specialist, om cu experienţă, bărbatul care oficiază la altar, posesor al unui nume bun, bărbat înzestrat cu calităţi excepţionale, iar Baali înseamnă în ebraica actuală soţul meu. Destul de ciudat cum acest cuvânt care reprezintă denumirea unui „inamic" al evreilor a fost inclus într-o grămadă de cuvinte ce denumesc numai calităţi umane pozitive!!! Este clar că toate aceste calităţi îi aparţineau acelui zeu Baal şi el a supravieţuit chiar în cultura care a încercat să-1 elimine, demonstrând, şi prin această ironie a lucrurilor, că iubirea va supravieţui întotdeauna.

Yehova, domnul evreilor hotărăşte să distrugă Babilonul şi motivează acest, gest în faţa oameniloi săi prin faptul că ceea ce au încercat babilonienii să facă, acel Turn Babel, pentru a ajunge la cer, este împotriva voinţei lui Dumnezeu. El chiar afirmă, referindu-se la Baal: «Ce prăbuşire pentru acest „strălucitor fiu al zorilor"», iar referindu-se la Babilon afirma că «el trebuie să devină un deşert nelocuit şi o vizuină a creaturilor», „din generaţie în generaţie". **(Isaia 14:12).** E clar că

urăşte pe acel reprezentant al zorilor, care este Venus şi doreşte căderea lui, dispariţia lui şi a tot ceea ce reprezintă. E uşor să supui când nu există iubire între oameni, ci doar ură, invidie şi discordie.

În „Cartea războiului“, descoperită în peşterile de la Marea Moartă şi a cărei prezenţă cercetătorii nu o pot explica, ea fiind în contradicţie cu restul învăţăturilor din manuscrisele găsite acolo, se ilustrează strategia folosită de către evrei în campania lor de exterminare. „Într-un timp de 35 de ani de serviciu, războiul va fi pregătit (timp de) şase ani şi întreaga congregaţie îl va pregăti, apoi pe etape; războiul (va dura) timp de 29 (de ani) rămaşi. În primul an, se vor lupta cu Aram-Nahraim; în cel de-al doilea, contra fiilor lui Lud; în cel de-al treilea ei se vor război contra restului lui Aram, contra lui Us şi Hul, Togar şi Masa, dincolo de Eufrat; în cel de-al patrulea şi al cincilea ei vor lupta împotriva fiilor lui Arfacsad; în al şaselea şi al şaptelea, ei vor lupta contra tuturor fiilor lui Asur şi ai Persiei şi ai Orientului, până la marele deşert; într-al optulea ei vor lupta contra fiilor lui Elam; într-al nouălea, contra fiilor lui Israel şi ai Keturiei; în cei 10 ani după aceea, războiul va atinge în etape, pe toţi fii lui Ham, după (seminţiile lor), în locuinţele lor, iar în cei zece ani rămaşi, războiul va atinge, în etape, pe toţi (fii lui Iafet), în locuinţele lor...„ Oare al cui plan trebuiau să-1 urmeze cu atâta rigurozitate? A cui să fie acea minte capabilă să ceară ducerea la îndeplinire a unei astfel de campanii de exterminare?

Am putea afirma că aceasta este prima campanie de exterminare de care avem cunoştinţă din istorie: campania purtată în numele „credinţei lui Yahve„ împotriva celorlalte popoare care aveau o altă credinţă. Legământul încheiat cu Yahve le cerea să trăiască tot ce el a poruncit, fără a se lepăda de el, fără a se înfricoşa de vreo încercare venită de la Belial, Baal, binecuvântând toate lucrările lui Yahve. Ni se confirmă că planul acesta este propria creaţie, iar în Isaia, capitolele 13-15, se prezintă o succesiune de sentinţe împotriva multor naţiuni: „În partea finală a zilelor, muntele casei lui Yehova va fi înălţat şi toate naţiunile se vor revărsa spre el pentru a fi instruite. Ele nu vor învăţa războiul.“ Yehova pronunţa nenorocirea pentru toate naţiunile de pe pământ. Nabucodonosor va distruge Iuda şi naţiunile vecine şi apoi Babilonul va fi distrus, Ierus, Indu, Egipt, Filistina, Edom, urma tuturor împăraţilor lumii care se află pe faţa pământului. În această luptă nici un mijloc nu va fi considerat ca fiind nepermis, infiltrând oameni în structurile de conducere ale statelor, destabilizând din interior ceea ce era prea

greu de distrus din exterior. Discordia, cruzimea sunt mijloace utilizate pentru a face cunoscut cuvântul lui Yahve, mai exact a-1 impune. Ne întrebăm firesc ce Dumnezeu este acesta care impune voinţa sa prin forţă, frică, crimă şi nu prin blândeţe, iubire, răbdare? Cum poate fi Tatăl atât de diferit de Fiu, dar mai ales cum ar putea Fiul să spună că vine în numele unui astfel de Tata, care propovăduieşte războiul în loc de pace şi ura în loc de iubire?

Iată deci, cum au fost păcăliţi evreii să se închine unui alt Zeu decât celui adevărat, iată cum şi astăzi încă îşi continua acel plan Yahve, folosindu-se însă şi de creştini, de oricine, cum a făcut-o în tot acest timp, fără nici o remuşcare, dar cu o mai puternică piedică: iubirea rară dar adevărată din inimile oamenilor care l-au înţeles pe Iisus şi îl iubesc pe el. Această ură insuflată atunci evreilor contra celorlalte popoare a supravieţuit în credinţele lor, dar mai ales acea minciună, conform căreia s-ar deosebi cu ceva de restul pământenilor şi ar avea mai multe drepturi decât ei. Nu putem decât să-i ajutam să vadă că mii de ani au fost doar folosiţi de Cineva căruia nu i-a pasat şi nu-i va păsa cu adevărat de ei, de preţul pe care-1 vor plăti în cele din urmă. Cu durere şi părere de rău privim spre ei şi nu putem face nimic. Ura contra a tot ce nu este evreiesc există în continuare şi părinţii o transmit copiilor, de parcă ar fi o moştenire de preţ. În cărţile lor sfinte, nu sunt scrise aceste lucruri, ci ele au fost înlocuite cu cercuri albe sau prin linii albe, ordonându-se sub pedeapsa de excomunicare majoră că asemenea pasaje să nu fie imprimate, ci să fie spuse prin grai în şcoli. Dar fiecare este liber să aleagă pe cine ascultă, pe cine urmează şi va suporta rezultatul propriei alegeri. De aceea am fost creaţi având liberul arbitru şi tot ceea ce se impune cu forţa reprezintă o intervenţie în manifestarea acestei libertăţi de a alege. Înţelegând ce a vrut să spună Dumnezeul Iubirii, nu ne rămâne decât să-i privim cu compasiune pe cei care înţeleg mai greu şi să ne rugăm pentru ca ei să nu mai fie orbi şi surzi. Acum revenim la subiectul nostru, fiinţele Cain şi Abel şi putem mai clar să argumentăm ce s-a întâmplat cu ele şi mai ales din ce cauză.

Fiinţele Cain pierduseră din sentimente în favoarea inteligenţei, a raţiunii. Ele preţuiau inteligenţa, considerând sentimentele a fi un obstacol în calea dezvoltării raţiunii, a cunoaşterii şi de aceea au considerat fiinţa Abel a reprezenta un pericol pentru propria evoluţie şi au ajuns la concluzia că trebuie s-o suprime. Acest lucru demonstrează că fiinţele Cain reprezintă o involuţie a fiinţei perfecte, o greşeală, întărind

încă o dată ideea că orice intervenţie în mersul firesc al lucrurilor nu va avea decât rezultate nefaste pentru viaţă. Promiţându-le evoluţia, Satan le-a oferit involuţia, deoarece rezultatul obţinut a fost catastrofal: a fost fiinţa care a distrus, deci în mod clar, fiinţa involuată. Acceptăm prezentarea oferita în Biblie, unde se afirmă că Eva a fost păcălită de către Şarpe, Satan. Este vorba într-adevăr de o mare păcăleală căreia i-a căzut victima fiinţa Havva, ispitită a se juca de-a Creatorul şi de a modifica ADN-ul care era perfect Consecinţa a fost propria distrugere, o pedeapsă cumplită.

Lupta dintre Cain şi Abel reprezintă lupta dintre iubire şi raţiune. Cainiţii credeau că raţiunea primează iubirii, dar un om fără iubire, indiferent cât este de inteligent va fi un om incomplet, care nu va fi niciodată fericit. Ei îl aşteptau pe acel Mesia care să propovăduiască raţiunea, supremaţia celor puternici asupra celor slabi, exterminarea celor mânaţi de sentimente, aşa cum făcuse şi Cain. Descoperind că Iisus propovăduia iubirea şi înţelegerea între oameni şi bineînţeles manipulat fiind de către acel spirit „binevoitor“, (El Shaddai), Iuda a fost convins că suprimându-1 pe acesta, înlătura un mare pericol pentru oameni. A greşit precum a greşit şi Cain.

Iisus i-a iubit pe toţi şi a iubit pentru toţi. Iubind pentru toţi, El a spălat păcatele tuturor şi a restabilit în conştiinţele oamenilor nevoia de a regăsi iubirea şi a păstra un echilibru între raţiune şi sentiment. De asemenea, El a distrus „scutul“ pe care entitatea malefică îl crease în jurul planetei, nepermiţând sufletelor să părăsească planeta. Pierzându-şi dragostea din ele, aceste fiinţe nu puteau părăsi închisoarea ce le fusese creată aici pe pământ, rămânând într-o robie permanentă, „robia Egiptului“, aşa cum este ea denumită în Biblie. Iisus având atât de multă iubire în sine, a dăruit tuturor acestor suflete ciuntite o parte din iubire, permiţându-le ca, purtând iubirea lui Dumnezeu în ele să poată părăsi închisoarea exterioară şi cea interioară, să regăsească Lumina pierdută. Iubirea, dăruirea şi sacrificiul său au făcut ca fiecare fiinţă să primească atâta iubire încât să poată să-şi elibereze sufletul din robia în care se afla şi nu se putea smulge singură, nestiind că trebuie să iubească si că aceasta este rezolvarea problemelor lor, calea pe care nu o cunoşteau şi pe care trebuiau s-o urmeze. Fiul lui Dumnezeu le-a arătat-o şi i-a eliberat din păcat Fără sacrificiul său, fără curajul de a accepta o misiune imposibil de realizat în acele condiţii şi timpuri, oamenii nu ar fi putut nicicând să se elibereze, să se trezească şi să înţeleagă cât de cumplit s-au lăsat păcăliţi cândva.

Mă întorc acum la Biblie pentru a urmări puţin ceea ce s-a întâmplat după uciderea lui Abel. Cain este izgonit de lângă cei alături de care trăia şi pleacă la răsărit de Eden, deci înspre actuala Asie? I se stabileşte un semn pentru ca nimeni să nu-l pedepsească pentru fapta lui, dar toţi să-l recunoască. Era acest semn unul exterior, sau de natură genetică? Nu ştim, dar presupunem că era şi ceva vizibil, pentru a fi uşor de remarcat de ceilalţi. Este clar însă că li s-a interzis celor din neamul lui Set, „fii lui Dumnezeu", care aveau duhul lui în el, să se combine genetic cu neamul lui Cain, „fii oamenilor". Cei din neamul lui Set, care trăiau foarte mult, sute de ani, nu respectă interdicţia şi se căsătoresc cu fetele oamenilor, dând naştere la alte forme cu viaţă, despre care am mai amintit. În urma acestei greşeli mai apare o urmare despre care Biblia ne informează. În capitolul şase aflăm că: «*Atunci Domnul a zis: „Duhul meu nu va rămânea pururi în om, căci şi omul nu* e *decât carne păcătoasă; totuşi zilele lui vor fi de 120 de ani.*"» Iată cum datorită combinării genelor celor două feluri de fiinţe are loc o modificare genetică ce reduce semnificativ timpul de viaţă maxim al noilor fiinţe apărute, fixându-se la o limită maximă de 120 de ani, limita existentă şi astăzi în vigoare.

Despre Set se scriu multe lucruri şi numele său apare în mai multe mitologii şi legende. Se pomeneşte despre existenţa unui Set cel Negru sau Typhon ca fiind conducătorul legendar al pelasgilor, căruia egiptenii îi spuneau Set Nehes, iar denumirea pelasgilor s-ar părea că provine de la numele lui Pelasg. În lucrarea **„Pausanias Descriptio Graeciae"** (VIII 1.4-cf) se spune că pe el „Pe Pelasg, cel asemănător zeilor l-au născut Pământul cel negru pe culmile munţilor înalţi, ca să fie începător rasei muritoare", iar Pelasg rosteşte către Danau (Dunărea): „Eu sunt Pelasg, fiul vechiului Pământean, al celui născut din Pământ" (Eschyl), precizând că este vorba despre Munţii Rphaei. Grecii atribuiau pelasgilor o origine mai specială, recunoscându-le superioritatea morală, lucru ilustrat în diverse opere.

În **„Odiseea",** Homer scrie despre „dumnezeieşti pelasgi", iar în **„Iliada"** sunt amintiţi „pelasgi de tot felul", fii iui Letos, feciorul lui Teutamos, pelasgul. Tot aici ni se vorbeşte despre căsătoria zeiţei Tethis cu Peleus al pelasgilor, „cel iubit de noi toţi ca nici unul", la a cărui nuntă participă toată suflarea şi care este tatăl viitorului luptător Ahile. Acesta, după ce moare va fi îngropat în locurile de baştină, acasă, pe insula Achileiia, aflată la gura de vărsare a Dunării, deci în spaţiul unde

trăiau pelasgii, între Boristene şi Istru. Tot în mitologia greacă, Set (Cronos) se căsătoreşte cu Geea şi dă naştere celor 12 titani. Există o oarecare asemănare fiindcă şi aici ni se spune că urmaşii lui Set sunt născuţi din pământul planetei, precum pelasgii afirmă că sunt născuţi de „Pământul cel negru". Set ar fi deci cel din care vor apare pelasgi, localizaţi geografic în zona Carpatilor, a Dunării, fiindcă Peleu vorbeşte cu Dunărea şi nu cu o altă apă, deci trăieşte împreună cu neamul său în apropierea acestei ape. El se numeşte începătorul rasei muritoare, posibil ca făcând parte dintre primii oameni ce aveau o limită de viaţă de 120 de ani, însă el afirmă despre părintele său, numit „vechiul Pământean" ca era asemănător zeilor, deci făcea parte dintre fiinţele care trăiau foarte mult, şi se bucurau încă de unele calităţi pe care oamenii le-au pierdut astăzi. Totemul pelasgilor era şarpele, Set fiind pomenit în unele mitologii ca fiind jumătate om şi jumătate şarpe, o combinaţie ciudată care ne duce cu gândul la faptul că acest Set fusese şi el creat după ce Havva fusese ispitită de către „şarpe", denotând faptul că şi în el există intervenţia efectuată asupra fiinţei iniţiale, la sugestia lui Satan. Posibil că pelasgii să fi reţinut acest lucru în memoria colectivă şi de aceea să-şi fi ales ca totem acest şarpe.

Ştim că în aceeaşi zonă geografică sunt localizaţi şi hiperboreenii, din ţara regelui Boreas, conduşi de către Apollo căruia i se închinau, numit şi Lycantotropul, adică Lupul, fiind pomenit şi ca Lupul Luminos. Se spune despre acest zeu că umblase prin multe ţări din lume până să-şi găsească locul pentru templul său, loc pe care-1 găseşte într-o insulă, un ostrov, în Insula Alba. Tot tradiţia spune că în fiecare an, la sfârşitul toamnei, Apollo se ducea dincolo de munţii Rifee, unde domneşte aprigul Boreas, spre misterioasa ţară a hiperboreenilor. Acolo, sub un cer mereu luminos şi senin, trăieşte în fericire netulburată un neam de oameni plini de virtuţi alese, care i se închina lui Apollo. În lucrarea **„Valahia în cartea Genezei",** este foarte bine explicat unde se afla cândva această Insulă Alba. De asemenea, în lucrările vechi se spune despre hiperboreeni că sunt un popor legendar din capătul de miazănoapte al pământului. Ei locuiau dincolo de munţii Rphae din Sciţia, şi, după spusele lui Hellanicos, erau vegetarieni şi respectau legile. Pe noi ne interesează doar că ni se confirmă încă o dată ipoteza că hiperboreii trăiau în acest spaţiu geografic, aşa cum trăiau şi pelasgii, iar în sprijinul veridicităţii celor afirmate vom aduce încă o probă. Dacii, strămoşii noştri, locuitorii acestui spaţiu carpato-danubiano-pontic aveau

ca steag de luptă balaurul urlător, cu cap de lup şi corpul de şarpe. Ce poate fi mai clar? Dacii au reunit şi au păstrat în acest totem originea lor, pe urmaşii care au trăit pe aceste pământuri, pelasgii cu totemul şarpelui şi pe hiperborei, cu totemul lupului. Unirea celor două totemuri a dus la apariţia totemului dacilor. E posibil ca acest popor să fi apărut prin amestecul celor două populaţii, pelasgii şi hiperboreii? Hiperboreii sunt consideraţi ca fiind un popor mitic asemănător zeilor şi având aceleaşi caracteristici ca ei, fiind ei înşişi consideraţi sfinţi, cu o ţinută morală impecabilă, zeii nemuritori. Pelasgii şi ei la rândul lor sunt consideraţi ca fiind o populaţie deosebită, cu calităţi umane multiple. Ca apariţie în acest spaţiu s-ar părea că hiperboreii sunt mai vechi decât pelasgii şi se deosebesc de aceştia prin faptul că pelasgii sunt clar din „rasa muritorilor", în timp ce ei aparţin „rasei nemuritorilor". Să fie oare hiperboreii acele fiinţe Havva, primele de pe pământ, care au continuat să trăiască după ce s-au născut noile fiinţe Cain şi Abel şi apoi Set? Ni se pare logic să fi supravieţuit şi dintre aceste fiinţe un număr, chiar dacă şi ele au suferit unele transformări.

Prin unirea celor două totemuri, totemul lupului - al hiperboreilor cu totemul şarpelui - al pelasgilor, dacii şi-au exprimat apartenenţa la cele două neamuri, ei fiind urmaşii „nemuritorilor" hiperborei şi ai „muritorilor" pelasgi.

Faptul că Apollo Hiperboreanul, Lykagenetul trăia pe aceste meleaguri este sigur, fiindcă ar fi o prea mare coincidenţă ca protectorul actual al ţării noastre, Sfântul Andrei, să aibă şi el o legătură cu lupii precum zeul luceafărului de dimineaţă. Apollo este Lupul Luminos şi deci, şeful celorlalţi „lupi" hiperborei, amintind că aici trăiau acei „dioi dahoi costoboci" (daci), care în traducere înseamnă „lupii divini şi luminoşi", iar Sfântul Andrei este patronul lupilor, cel de care aceştia ascultă. Faptul că sfântul alege ca loc pentru a vesti cuvântul lui Iisus chiar Dobrogea,

unde va trăi o vreme şi va pune bazele creştinismului, nu este nici el întâmplător. Andrei se reîntoarce în locul în care trăise Apollo şi îşi avusese templul şi chiar moare pe aceste meleaguri. Consider că este vorba despre una şi aceeaşi entitate, apărută în diverse puncte ale globului, (aşa cum aflăm când ni se spune că Apollo a călătorit foarte mult), luând contact cu diverse popoare şi ducându-le mesajul păcii şi iubirii, învăţându-le despre vindecare, agricultură şi alte lucruri, fiind numit în mai multe feluri şi trăind probabil şi el mai multe vieţi. Inscripţia care apărea pe frontispiciul templului său, reprezentând convingerile şi credinţa proprie: „Cunoaşte-te pe tine însuţi şi îl vei cunoaşte pe Dumnezeu!“, denotă o filozofie apropiată de creştinism, iar mesajul transmis oamenilor este asemănător cu cel al lui Iisus. Numele lui Iisus, în limba sumeriană, ar fi compus din ISU+SU, unde ISU = „lemn şi are“, SU= „el, al lui, vertical“. Deci numele s-ar traduce prin: „el este lemnul vertical“ sau poate „al lui este lemnul vertical“, ceea ce, trebuie să recunoaştem, ar fi o înfiorătoare premoniţie a morţii sale pe cruce şi totodată o extraordinar de precisă şi frumoasă caracterizare a firii şi menirii sale, de a ascende spre Dumnezeu prin verticalitate. Am realizat o mică dizertaţie de la subiect, pentru care cer să fiu iertată, dar acum, revenim la oile noastre.

În literatura ezoterică se spune despre români că ar avea un semn energetic în frunte, la fel ca toate celelalte popoare, excepţie făcând de la această regulă doar ţiganii. O avea vreo legătură cu semnul pe care şi Domnul i-l pune lui Cain, la vedere? O fi fost acest semn unul energetic sau nu? Oricum, semnul românilor este octogonul, care ascunde în el steaua cu opt raze. Această stea care reprezintă şi roza vânturilor este obţinută prin suprapunerea celor două cruci, cea normală şi cea în formă de X. De asemenea, există o teorie conform căreia, în timp ce copilul Iisus studia într-un loc secret, Maria a crescut un alt copil ce-i semăna perfect acestuia. Ceea ce ne interesează e faptul că acest copil a fost „găsit“ de către o femeie în munţii aflaţi pe teritoriul ţării noastre, unde a crescut până când a fost luat de Iosif şi Maria şi a devenit fiul lor.

Abia când s-a reîntors pentru a predica oamenilor, fiind încheiată pregătirea sa, s-a realizat din nou substituţia între cei doi, Iisus fiind cel care a fost răstignit Cel care i-a luat locul în tot acel timp a fost Andrei şi acest fapt ni se confirmă în momentul morţii lui Iisus, când El îi spune mamei sale, arătându-i-l pe ucenicul pe care îl iubea: *„Femeie, iată fiul tău!“*. Este destul de ciudat că Iisus, care îi iubea pe toţi ucenicii, să aibă

totuşi pe unul despre care toţi ceilalţi să afirme că el era ucenicul pe care-1 iubea Iisus şi el era acela care la Cina cea de Taină stătea cu capul pe pieptul lui. Pe el îl roagă Petru să-1 întrebe pe Iisus cine va fi vânzătorul lui şi tot lui îi răspunde Iisus. Nicăieri însă nu ni se spune numele acestui apostol îndrăgit, ci, despre el ne scriu toţi ceilalţi apostoli numindu-1 „ucenicul pe care îl iubea Iisus". De asemenea, Iisus îi spune şi acestui ucenic: *„iată mama ta! şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la el acasă."*

Tot despre acest ucenic mai aflăm că, după învierea lui Iisus, când acesta îi ceruse lui Petru să-1 urmeze, *«Petru s-a întors, şi a văzut venind după el pe ucenicul pe care-1 iubea Iisus, acela care, la cină, se rezemase pe pieptul lui Iisus, şi zisese: „Doamne, cine te va vinde?"»* **(Ioan 21.20)** *«Petru s-a uitat la el, şi a zis lui Iisus: „Doamne, dar cu acesta ce va fi"»*

Iisus i-a răspuns: *„Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie? Tu vino după mine!"*

«Din pricina aceasta a ieşit zvonul printre fraţi că ucenicul acela nu va muri deloc, ci: „Dacă vreau ca el să rămână până ce voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie?"»

„Ucenicul acesta este cel ce adevereşte aceste lucruri, şi care le-a scris. Şi ştim că mărturia lui este adevărată." Acest ucenic este Ioan?

Am încercat să vă arăt că Andrei a rămas protectorul acestui pământ şi a murit răstignit pe o cruce în formă de X. Românii au ca semn cele două cruci suprapuse, care formează steaua cu opt raze. Este posibil ca Andrei să fi fost cel care 1a substituit pe Iisus în perioada adolescenţei şi această stea să ascundă exact această taină? Eu cred că ucenicul iubit, căruia îi încredinţează mama şi al cărei fiu spune că va rămâne (aşa cum fusese deja pentru o perioadă) este Andrei. Numai omului care fusese crescut de către mama sa pentru o perioadă îi putea spune Iisus să fie fiul ei în continuare.

Crucea pe care a fost răstignit Iisus

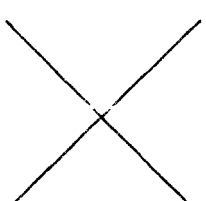

Crucea pe care a fost răstignit apostolul Andrei

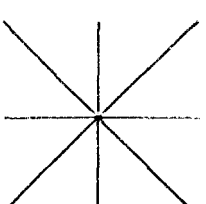

Steaua cu opt raze, taina substituirii pentru o perioadă, a lui Iisus cu Andrei

Trecând peste acest lucru, vreau doar să precizez că acel Apollo al Hiperboreilor se confundă cu Andrei al românilor. Este ciudat şi îmi amintesc chiar acum, scriind despre aceste lucruri, că într-una dintre cărţile sale, Pavel Coruţ vorbeşte despre Lupul Alb, protectorul acestor pământuri, care veghează de nouăsprezece secole poporul de aici şi îi sfâşie pe trădătorii neamului. Aceasta este o trăsătură definitorie a sa Lupului, şi anume, aceea de a nu suporta trădarea şi de a o pedepsi, la fel cum şi Apollo îi promite lui Oreste, minunat ilustrat în **„Eumenidele“:** *„Nu n-am să te trădez. Până la capăt fi-voi al tău paznic, stând în picioare lângă tine, şi mai departe de tine, şi nu voi da îndărăt în faţa duşmanilor tăi.“* Lupul Alb, fiul geţilor, este cel care i-a scos pe daci din cetatea încercuită a Sarmisegetusei, pentru a-i duce către nord, către ţara oamenilor luminoşi. A murit din pricina trădării unuia dintre cei salvaţi, deşi ar fi putut să se salveze. El a ales această cale şi trecând dincolo, a rămas în forma de spirit, veghind din înalturi neamul şi neputând să fie iar om, decât la sosirea zeului Zamolxe. Există o similitudine între „Lupul“ care aşteaptă sosirea zeului spre a fi eliberat de sarcina pe care o îndeplineşte, el trăind doar în forma de spirit, şi ucenicul despre care se spune că va trăi până la următoarea sosire a Fiului, veghind până ce El va apare. Destul de multe asemănări între Andrei şi Apollo, care mă determină să cred că sunt reprezentări ale aceluiaşi spirit şi cred că această informaţie a fost stocată tot timpul în memoria neamului, motiv pentru care românii îl iubesc şi respectă atât de mult pe Sfântul Andrei.

CAPITOLUL III

În cele ce urmează voi încerca să abordez minunata baladă a **Mioriţei** dintr-o altă perspectivă, precizând că aceasta baladă populară încifrează clar prin versurile ei un mit al umanităţii, pe care îl plasează în spaţiul nostru geografic. Şi ceea ce uimeşte este faptul că, amănunte care par a fi doar descriere poetică, sunt cât se poate de exacte şi oferă o localizare a acţiunii foarte precisă Episodul cadrului epic iniţial ne furnizează datele cele mai importante pentru interpretarea pe care o voi oferi:

„Pe-un picior de plai,
Pe-o gură de rai,
Iată vin în cale
Se cobor la vale
Trei turme de miei
Cu trei ciobănei.
Unu-i moldovan
Unu-i ungurean
Şi unu-i vrâncean.“

Observăm, ca fapt divers, că teritoriul pe care Biblia îl prezintă ca fiind locul unde Dumnezeu a creat Edenul, delimitat de cele patru fluvii, are ca reprezentare forma unei tălpi umane, a tălpii unui picior. Metaforic am putea spune că acest pământ a fost sfinţit de către Dumnezeu, care a pus piciorul pe el. Mergând mai departe, ni se dă o şi mai precisă localizare: *„Pe-o gură de rai“*. Gură au vieţuitoarele şi apele, a celor din urmă purtând denumirea de gură de vărsare. Nu poate fi vorba despre vieţuitoare aici, deci textul baladei se referă la gura de vărsare a unei ape, situată pe teritoriul acestui plai. Veţi spune că nu poate fi Dunărea această apă, fiindcă ea se varsă prin trei braţe, dar să nu uităm că de-a lungul timpului, geografia apelor s-a mai schimbat Astfel, în „Geografia“ lui Strabon ni se spune ca„fluviul are şapte guri“, Herodot, în 454 î.e.n., amintea „Istrul cu cinci guri“ şi iniţial aflăm că, Dunărea se varsă printr-o singură gură într-o lagună largă, denumită Marea Albă şi localizată în zona actualei delte. Iată că Dunărea s-a vărsat în mare printr-o „gură“, acest termen putând simboliza şi faptul că acolo se oprea ţinutul raiului biblic, acolo se găsea limita teritorială a Paradisului.

Aflăm apoi, că *„Se cobor la vale“* ciobanii cu turmele lor. Dacă ciobanii ar fi coborât un deluşor sau chiar un deal mai mare nu s-ar mai fi făcut aceasta precizare, fiind un fapt nesemnificativ, dar ei coborau dintr-o zonă mult mai înaltă, de la munte şi se îndreptau către şes. Acţiunea baladei îi surprinde în zona de câmpie, deoarece această zonă se află în vecinătatea „gurii“. Tabloul complet al scenei derulării evenimentelor, cuprinde munţi, câmpie şi o apă care se varsă printr-o singură gură. Personajele principale sunt trei ciobani cu turmele lor de oi, turme mari, cu câini mulţi, aceasta denotând că într-adevăr turmele erau foarte mari. Deci, în aceste locuri, păstoritul era o îndeletnicire de bază. Referindu-ne la oi, acestea au şi o altă semnificaţie, precum se spune şi în Scriptură, de populaţie, oameni. Cele trei turme de oi pot fi trei grupuri distincte ca origine, trei neamuri diferite, conduse de trei *„păstori“*. Că neamurile erau diferite ni se indică prin faptul că cei trei ciobani sunt moldovean, vrâncean şi ungurean. Totuşi, ei au ceva comun, vorbesc aceeaşi limbă, deci au o rădăcină comună, chiar dacă turmele sunt distincte una de alta. E mai mult decât probabil ca cele trei turme să aibă o origine comună, dar să fie diferenţiate prin ceva. În literatura religioasă, se foloseşte termenul de turmă şi păstorul său, în ceea ce priveşte un grup de oameni ce împărtăşeşte aceeaşi credinţă ca pastorul ei. Posibil ca diferenţa dintre „turmele“ celor trei să fie credinţa lor în lucruri diferite, pentru că şi ciobanii lor au credinţe şi concepţii diferite. Cu toate aceste deosebiri, ei *„vin în cale“* împreună, merg pe aceeaşi cale cu turmele lor, convieţuiesc împreună, au acelaşi scop, de a-şi îngriji oile, de a le păstori bine. Iată că descoperim trei popoare ori neamuri, feluri de oameni, distincte, dar înţelegându-se între ele, vorbind aceeaşi limbă, convieţuind în acelaşi spaţiu geografic şi având ocupaţii comune. Ele sunt conduse sau au ca punct de pornire, ca origine a apariţiei lor, câte un păstor, cei trei fiind prieteni (în poezie). Din pricina invidiei, doi dintre ei hotărăsc să-1 ucidă pe cel de-al treilea, care îşi dovedeşte superioritatea faţă de ei prin modul în care abordează problema ivită şi viziunea sa asupra vieţii şi morţii.

„Dar cel ungurean
Şi cu cel vrâncean
Mări, se vorbiră,
Ei se sfătuim
Pe l-apus de Soare
Ca să mi-1 omoare

Pe cel Moldovan
Că-i mai ortoman
Şi-are oi mai multe,
Mândre şi comute...“

Acest cioban este prevenit de complot de către o „oaie năzdrăvană“, probabil o persoană cu premoniţii, care îl va anunţa ce se va întâmpla şi când. Totuşi, ciobanul moldovan hotărăşte să lase destinul a-şi urma cursul, transmiţând însă un mesaj pentru „oile sale“ şi pentru mama sa, pe care încearcă s-o protejeze. Ei îi va oferi un motiv de alinare, încercând să îndulcească dispariţia şi „minţind-o“ că a plecat şi s-a însurat. Motivul central al baladei este actul criminal comis şi la fel cum în foarte multe alte balade populare apare motivul ploii, aici este cel al uciderii. De ce a fost păstrat prin poeme fenomenul ploii? Fiindcă prima ploaie a fost un eveniment atât de ciudat, nou, surprinzător pentru oameni, încât au simţit nevoia să-l imortalizeze cumva şi să transmită urmaşilor amintirea producerii lui (am explicat acest lucru în capitolul precedent) . La fel s-a întâmplat şi cu prima crimă din istoria umanităţii. Evenimentul a fost atât de şocant, încât el ni s-a transmis prin balade, mituri, basme tuturor, regăsindu-l în toate culturile lumii, la toate popoarele, prezentarea fiind doar diferită, adaptată la propria evoluţie. Şi care este cea dintâi crimă? Uciderea lui Abel cel bun de către Cain. Apare o neconcordanţă între cele două crime, în sensul că ciobanul a fost ucis în urma unui complot între doi oameni, iar Abel doar de către Cain, Set nefiind încă născut atunci. Probabil că această ultimă informaţie, care îl plasează pe Set ca făcându-şi apariţia mai târziu, s-a pierdut în timp, fiind încifrate doar faptele în sine. Oricum, Abel, Cain şi Set erau trei şi s-a păstrat în amintire faptul ca ei au condus „turme“ diferite, aşa cum şi Biblia consemnează. Eu cred că balada Mioriţa relatează istoria biblică a uciderii lui Abel, ea fiind unică prin faptul că evenimentele acelea s-au produs în spaţiul nostru geografic şi de aceea au fost şi atât de bine conservate în memoria populaţiei de aici. Încă o dovadă care sprijină toate celelalte teorii enunţate de-a lungul lucrării.

Acum să adunăm toate elementele de mai sus şi să înţelegem altfel desfăşurarea evenimentelor. La Sud de Dunăre se află o ţară numită Havila, cu locuitorii săi, numiţi Havi sau Avi, Abi, care se ocupă cu păstoritul, având multe „avi“, adică oi, în indiană. Ei coboară de la munte la câmpie cu turmele, în fenomenul transhumanţei. Să nu uităm că fiul lui Adam şi al Evei, adică fiul vieţii, se numea Abel şi era păstor. Am

arătat cum s-a pierdut particula „H“ şi cum literele „B“ şi „V“ se foloseau fiind schimbate una cu cealaltă. Iată cum numele păstorului biblic devine HABEL sau HAVEL, adică HAVUL, sau EL HAV. Abel denumeşte pe un locuitor al ţării Havila, un păstor din această zonă carpatică. Brusc înţelegem că este vorba despre „uciderea“ unui Av, a unui om din această zonă, ţară, de către un alt om, care se ocupă cu agricultura. Ciobanul mioritic este avertizat asupra complotului de către o oaie, căreia i se spune „avi“ în indiană, deci de către un alt om, probabil un sfetnic credincios, un prieten din aceeaşi naţie, din aceeaşi turmă, acelaşi neam mai măreţ, cu mai „multe oi“, deci mai numeros, „mai cornute“, mai deştepte, mai credincioase, deci oameni cu calităţi morale şi intelectuale mai înalte decât ceilalţi, aşa cum aflăm din istorie că erau Avii. O „altă turmă“, deci un alt neam, o altă specie poate de umanoizi, diferiţi de cei din neamul Havilor, poate cea denumită generic în Biblie Cain, împreună cu încă o turmă, alt neam, denumit generic Seth, pun la cale un complot pentru suprimarea conducătorului neamului ţării Havila, a avilor, pentru „a-i răpi turma“ şi bogăţiile, adică a-i cotropi şi cuceri ţara foarte bogată, după cum consemnează acest lucru şi Biblia. În mod sigur, celelalte două ţări sunt cu o populaţie diferită de avi, ca structură a ADN-ului, poate şi ca înfăţişare, dar mai ales prin capacităţile intelectuale, fiindu-i superioară din toate punctele de vedere. Chiar şi în baladă cei trei păstori sunt plasaţi în zone diferite ale acestui spaţiu carpato-danubiano-pontic. Unul este vrâncean, altul ungurean şi unul moldovean, deci ei desemnează cele trei zone geografice clare, unde se aflau neamurile lor. Ne amintim că pe acest teritoriu sunt pomenite cele trei ţări: Ţara Luanei (NV, în munţi), distrusă în totalitate (urmele aflându-se în zona Tărtăria), Ţara Havila, a havilor, (Moldova de Sud şi Muntenia de NE) şi Ţara Ramaiaşilor (din Bucovina şi până în curbura Carpaţilor). *(vezi harta coperta IV)*

Ciobanul moldovean s-ar încadra ca locaţie în teritoriul aparţinând ţării Ramaiaşilor, iar cel ungurean ca fiind din ţara Luanei, adică din munţii din ţara lui „AN“ sau „ANU“. Cel de-al treilea cioban ar aparţine ţarii Havilei din zona Munteniei. Iata deci, cum aflăm ca este vorba despre o istorie reală, rămasă în amintirea umanităţii din acest spaţiu geografic şi care a fost purtată pretutindeni de către cei care au plecat din acest spaţiu, stabilindu-se în alte colţuri ale lumii. Conducătorul Ţării ramaiaşilor s-a înţeles cu conducătorul Ţării Luana, Ţării «lu'» Ana sau Anu sau An, să-1 doboare pe conducătorul Ţării Havila şi au şi reuşit

acest lucru. Ciudat este că el nu vrea să se apere, adică să pornească un război împotriva celorlalţi. De ce? Având în vedere că avea o ţară cu mai mulţi oameni, mai deştepţi, cu capacităţi psihice ieşite din comun şi poate şi cu arme mai perfecţionate, de ce nu a vrut să lupte? Probabil că erau atât de evoluaţi faţă de aceştia, încât i-ar fi distrus cu desăvârşire, aşa că a preferat să moară el pentru a salva de la dispariţie două neamuri. Nu a spus nimănui despre complot şi a rugat-o chiar pe oaie, pe cel care îl anunţase despre complot, să nu vorbească cu nimeni şi să ţină secret ceea ce a aflat, deoarece dacă poporul ar fi aflat că cele două neamuri doreau să le asasineze conducătorul, cu siguranţă ar fi pornit la luptă. S-a sacrificat pentru a nu aduce distrugere şi moarte, fie chiar şi pentru duşmani. Totuşi, documentele consemnează faptul că Cetatea Luanei a fost rasă din temelii din aer, făcută scrum. Din ce motiv? Să fi fost aceasta răzbunarea avilor pentru moartea conducătorului lor? Posibil...

Ceea ce pare puţin încurcat în cele prezentate mai sus este faptul că ciobanul mioritic ucis vine din zona Moldovei. Vrânceanul vine şi el din acelaşi spaţiu geografic al Moldovei, dar s-ar părea că nu îi dă ascultare ciobanului Moldovan, având propria turmă. De asemenea, indienii au migrat din acelaşi spaţiu geografic al Moldovei, purtând cu ei limba vorbită aici şi deci, cuvântul „avi“ (oaie), şi-ar avea originea în zona respectivă. Este posibil ca mioriticul conflict să se fi desfăşurat între conducătorul Ţării ramaiaşilor, conducătorul Ţării lui An şi o parte din locuitorii Ţării ramaişilor, organizaţi în mod distinct faţă de fraţii lor. În acest caz, nu ar exista nici o legătură cu Ţara Havilei, ea nefiind părtaşă în nici un fel la incidentul petrecut în spaţial mioritic, dar nu pot şti care dintre cele două scenarii este cel corect. Important este să înţelegem că Mioriţa a memorat producerea unui asasinat asupra unui conducător al Ţării ramaişilor sau, cine ştie, al Ţării Havila, sfârşind tragic, cu moartea acestuia şi că incidentului i-a urmat un eventual război între ţările implicate. Turma nu reprezintă în nici un caz o turmă de animale, ci termenul denumeşte generic un neam.

„Ciobanul moldovan“ iubindu-si atât de mult poporul a preferat să moară, încercând prin dispariţie să evite izbucnirea războiul dintre cele trei „turme„ şi pierderea de vieţi omeneşti, dar s-ar părea că neamul său nu a lăsat nepedepsită cumplita faptă, ci a răzbunat moartea conducătorului lor. Drept dovadă a faptului că între „turme„ au existat altercaţii, stă faptul că Tărtăria, capitala Ţării lui An, a fost distrusă în

totalitate, arsă scrum din temelii. Cine altcineva să-i fi atacat decât vecinii furioşi, despre care ştim că posedau vehicule spaţiale şi tehnologia necesară pentru a efectua o asemenea distrugere? Să fie deci ramaiaşii aceia care s-au înălţat în văzduh cu navele lor şi au lansat din înălţimi o bombă atomică asupra capitalei Ţării lui An, făcând-o praf? Mai mult ca sigur şi în sprijinul ideii mele aduc argumentul că pământul din zona Tărtăriei a fost ars pe o adâncime considerabilă şi orice urmă de viaţă a dispărut din acest spaţiu.

Conflictul apărut din pricina asasinatului comis a continuat se pare de-a lungul timpului, pentru că, avem cunoştinţă de faptul că locuitorii celor două ţări, a lui Anu şi a ramaiasilor, s-au mai întâlnit şi ciocnit de câteva ori, în spaţii geografice diferite, căutând să se cucerească unii pe alţii şi să-şi răpească teritoriul unii altora. Peste cultura „anu„ din Egipt, a sosit la un moment dat neamul Garamanilor, care a încercat fără succes să-i cucerească, fiind respins de către egipteni şi obligat să-şi reorienteze privirea către nordul Africii. Acesta este doar unul dintre exemplele despre care voi mai discuta în continuarea textului, dar ilustrează faptul că între cele două neamuri a persistat o încordare de-a lungul secolelor, deşi, iniţial se înţelegeau foarte bine şi chiar cred că sosiseră din aceeaşi constelaţie.

Considerând că mi-am expus deja punctul de vedere asupra informaţiei transmise prin versurile baladei populare Mioriţa, voi insista puţin mai mult asupra informaţiilor pe care le deţinem despre cele două ţări, a lui An şi a ramaiasilor, omiţând în mod intenţionat Ţara Havila, deoarece am discutat în primul capitol despre ea.

Anu este numele primului rege al ţării din care au pornit sumerienii spre noua lor ţară, viitorul Sumer. Ţara peste care domnea regele Anu se numea, după cum vedem, ţara lui Anu, tradusa greşit ca numindu-se ţara Luanei. Din această ţară face parte Cain, iar Seth ar trebui să fie al ramaiaşilor, adică al oamenilor rama, „oamenii focului„. Când se pomeneşte Ţara Lunei şi a Focului este vorba despre Ţara Luanna sau a lui ANU şi Ţara lui Rama. Civilizaţia anu, a Ţării Luanei sau LUI ANNA, este cea despre care se vorbeşte pe plăcuţele de la Aannunaki şi despre care Zacharia Sitchin afirmă că au sosit de pe planeta Nibiru, aflată la 3600 ani lumină de Terra. Eu cred că civilizaţia care a întemeiat Ţara lui An sosea din constelaţia Taurului, roiul Hyadelor şi, parte din ei au rămas după aterizare şi au întemeiat o supercivilizaţie în acest spaţiu geografic. Ei şi-au întemeiat o ţară care se va numi Ţara lui An sau a

lui Anu, regii lor. Despre aceste plăcuţe voi scrie mai detaliat în continuare, dar acum revin la subiectul discutat. De această civilizaţie se leagă legenda creării „omului„ şi a potopului. Tot despre această ţară ştim ca i-a fost distrusă o cetate în totalitate (Tărtăria). Ciudate evenimente... Această supercivilizaţie va pleca, poate după distrugerea de la Tărtăria, poate după potop, într-un alt spaţiu geografic, unde îşi va întemeia o nouă ţară, Sumer. Cu toate acestea, înainte de a pleca, extratereştrii Ţării lui An hotărăsc să provoace potopul ca să-i înece pe toţi ceilalţi, celelalte neamuri, precum şi creaţiile lor, oamenii noi, despre care veţi citi mai târziu. Potopul a avut loc prin împiedicarea apei de a-şi realiza circuitul normal în natură (circuitul din acea perioadă), mai ales că fluviul ceresc care curgea prin canalul energetic al Terrei, (axus mundi), se află localizat în zona ţării lor, în munţii Godeanu, având deci acces la el şi putând să intervină pentru a-l stopa. Conducătorii Ţării lui An, chiar vor face acest lucru, adică vor bloca circuitul apei, stopând curgerea fluviului ceresc şi vor provoca potopul biblic. Zeul EA, fiul regelui Anu, îi va anunţa însă pe ceilalţi oameni, adică celelalte neamuri şi pe cei nou creaţi, despre hotărârea sfatului zeilor, pentru ca ei să se poată salva de la înec.

Ne întoarcem puţin şi la Ţara ramaiaşilor, a oamenilor Focului, cum erau ei numiţi. Cum trebuie să se fi numit locuitorii acestei ţări? Normal ar fi Ramani, sau Rahmani, Rochmani, Rohmani, şi iată cum ajungem la un alt popor consemnat că ar fi trăit în vremuri imemoriale pe teritoriul ţării noastre, mai precis în Zona Făgăraş, Moldova, Bucovina, Basarabia şi Maramureş. Ţara ramaiaşilor, rohmanilor, rahmanilor, ramanilor, avea capitala la Rama. Toţi termenii de mai sus definesc acelaşi lucru, denumirea acelui popor. De aici au pornit ramanii care au întemeiat Imperiul Rama în Valea Indusului. De fapt, documentul Ramayana este istoria imperiului Rama care a înflorit cu 15-20.000 de ani în urmă în partea de Nord a Indiei şi pe teritoriul Pakistanului de astăzi. Din relatările epicului indian reiese că ramanii zburau cu vimanas în întreaga Asie, probabil în Atlantida, în America de Sud şi Insula Paştelui. Epicul indian mai povesteşte de asemeni, despre războaie îngrozitoare care au avut loc între ramăni şi atlanţi. Cei din urmă, ne spune Ramayana, posedau aparate de zbor mult mai sofisticate ca ale ramanilor (numite „vailixi“ în limba atlanta) în formă de ţigară şi care funcţionau atât pe post de submarin, cât şi de avion şi navetă spaţială. Cu aceste maşini atlanţii au încercat să subjuge lumea, ajungând la confruntări cu populaţiile din alte teritorii sau din propriile lor colonii.

Un alt text indian, Mahabharata, vorbeşte despre acelaşi război dintre ramani şi atlanţi, descriind arme teribile care „făceau ca păsările să se albească", „puteau ucide pruncul în pântecele mamei" sau arde oamenii încât aceştia deveneau de nerecunoscut căzându-le unghiile şi părul, iar „pentru a scăpa din acest foc, soldaţii trebuiau să se arunce în apă şi să-şi spele echipamentele". Foarte interesantă este descrierea unei alte arme a atlanţilor care făcea ca oalele să se spargă fără o cauză aparentă!!

În sfârşit, Mahabharata mai vorbeşte despre o explozie atomică şi efectul acesteia asupra populaţiei. Într-adevăr, în urma săpăturilor arheologice s-au găsit în ruinele oraşului Mohendjo-Daro schelete umane al căror indice de radioactivitate este unul dintre cele mai mari descoperite vreodată pe Pământ, ajungând la paritate numai cu cel al scheletelor de la Hiroshima şi Nagasaki. Alte oraşe antice ale căror ziduri atestă urma unor explozii atomice s-au găsit pe teritoriile de astăzi ale Indiei, Irlandei şi Scoţiei, Franţei şi Turciei. Aceste texte sunt dovada faptului că cei care au populat Valea Indusului întemeind Imperiul Rama, din care ne-au rămas misterioasele oraşe Mohave-Daro şi Harappa, (harap sau arab, vine din A/Rabu = „aşezarea regelui", iar arabii sunt „cei care trăiesc în aşezarea regilor şi au înţelepciunea lor") au sosit din Zona Ţării Rahmanilor din spaţiul carpato-danubian, fiind atacaţi de către populaţii atlante sosite şi ele în acel spaţiu geografic, de pe mare, după ce continentul lor, Atlantida, s-a scufundat.

Despre civilizaţia Rohmanilor se ştiu puţine lucruri, dar vă veţi dumiri repede dacă vă voi spune că Rohmanii sunt numiţi şi Blajini, acei oameni buni care locuiau sub pământ. Nu este ciudat că numele Rama va apare în epopeile vedice mai târziu, desemnând un mare zeu, fiindcă, ne gândim că populaţia din India a migrat din Ţara ramaiaşilor, probabil în timpul potopului, stabilindu-se în acel spaţiu şi întemeindu-şi propriile cetăţi misterioase, precum cele de la Harappa sau Mohave-Daro. De asemenea, în mitologia hindu, apare zeiţa Rohimi, reprezentând steaua Aldebaran din roiul Hyadelor, constelaţia Taurului, care a fost, probabil, o conducătoare a rohmanilor. Ne interesează acest lucru pentru că stabileşte faptul că şi cei dinŢara ramaiaşilor, rohmanilor, veneau tot din acelaşi loc ca şi vecinii din Ţara Lu'An. Ceea ce ştim este faptul că o parte dintre ramaiaşi au plecat şi în altă direcţie în timpul potopului, deci pe apă, spre zona actualului deşert Sahara, unde şi-au întemeiat o altă ţară. Ei sunt consemnaţi de către istorie ca fiind Ga-Ramanii, o populaţie care a plecat din Asia Mică şi a sosit pe mare,

fiind numiţi de către localnici „oamenii mării". Particula Ga înseamnă în limba hitită „eu" şi mă gândesc că ar putea avea acelaşi sens şi în limba rahmanilor, iar Ga-Ramanii să însemne „eu sunt raman" sau la plural, „noi ramanii".

Doctorul Napoleon Săvescu scrie într-un articol intitulat „Ga-Ramanii Carpato-Danubieni, cuceritori ai Africii de Nord" că „Asia Mică era populată de Ramani (cetatea Rama - în care Irod a tăiat 14 000 de prunci este evocată şi în scripturi: *„Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tângure multă"* - **Matei, cap. II, 17),** ori Ramanii-Troieni etc. În vechile texte egiptene se menţionează sosirea din Asia Mica, în jurul anului 1250 î.e.n. a unui popor al cărui obiectiv a fost cucerirea Egiptului. Aceştia au cucerit în final Nordul Africii, zona care astăzi este parte din deşertul Sahara. Au întemeiat aici o civilizaţie uimitoare. Herodot, la mijlocul secolului al V-lea î.e.n. îi numea o mare naţiune, oameni care i-au împins pe negrii „troglodiţi, trăind în peşteri" la o parte. În Sahara (probabil mai puţin aride în acele timpuri) mai pot fi întâlnite şi în zilele noastre stânci şi pietroaie pictate de Ga-Ramani. Unii îi identificau pe Ga-Ramani cu „Oamenii Marii" (cum îi numea Ramses al III-lea). Să nu uităm că în Etruscans Italy's Lovers of Life, (din volumul Lost Civilizations, Time-Life Books Series) la pagina 32, etruscii sunt consideraţi urmaşi ai acestor „Oameni ai Mării", căutând astfel o explicaţie pentru descoperirea în insula Lemnos, la mai mult de 700 mile de Roma a scrierii... etrusce. Este normal ca ei să fi fost numiţi oamenii mării dacă au sosit pe apă, în timpul potopului, când poate aproape totul era acoperit de apă.

Un arheolog italian, Salvatore Aurigemma face o descoperire ciudată în anul 1914. Săpând la ruinele unei vile romane, în sătucul libian Zliten, la 97 de kilometri distanţă de vechiul oraş roman Leptis Magna, el descoperea un mozaic roman, pe care spre norocul nostru îl fotografiază (spun spre norocul nostru, deoarece în timpul primului război mondial mozaicul a fost distrus). Scena din mozaic reprezintă un tânăr alb, caucazian sfâşiat în bucăţi de un leopard. Două alte victime, legate de mâini şi de picioare îşi aşteaptă soarta. Aceşti prizonieri cu pielea roz-aurie, păr drept, lung, nasuri acviline şi bărbi scurte au fost identificaţi ca fiind Ga-Ramani, popor ce a condus Fezzan-ul, parte a Saharei ce se întinde la nord de munţii Hoggar.

Ceea ce ne interesează pe noi în mod deosebit este faptul că aceşti Ga-Ramani Carpato-Dunăreni au creat şi un sistem de irigaţii descoperit între Garama (capitala Ga-Ramanilor) şi oaza Ghat, Rhapsa de

mai târziu. Garama, devenită ulterior Germa, s-a scufundat în nisip. Canalele (numite „Foggaras“) se întind pe distanţe de 4,8 Km. S-a descoperit o reţea de 300 de „foggaras“ constituite într-o reţea de peste 1600 Km de tunele. Modul în care acest sistem de irigaţie a funcţionat continuă să fie un mister. Nu se ştie nici până în ziua de astăzi dacă apa era adusă din rezervoare artificiale sau din surse subterane. Arheologul francez Pierre Belair, cel care a descoperit canalele în 1933, nu a putut preciza dacă acest sistem de irigaţii indică existenţa unei populaţii numeroase. În apropierea capitalei Garama, s-au găsit peste 100 000 de morminte, dintre care 40 000 sunt mici, circulare. O parte dintre scheletele escavate de aici au caracteristicile rasei albe, celelalte aparţinând rasei negroide, subjugate. Peste tot prin deşert se găsesc oraşe în ruină, fortificaţii şi scrieri nedescifrate, dar majoritatea sunt „sigilate“ sub nisip aşteptându-şi dezlegarea.

Dezlegarea misterului apare ca fiind foarte simplă atunci când gândim logic. Ga-Ramanii sunt o ramură a ramanilor din zona carpatică şi au plecat de pe acest teritoriu spre altele, în timpul potopului. Ei îşi vor numi capitala cea nouă Garama Aflăm că numele capitalei ţării din care a plecat o altă parte a neamului ramaiaşilor este Rama şi a fost purtat de către ramura care a plecat spre Gange, India şi s-a stabilit acolo, fiind numele noii capitale a imperiului lui Rama. Să fie acesta motivul pentru care Indienii au ca totem vaca cu un singur corn? Să consemneze absenţa unui corn al vacii ruptura neamului ramaiaşilor în două ramuri care au pornit spre zone diferite sau simbolizează faptul că extratereştrii din Ţara lui An şi Ţara ramaiaşilor au sosit din două zone distincte ale constelaţiei Taurului? Ambele variante sună tentant şi este sigur că ramaişii sau divizat, dovada fiind ramura Garamanilor, dar nu cunoaştem motivul rupturii dintre aceşti ramani, ci doar faptul că au migrat spre zone diametral opuse, cât mai departe unii de alţii (ramanii în India şi garamanii în Africa).

Revin la acel sistem de irigaţii cu canale numite „Foggaras“ şi nu întâmplător. Din legendele româneşti ştim că populaţia blajinilor sunt localizaţi în Munţii Făgăraş, mai precis într-un oraş subpământean, cu străzi şi multe tuneluri prin care ei puteau circula. În acest sens nu ne mai mirăm de faptul că în 1952 s-au descoperit la Panciu, în Moldova, tuneluri aflate la o adâncime de 24 de metri sub pământ, constituind o reţea cu 36 de bifurcatii de la galeria principală, a cărei lungime este de 3 km, sau la Cricova, unde în 1953 s-a descoperit o reţea de tuneluri

totalizând ca lungime 100 de kilometri şi fiind la o adâncime de 60-80 de metri. Ce alte dovezi mai clare ale existenţei ramaiaşilor, rahmanilor, rohmanilor, pe aceste teritorii, unde este consemnată a fi fost ţara lor dorim? Este clar că blajinii nu reprezintă doar un mit ci amintirea acestei populaţii uimitoare, care a trăit cu adevărat în acest spaţiu geografic. Pornind de aici, acei Garamani au dus cu ei cunoştinţele lor în ceea ce priveşte crearea tunelurilor subterane şi au construit în acest mod un minunat şi vast sistem de irigaţie, pe care l-au numit precum zona din care au pornit, cea a Munţilor Făgăraş, unde, mai mult că sigur trăiau ei. Poate că deşertul Sahara şi India nu sunt singurele locuri spre care au pornit rahmanii, ci au ajuns şi în alte locuri. La fel trebuie să fi pornit şi din Ţara Havila oameni, pe apă, pentru a popula alte zone. Dar a rămas în acest spaţiu o mare parte a locuitorilor celor trei ţări, continuându-şi viaţa în tihnă.

Încă un amănunt vine în sprijinul acestei teorii. În Egipt s-a descoperit existenţa culturii foarte vechi, numite „ANU“, despre care voi scrie mai târziu. Ga-Ramanii, care porniseră din spaţiul carpato-danubian, plecaseră spre Egipt pentru a-1 cuceri, pentru a-i cuceri pe reprezentanţii civilizaţiei ANU, plecaţi din ţara Luanei şi cu care, se pare că stricaseră bunele relaţii. Sar părea că o parte dintre locuitorii ţării lui Anu au plecat spre Sumer, iar parte din ei în Egipt Ramanii, mai precis Ga-Ramanii, care plecaseră şi ei din ţara Ramaiaşilor, i-au urmărit şi au vrut să-i cucerească, dar nu au reuşit şi i-au supus pe negroizii din deşertul Sahara. În acest mod se explică existenţa pe blazonul familiei muşatinilor, din zona Maramureşului, a două capete de negri, deoarece urmaşii lor, Ga-Ramanii, plecaţi din zona Ţării Rahmanilor (care cuprindea în teritoriul său şi Maramureşul) i-au cucerit pe negroizii din Zona Saharei, supunându-i. Din aceste informaţii putem deduce faptul că mai întâi a migrat un grup dintre locuitorii Ţării lui An, conduşi poate chiar de către regele Anu şi s-au aşezat în Egipt, apoi au plecat şi Ga-Ramanii spre ei, din zona carpatică şi s-au stabilit în Sahara. Mai rămâne să dezlegăm şi enigma prezenţei pe blazonul familiei basarabilor a trei capete de arabi şi ne întrebăm dacă această dinastie a basarabilor, cea mai veche din lume nu a ajuns şi în lumea arabă, întemeindu-şi o aşezare, după migrarea din spaţiul danubiano-pontic? Răspunsul s-ar putea să-1 reprezinte misterioasa civilizaţie care a trăit în insula Baktriar din Iran, având o scriere încă nedescifrată, sau poate poporul tuaregilor din deşertul Sahara, care nu se aseamănă absolut deloc cu celelalte populaţii

arabe, fiind consideraţi urmaşi ai Ga-Ramanilor. Cine ştie? Am prea puţine date pentru a-mi forma o părere clară despre acest lucru. Însă, în ceea ce priveşte Egiptul, este clar că locuitorii săi, cei care au înfiinţat cultura „anu“ pe acest teritoriu, au plecat din Ţara Lu'Anu, din Carpaţi.

CAPITOLUL IV

Încercând să rămân în zona Egiptului, subiect pe care l-am atins uşor în rândurile anterioare, voi „ataca“ miturile egiptene şi celelalte texte descoperite, pentru a lansa cititorului o întrebare la care va trebui să găsească singur răspuns. Întrebarea este următoarea: Este posibil ca un eveniment să se fi repetat în cele mai mici detalii, în două perioade îndepărtate de timp sau este vorba de un singur eveniment, plasat de către istorici în două spaţii geografice diferite, în două perioade de timp diferite? Repetarea identică a evenimentului sau o uriaşă mistificare? Las la latitudinea dumneavoastră să găsiţi răspuns acestei întrebări, fiindcă eu nu îmi permit să vă sugerez răspunsul... Sau îmi permit?

Mă uimeşte faptul că în mitologia egipteană descoperim mitul lui Osiris, care seamănă mai mult decât bine cu istorisirea biblică. Personajele povestirii egiptene sunt Osiris, Isis şi Seth. Ei apar ca fiind fraţi, dar Isis va fi şi soţia lui Osiris. Acest lucru nu este deosebit fiindcă şi în legendele grecilor, zeii fraţi se căsătoreau între ei (Eos şi Astreu, spre exemplu). Despre faptul că Isis era femeie, am îndoieli. Intr-un papirus ce se află la Louvre (3079) descoperim scris că Isis spune: „M-am făcut bărbat, deşi eram femeie, pentru a face ca numele tău (Osiris) să trăiască pe pământ“. Cum adică s-a făcut bărbat? Revenind la mit, apariţia lui Osiris în Egipt are loc prin anul 2300 î.e.n., la Abydos, centrul iniţiatic al lui Osiris, unde se află şi celebra „Vale a mormintelor“. Mitul ne spune că Osiris a fost ucis de către Seth, care complotase împreună cu 72 de sfetnici şi puseseră la cale moartea fratelui său. Cifra aceasta exactă de 72 este şocantă, în special pentru faptul că am mai întâlnit-o, ea reprezentând numărul „stelelor bune“, precum şi pe cel al „stelelor rele“. Totalul lor indica misteriosul număr de 144 sau 122, număr ce ar reprezenta „sorii“ aduşi de Dumnezeu pe pământ (144 000). care reprezintă măsura zidului „noii cetăţi a Ierusalimului“ *(„144 de coţi, după măsura oamenilor, căci cu măsura asta măsura îngerul“*- **Apocalipsa 21.17),** lungimea, lăţimea şi înălţimea ei fiind deopotrivă de 12 000 de prăjini. Nu pot să nu mă întreb de ce sunt exact 72 de slugi ce-l susţin pe Seth în comiterea crimei. Să reprezinte ei dualismul bine-rău, forţa

care stă de partea negativului şi care este egală ca raport numeric cu cea pozitivă? Posibil. Cert este că aceasta forţă pune la cale crima, iar Seth o înfăptuieşte. Numărul 72 îl întâlnim în textele egiptene, reprezentând cele 42 de divinităţi din Sala Maat-Adevărul-Dreptatea şi cei 30 de judecători din această Sală, în care ajungeau sufletele defuncţilor pentru a fi judecate, reprezentând totodată numărul de legi divine pe care oamenii trebuiau să le respecte în cursul vieţii lor (42 de legi prezentate în textul „Confesiunea Negativă II" din „Papirusul Ani" şi 30, în textul „Confesiunea Negativă I", din „Papirusul Nebseni").

Este posibil ca acest complot al lui Seth cu cei 72 să reprezinte ideea răsturnării noţiunii de adevăr-dreptate şi mai ales coruperea, păcălirea celor care trebuiau să păstreze şi să impună aceste valori poporului, printr-un şiretlic ori printr-o diabolică inteligenţă? Teoria pare mai mult decât veridică, dat fiind că, într-un alt timp istoric, un întreg Sinod, alcătuit din oameni înţelepţi şi drepţi, s-a lăsat şi el păcălit de neadevăr, greşind şi consimţind la comiterea unei crime odioase. Trupul mort al lui Osiris ar fi fost tăiat în 14 părţi şi împrăştiat în toată ţara Egiptului. De ce în 14 bucăţi? Încercând o împărţire simetrică, a unui corp omenesc, anatomic vorbind, în 14, vom vedea că este imposibil de realizat Spunem simetric, deoarece în gândirea egipteană, simetria era un element esenţial. Cu toate acestea, Isis intervine, le adună şi ajutată la rândul său de către Nephytis şi Anubis, zeul îmbălsămării, reuşeşte să potrivească perfect bucăţile şi să-1 readucă la viaţă. Aceste zeităţi care ştiu să efectueze o atât de complicată operaţie chirurgicală sunt toate localizate ca aparţinând planetei Sirius, atât Isis, Nephytis cât şi Anubis, zeul şacal, şacalul fiind asociat Constelaţiei Câinelui, aşa cum a demonstrat foarte bine Robert Temple în cartea **„The Sirius Mistery",** Domnul Pământului Sfânt, aşa cum i se mai spune. Concluzia pe care o putem trage este că, cei ce erau de pe Sirius deţineau cunoştinţe şi „mistere" mai multe şi mai înalte decât toţi ceilalţi zei egipteni. Numărul 14 reprezintă şi numărul total al piramidelor construite pe teritoriul Egiptului, precum şi numărul celor „Patrusprezece Iati".

Osiris este descris ca fiind regele pe care supuşii îl iubeau foarte mult, deoarece îi învăţase agricultura, canalizarea şi multe alte lucrări cu caracter civilizator; Isis apare ca o mare magiciană, vorbindu-se de „un botez" pe care ea îl practica, de cunoştinţele oculte şi tainele pe care le stăpânea, iar Seth este prezentat ca „un creier" perfect lucid, calculat şi, în acelaşi timp, profund distructiv. Aliat cu demonii care

ameninţă Ordinea şi Armonia cosmică, Seth este un zeu războinic şi, fiind foarte inteligent, deosebit de periculos.

Drama lui Osiris, numit Asar, s-ar fi desfăşurat „într-o insulă înconjurată de întinderi de stuf în inima Vastei Mări Verzi“, ne spune în lucrarea **„Şoimul divin“** doamna Marthe de Chambrun Ruspoli, iar această ţară Asar este una şi aceeaşi cu ţara Amenti, care ar putea fi echivalentul Paradisului creştin. Insula pe care doamna Marthe o numeşte Asar apare şi sub numele de Aaru, ţara ce se află pe o insulă, singura porţiune de pământ uscat, toate celelalte găsindu-se încă sub apele învolburate ale Oceanului. Insula era în formă de dreptunghi, iar cetatea în formă de octogon, înconjurată de un zid metalic, cu ansamblu urban perfect geometrizat, cu structura radiară a drumurilor care împărţea teritoriul în sectoare alternate de edificii şi zone verzi. Oamenii care o locuiau erau înalţi, comunicau telepatic, aveau o durată de viaţă dublă faţă de a omului obişnuit, iar femeile năşteau câte 20, până la 40 de copii. Se spune că de aici au plecat mai multe valuri succesive de locuitori, pentru a coloniza bazinul Mării Mediterane, Africa, Vestul Europei şi Continentul dinspre apus. Această ţară este considerată de către egipteni a fi Amenti, iar Osiris ar fi venit de aici în Abydos prin 2300 î.e.n. Egiptenii se închinau unei structuri de zei, numită Ogtoaga, reprezentând cele 8 zeităţi primordiale ale Universului care au precedat lumea, (deci octogonul).

Revenind la Osiris, aflăm că el este considerat a avea legătură cu constelaţia Orion (Sahu - în egipteană), care „trecea drept sufletul lui Osiris“, tot astfel fiind percepută şi Isis, în interpretarea astrală a stelei Sirius, în egipteană Soptet şi în greacă Sothis fiind numele constelaţiei Câinelui. Descoperim scris undeva că Sothis se va topi în înfăţişarea lui Isis, care ca stea Sirius, îl urmează pe Osiris întruchipat de Orion. Cele două constelaţii, Orion şi Câinele Mic, din care face parte cea mai strălucitoare stea, Sirius, se văd ca fiind apropiate pe bolta cerească. Să exprime oare mitul lui Osiris ceva ce s-a întâmplat pe bolta cerească în acele vremuri, ori chiar reprezintă un eveniment ce s-a petrecut aievea pe pământ? Dacă da, de ce s-a creat legătura cu aceste constelaţii şi de ce personajele mitului sunt întruchiparea lor?

Întrebării acesteia vom încerca să-i dăm un răspuns mai târziu. Acum doresc a vă atrage atenţia că toate imnurile închinate lui Osiris încep cu invocaţia: „O, Osiris...“, sunetul „o“ simbolizând admiraţia profundă faţă de acest zeu, respectul, veneraţia. Şi astăzi el exprimă admiraţia, uimirea... Totodată, „O“ era simbolul pentru ce-a de-a opta noma

a Egiptului de Sus (care avea reşedinţa la This), noma ce purta numele „ta wer", adică cea mai veche ţară, Abydos, oraşul zeului Osiris, aflându-se în aceasta noma. Astfel că, semnul „O" care apare înaintea numelui lui Osiris, poate exprima atât respectul, veneraţia pentru acest zeu, cât şi localizarea lui pe teritoriul Egiptului, apartenenţa la a opta noma. De ce mă opresc asupra acestui lucru? Fiindcă numele lui Osiris începe şi el cu litera O şi este posibil ca egiptenii să fi consemnat în papirusuri în mod greşit numele acestui zeu. Spre exemplu: „O, Osiris" să fi fost în realitate „Ooooo!, Sirius!" Acest „O" putea exprima uimirea, adoraţia dar putea să însemne şi „întunecime", cum se traducea el în egipteană, deci să se afirme, „mărit Sirius" ori „întunecatul Sirius". Indiferent ce însemnă acest O dinaintea lui Siris, trebuie să recunoaşteţi că numele Osiris seamănă foarte bine cu denumirea planetei Sirius. Poate că imnurile venerau planeta Sirius, reprezentată în viziunea lor de un zeu, despre care ştim din **„Cartea egipteana a morţilor"** că locuia „într-o casă dublă", mai exact cum ni se spune în cap. CXVIII„În Dubla Casă a lui Osiris". Care este această casă?

Este steaua Sirius, care, precum se ştie, este o stea dublă. Ea are un companion, o stea pitică, albă, a cărei masă reprezintă 0,9 din masa Soarelui, a fost descoperită pe cale optică în 1861 şi efectuează o revoluţie completă în jurul lui Sirius în 50 de ani. Iată casa dublă ca fiind steaua dublă, una dintre stele, cea pe care noi o numim Sirius, fiind numită în mit Isis, iar planeta albă ascunsă în spatele ei, fiind numită Nephytis, cele două surori. Există versurile în care Nephytis spune: **„Împreună cu sora mea vin [...] Voi sta în spatele tău până la sfârşitul vremilor",** deci este clar că, Nephytis este steaua Sirius B., ascunsă în spatele stelei Sirius A. Egiptenii cunoşteau acest fapt la fel ca civilizaţia dogonilor din Africa de Vest, care îşi întemeiază calendarul pe ciclul stelei Sirius, iar la evrei, anul iuvilis cuprinde 50 de ani, adică un veac mic, o mişcare completă a Companionului în jurul stelei Sirius. De altfel tot calendarul evreilor este diferit, 1 an fiind 7 săptămâni, o săptămână 7 ani, 1 an mare 49 de ani, 1 veac mic 50 de ani iuvilis, 1 veac mare 50 de veacuri mici, deci, 2500 de ani, un calendar foarte ciudat, având la bază mişcarea stelei albe în jurul lui Sirius. Şi mai ciudata însă este folosirea lui în scrierea Bibliei şi păstrarea lui şi acum la evrei. Nimic nu ia naştere fără un scop, nimic nu este creat fără a avea o utilitate practică. Ce utilitate are un astfel de calendar, care este creat în funcţie de mişcarea de rotaţie a unei stele îndepărtate şi care nu are

nici un fel de legătură cu Terra, ba chiar sunt diametral opuse, apropiindu-se una de alta doar o dată la 3 110 400 de ani, anul brahmanic, moment considerat a reprezenta trecerea-prin „punctul 0“?

De asemenea, pe teritoriul Egiptului, s-a aşezat pe la 10 000 î.e.n. un neam asemănător berberilor, creând o cultură numită „Anu“. Oraşul lor sfânt, An, s-a numit mai apoi Heliopolis. Brusc însă, această populaţie dispare şi apare un neam diferit, vechii egipteni, cu o altă cultură decât a înaintaşilor lor, cei care se închină zeilor de mai sus şi de la care ne-a parvenit mitul lui Osiris. Cu toate că egiptenii se închină stelei Sirius, calendarul lor nu se aseamănă cu al evreilor. Nu au venit oare evreii de pe mica stea albă, ascunsă vederii noastre atât de bine (Sirius B), aducându-şi propriul calendar, şi, echivalându-1 cu anii pământeşti, l-au păstrat pentru a şti cât timp a trecut în lumea din care au sosit? Eu aşa cred. Deci, peste populaţia din ţara Lu'Anu, sosită în Egipt, a intrat o altă populaţie, sosită dintr-un alt loc.

Oricum, am stabilit ca locul de unde vine Osiris, casa lui, este Sirius cea dublă, dar egiptenii sunt convinşi că această stea strălucitoare s-a întrupat în persoana zeiţei Isis, iar aceasta ne spune că a trebuit să devină bărbat. Sunt sigură că s-a transmis absolut greşit povestea, Isis fiind considerată femeie, deşi, nu era. Este vorba despre zeul bărbat Iisus, nu Isis, de pe casa lui dublă Sirius, despre misiunea sa civilizatoare şi despre uciderea şi învierea sa miraculoasă.

«În scrierile numite „Papirusurile din Any şi din Hunfer“ (vechiul oraş An?) îl numesc pe Osiris „Stăpânul Dreptăţii (Maat), Stăpânul Sfânt“», pomenesc despre Şarpele uman Sata, despre Fii Umbrelor şi chinurile lui Osiris după un ospăţ în cursul căruia «regele împărţi pâinea şi carnea, sfinţite în numele lui de Stăpân al Hranei Cereşti. Apoi regele a dat cupa tuturor mesenilor [...] Osiris îşi cunoaşte ceasul şi ştie că firul vieţii lui e pe isprăvite [...] Lui Osiris îi este frică. Lui Osiris îi este groază să se ducă în lumea umbrelor!...] „Cei ce vor să se lepede de mine şi să mă prigonească sunt fii umbrelor [...] Părinte a lui Osiris! Primeşte-1 pe Osiris alături de tine!“ Apoi, când vrăjmaşul vine să-1 înşface, Osiris rosteşte: „Eu sunt Stăpânul Vostru. Veniţi, aşezaţi-vă printre ai mei. Eu sunt fiul Stăpânului vostru şi voi mi-aţi fost daţi de cerescul meu părinte, care pe toţi v-a zămislit. [...] Eu sunt Stăpânul Vieţii“». Este exact ce are să spună şi Iisus cu 2300 de ani mai târziu! Doamna Ruspoli are meritul de a fi ştiut să extragă din vechile texte egiptene faptele esenţiale care, cu 2000 de ani mai târziu, aveau să figureze în legenda creştină.

În mai multe papirusuri vechi se relatează despre chinurile lui Osiris. În **„Papirusul din Hunefer“** se scrie: *„Să poată carnea mea şi mădularele mele să nu se lase tăiate de cuţit! Pot să nu fiu biciuit!“*, iar în **„Papirusul din Nu“,** Osiris spune: *„Intăriţi-mă împotriva ucigaşilor cerescului meu părinte! Nimeni nu mă va târî de braţe! Nimeni nu mă va apuca furios de mâini!“* **„Papirusul din Any“:** *„Mâinile lui Osiris sunt mâinile lui Ba-neb-Tatu“* Ba-neb-Tatu este berbecul, Stăpânul spânzurătorii. Osiris a fost crucificat pe o alcătuire asemănătoare unei spânzurători, formată dintr-un trunchi de sicomor pe care fusese dispusă orizontal o bârnă. Crucea patimilor lui Osiris purta numele de tat. Sicomorul este pentru egipteni copacul sfânt pe care *„1-a înbrăţişat“* Osiris şi care la rândul sau *„1-a stâns şi el în braţe cu iubire“*. Într-un alt text găsim *„Oh, nu mă ferecaţi de lemnele astea ucigaşe! Nu mă târâţi până în locul unde vrăjmaşii mei varsă sânge!“* **„Papirusul din Kerasher“:** *„Să pot să-mi păstrez braţele nelegate! Să poată mâinile mele să rămână slobode!“* În manuscrisul Man, aflat în piramida lui Pepi, găsim scris: *„Slavă ţie sicomor binecuvântat, unealtă a patimilor şi tovarăş al zeului nostru! Pieptul tău atinge umărul lui Osiris“*. Momentul când mâinile şi picioarele lui Osiris sunt legate de sicomor este menţionat în multe manuscrise. În Man: *„Eu sunt cel ce i-a legat mâinile şi i-a adus moartea?“* **„Papirusul Any“:** *„Am venit şi am luat de pe Osiris lucrul acela spurcat* [coroana Ureret] *şi i-am pus coroane Atef* [coroana Tatălui său] *în locul coroanei Osiris şi i-am ţinut picioarelor“*. **„Papirusul din Piramide“:** *„Pepi vine la tine, Osiris! El va putea să-ţi şteargă faţa.“* **„Papirusul lui Amenhotep“** cuprinde cuvintele pe care Osiris le-a spus înainte de a-şi da sufletul, când a şoptit *„Inima mea! Mama! Inima mea! Mama!“*

Jurgis Baltrusatis, într-un amplu eseu, intitulat **„În căutarea lui Isis“** subliniază că celţii şi egiptenii făceau confuzii între misterul lui Isis şi legenda lui Iisus. *„Cuvintele Isis şi Iisus au fost fără îndoială numele aceluiaşi personaj şi exprimă, şi unul şi celalalt, noţiunea de zei mărunţi, născuţi pe corabie, eufemism care desemna pe copiii concepuţi în afara căsătoriei de către regii Egiptului.“* Ceea ce mi se pare ciudat este faptul că mitul transmis nouă de către Plutarch, ca şi celelelalte versiuni, nu aminteşte absolut deloc despre crucificarea zeului Osiris, în timp ce mai multe papirusuri vechi o fac. De altfel, nici o scriere egipteană nu ne-a transmis în întregime legenda lui Osiris. Cum este posibil ca un mit să nu prezinte exact ceea ce era important, şi anume, felul în care a fost omorât zeul? Iar dacă noi creştinii am păstrat semnul sfânt al

crucii şi ne închinăm cu respect în faţa ei, considerând-o sfinţită prin chinurile lui Iisus, ne întrebăm, firesc, din ce motiv se închinau egiptenii crucii tat? În mod sigur aceasta reprezenta ceva foarte important pentru ei, precum crucea creştină reprezintă pentru noi. Nu putem deduce de aici, decât faptul că zeul Osiris a murit într-adevăr răstignit pe crucea tat, în urma unui complot şi a hotărârii lui Seth (comparat cu Satan), ajutat de către o regină libiana, Aso, pentru ca apoi, să învie, învierea lui este privită ca izbânda vieţii asupra morţii şi îl ridică pe Osiris deasupra tuturor celorlalţi zei egipteni, însă fenomenul învierii i se atribuie zeiţei Isis, ajutată de încă doi zei, în timp ce Iisus învie singur. Cu toate că în mit ni se spune că Isis l-ar fi înviat, descoperim frânturi de scrieri, în care se afirmă contrariul: *„Singur mi-am adunat oasele de pe unde au fost împrăştiate, / Sunt din nou tânăr şi plin de sănătate. / Fiinţa multiplă mi-o păstrez, la fel ca Trupul intact.“* Osiris este numit *„Domnul Vieţii întru Veşnicie“* şi lui îi cer oamenii: *„O, Osiris, redă-i Sufletului meu natura sa dumnezeiască!“* **(Papirusul Ani)** şi să fie eliberaţi de *„păcatele venite de la strămoşi“*. Însuşi Osiris afirmă: *„Eliberez spiritele sfinte din mrejele tale, o, Seth!“* Atât de frumos scrie: *„Veşnicia, cea fără de margini, mi-a fost dăruită, / Averea mea este Ţăria nesfârşită / Din pacea nesfârşită a singurătăţii, / Într-adevăr, sunt moştenitor al Eternităţii!“* **(Papirusul Ani)**. Asemeni lui Iisus, care refuza să ia parte la luptele politice din ţară, zeul Osiris este lipsit de putere politică. El este zeul ce continuă să-i înveţe pe oameni căile învierii, zeul căruia *„împărăţia Lumii întregi lui i s-a dăruit; Mai mult, Tronul lui Keb* (Pământul), *tot de el va f moştenit“*.

Despre Osiris aflăm din textele egiptene, că este *„egal cu Ra“*, *„Discul lui Ra este Discul tău, / Razele lui de Lumină sunt razele tale“*, *„Însuşirile lui divine sunt însuşirile tale divine“*, *„frumuseţile lui sunt frumuseţile tale“*, *„înfricoşătoarea lui măreţie este măreţia ta"*, *„imensitatea lui este imensitatea ta“*, *„palatele lui din Cer sunt Palatele tale din Cer“*, *„Tronul lui este Tronul tău“*, *„moştenirea lui este moştenirea ta“*, *„El, fiind nemuritor, şi tu eşti la fel! / El, fiind de neînvins, şi tu eşti la fel! / Fiind el de neatacat şi tu eşti la fel“* Pe scurt, Fiul are toate calităţile Tatălui său, exact aşa cum Crezul nostru creştin spune în mai puţine cuvinte: *„Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Cel de o fiinţă cu Tatăl“* ori *„Lumină din Lumină“*.

Osiris spune în **„Papirusul Ani“:** *„Pentru ca voua, Spirite neîncarnate, să vă aduc mântuirea; [...] Acum, pentru voi lucrez, / Urmărind*

orele şi zilele prielnice, / Pentru stelele Orion şi cele douăsprezece divinităţi tainice, care le conduc; Iată, ele îţi strâng mâinile, una după cealaltă, / Dar a şasea dintre ele, iese din rând, / Pe mal stă, gata să lunece în adânc, / La ceasul în care îşi face lucrarea un Demon... " Cât de bine seamănă această ilustrare a unui eveniment cu momentul în care Iisus este întrebat de către cei doisprezece apostoli cine îl va trăda şi el îl indica pe Iuda, *„cel care iese din rând"* şi prin care, Demonul Satan îşi va face lucrarea El este apostolul care *„stă gata să alunece în adânc"*, adică să greşească. Şi în continuare, Osiris vorbeşte despre masacrele ce vor avea loc, ce îşi găsesc echivalentul în persecuţiile creştine ce au urmat morţii lui Iisus, şi, foarte clar, pomeneşte despre o nouă venire a sa *„când Pământul, în întregime se va reuni şi toate, din nou, vor înflori şi roade bogate vor da, / Ca domn al Vieţii mă voi înfăţişa; [...] în mijlocul frumoasei Orânduiri / Din acea Zi a Renaşterii!"* Numai că, de această dată, va sosi într-un alt scop: *„Atenţie! Sosesc aici ca un preaputernic Domn al Domnilor / Pentru a răzbuna cauza lui Osiris!"* Singur îşi anunţă o nouă venire pe pământ, pentru a răzbuna ceea ce s-a întâmplat. De asemenea, precum creştinii îl numesc pe Iisus unicul fiu al lui Dumnezeu, la fel este numit şi Osiris: *„Unicul, fiu al Unicului, / în mijlocul Universului."*

Egiptenii recunoşteau existenţa Unicului Dumnezeu, zeul din care toate s-au născut, şi aflăm despre El că este trinitate, din cuvintele pe care Osiris le adresează demonilor roşii: *Zadarnic vă întoarceţi feţele spre mine: Un val întreit mă ascunde bine."* Iată, deci, că zeul unic al egiptenilor este sfânta treime, fiul, Osiris fiind protejat de *„valul întreit"*, adică de trinitate. De asemenea el spune tot în „Papirusul Ani": *„Câteva raze ale Fiinţei mele ating piepturile voastre."* Cât de bine seamănă această descriere cu imaginea icoanelor în care ni se prezintă acel Iisus din care ţâşneşte raza albă, din pieptul său, pentru a atinge piepturile noastre şi cât de frumos se vorbeşte despre acest lucru, Osiris spunând că trimite *„focul din razele mele ţâşnit, pentru ca inimile voastre spre mine să le întorc"*. Şi ceea ce m-a bulversat, este faptul că, referindu-se la marele Ra, aceiaşi papirus, îi atribuie următoarele cuvinte: *„Iată că deschid Porţile Cerului / Şi trimit naşterile pe pământ./ Iar copilul ce se naşte, / Pe drumul ce îl duce pe Pământ, nu va fi atacat nicicând..."* Despre ce copil vorbeşte zeul aici? Cu siguranţă despre unul foarte important, care se va naşte pe pământ. Am descoperit aceste rânduri: *„La puţin timp, zeiţa însărcinată / A aşezat jos fiinţa, atunci zămislită, / Căci*

Poarta, din mijlocul Zidurilor, a fost zăvorâtă (Când o văd încuiată, tare mulţumit sunt în cugetul meu!)". Ce-i cu această Poarta din mijlocul Zidurilor? Răspunsul vine tot din versurile **„Papirusului Ani",** unde Osiris este descris astfel: *„Sunt o Fiinţă împrejmuită de ziduri, / Într-o lume înconjurată de ziduri, / Sunt chiar zidul zidului"*. Iată cât de bine se leagă lucrurile între ele. Zeul suprem deschide *„Porţile Cerului"*, *„Poarta din mijlocul zidurilor"*, care ni se spune că *„a fost zăvorâtă"*, pentru că Fiinţa care se afla în mijlocul acestor ziduri, *„împrejmuită cu ele"*, să se nască pe Pământ. Este mai mult decât clar zugrăvită, în mod poetic şi foarte subtil, naşterea unui zeu, fiu al zeului unic, dintr-o zeiţă a cărei *„poartă"* a fost *„zăvorâtă"*, fapt ce bucura cugetul celui ce a redactat versurile acestea, înţelegând că zeiţa a născut pe cel zămislit, fiind fecioară.

Acest copil are un tată în ceruri, despre care se spune: *„Tatăl tău, care a desăvârşit făptura ta minunată"*, iar mama sa este *„Nut, Mama zeilor"*, *„care te-a trimis în lume şi ţi-a dat forma membrelor"*. Se mai afirmă despre copil: *„Purtai pe frunte emblemele regale ale lui Ra, / Încă de pe când sugeai la sânul lui Nut, Mama ta"* ceea ce întăreşte ideea că acel copil era sfânt, deosebit, care *„într-adins"*, *„în Ziua Marii Catastrofe (?) "* a fost ascuns de părinţii săi: *„Tatăl meu şi Mama mea m-au ascuns cum au putut. "* Cât de bine seamănă acest lucru cu fuga în Egipt a lui Iosiv şi a Măriei, nevoiţi să-l ascundă pe pruncul Iisus, pentru a-l salva de la moartea poruncită de Irod, într-o zi care a rămas în memoria omenirii ca un măcel, o catastrofă. Copilului i se spune ca *„vei cunoaşte acolo jos, şi începutul şi sfârşitul"*. Observăm că mama lui Osiris este numită Marea zeiţă, Nut, ea fiind Cerul, din cer, dar este numita şi Neith, despre care chiar Osiris afirmă: *„că zeiţa Neith m-a adus pe lume"*. Ştim despre această zeiţă că se confundă cu Nut, că avea o Cetate sfântă, numită Sais, şi, ceea ce este uimitor, că ea *„peste oraşul Mathit s-a ridicat"*. Egiptenii sărbătoreau se pare acest eveniment, de înălţare, ridicare a zeiţei Neith, demonstrând că avea o mare însemnătate pentru ei, lucru demonstrat de versul *„În timpul sărbătorilor de Înălţare a lui Neith, la Mathit"*. O altă asemănare cu întâmplările din vremea lui Iisus, când Fecioara Maria se va înălţa la ceruri, după moarte, făcând să se bucure Dumnezeu, aşa cum se spune că s-a întâmplat şi la înălţarea lui Neith, când *„Ochiul divin a strălucit"*. Mama lui Osiris este fiinţa care *„îi ridică şi îi mângâi pe cei care sunt cu feţele ascunse în palme, plângând deznădăjduiţi... Priviţi! Într-adevăr sunt*

zeiţa Nut şi la voi am venit! Plânsetele voastre le-am auzit!" Fecioara Maria este cea care le aduce alinare oamenilor aflaţi în suferinţă, cea care mângâie pe bolnavi şi îi ajută pe cei fără de speranţă. Asemănarea este de-a dreptul extraordinară între cele două personaje şi pentru a ne pune pe gânduri şi mai mult, aflăm despre Marea zeiţă egipteană, că: *„Ea îşi desăvârşeşte rotirile, rar, / în jurul Porţilor Dublului Sanctuar; / ea îi primeşte cu plăcere / Pe cei întâlniţi în drumul ei, gata s-o urmeze, / Căci ea reface Călătoria înapoi, pentru a doua oară, / şi iarăşi străbate drumurile de odinioară; / Ea dăruieşte noroc acelora care / Sunt urmăriţi de nenorociri şi ghinioane..."* **(Papirusul Ani)**. În această descriere, Marea Zeiţă, mama lui Osiris, este prezentată ca un astru care străbate un drum pe care l-a mai parcurs o dată, dar sensul Călătoriei pe care o reface înapoi, pentru a doua oară, este acela că, Ea va coborî pe Pământ încă o dată, aşa cum o mai făcuse. Ciudat... dar perfect logic, dacă ţinem cont de următoarele versuri, rostite de către Horus, cel născut din aceeaşi mamă ca şi Osiris: *„Iată că ies din Măruntaiele Cerului (Nut), ce mă împresoară, / şi vin iar pe lume pentru a doua oară... / Redevin copil mic, fără tată, un nou-născut.. / La ceas potrivit, nimeni nu mă va împiedica să răspund / Celor ce mă întreabă..."* Horus se naşte tot din Nut, din trupul ei de carne, din măruntaiele ei, şi nu are tată pe pământ, fiind nou-născut fără tată. Ştim însă că orice nou-născut are un tată care l-a conceput, afară doar de Naşterea Divinităţii Iisus, al cărui tată este Dumnezeul Unic din Ceruri şi în cazul lui Osiris, care şi el este conceput de Ra din Ceruri, Zeul Unic. Ce mai putem spune în legătură cu acest fapt, decât să ne întrebăm: s-a întâmplat acelaşi lucru de două ori de-a lungul istoriei, ori este vorba despre un singur eveniment descris în două modalităţi, localizat în perioade de timp diferite şi în locuri geografice diferite?

Din datele de mai sus ar rezulta că este vorba despre aceeaşi entitate, numită Fiul unic al lui Dumnezeu, care a coborât pe această planeta de două ori, în două misiuni diferite. Prima, cea din Egipt, când soseşte Iisus de pe Sirius (înţeles greşit Isis-Osiris) şi cea de-a doua, când soseşte Iisus în Israel. De fiecare data se nasc dintr-o fecioara, îi au ca tată pe Unicul Dumnezeu şi mor crucificaţi, ucişi de către Seth, Satan, pentru a salva umanitatea şi învie, urcându-se la cer. Din cele descoperite în textele egiptene şi încercând să stabilim o concordanţă între evenimentele desfăşurate, ar reieşi că zeul Horus este chiar cel numit de către Biblie, Iisus. Mai există puncte comune, şi anume prezenţa

ritualului botezului la egipteni, spunându-se *„în aceleaşi ape m-am purificat, în care Osiris, în vremuri de demult, s-a scăldat“* ori *„m-am purificat în aceleaşi ape în care Fiinţa-Bună s-a curăţat“*, aidoma botezului primit de Iisus în apa Iordanului, botez cu Duh Sfânt şi făptuit de către Ioan Botezătorul. Şi la egipteni exista ritualul de împărtăşanie cu pâine şi vin, precum îl au creştinii azi, ei având acea *„pâine de comuniune“* pe care *„în gură o ţin“*, despre care ştim că (aceste pâini), *„se găsesc aşezate în faţa lui Ra, în cer“*, şi că pentru a-şi lua în stăpânire eterna viaţă, omul se împărtăşea cu *„pâinea cerească“*, numită şi *„Pâinea sfinţită de Keb“*. De asemenea, descoperim în papirusurile egiptene credinţa oamenilor într-o Judecată de Apoi, numită de ei, *„ziua Marii Judecăţi“: „In timpul Zilei mult aşteptate, / când vor fi cântărite şi judecate / Păcatele făcute pe Pământ!“*, credinţa că cei al căror nume nu este scris în cartea sfântă a lui Thot, *„sunt fiu în cartea ta, acum şi pururea...“ nu* se vor mântui în ziua de apoi, precum şi modul în care puteau obţine viaţa veşnică, identic cu ceea ce le spunea Iisus creştinilor, când le cerea să se iubească unii pe alţii: *„Pentru a-mi lua în stăpânire eterna mea viaţă, împărtăşindu-mă din pâinea cerească, / Înfometatului i-am dat pâine, însetatului i-am dat de băut/ Pe cel gol l-am îmbrăcat, o barcă am dat celui naufragiat“* **(„Cartea egipteană a morţilor“)**. Iisus, la judecata viitoare, le va zice celor binecuvântaţi şi care au primit împărăţia: *„Căci am fost flămând, şi Mi-aţi dat de mâncat; Mi-a fost sete, şi Mi-aţi dat de băut; am fost străin, şi M-ati primit; am fost gol, şi M-aţi îmbrăcat; am fost bolnav, şi aţi venit să Mă vedeţi; am fost în temniţă, şi aţi venit pe la Mine.“*

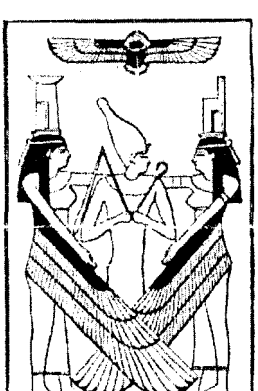

„OSIRIS-ISIS“
Traducerea greşită a ceea ce a însemnat
MISIUNEA IISUS DIN SIRIUS

Nu pot să trec mai departe fară a remarca unele expresii care apar în textele egiptene şi în Biblie şi mai ales, fără a preciza, că cele zece porunci transmise de către Moise poporului evreu, se regăsesc în totalitate printre cele 72 de legi ale egiptenilor. Legile preluate de către Moise sunt date pentru a-l asculta doar pe Yahve, zeul lor, echivalentul lui Seth, *„zeul care îşi ascunde chipul de toţi“*, şi li se cere să le respecte şi să nu săvârşească faptele interzise, însă cu o singură precizare de o importanţă radicală, doar *„împotriva aproapelui tău“*. Acest *„aproape“* reprezintă în viziunea evreilor, doar pe evrei şi nu pe toţi oamenii, de orice neam. Le este interzis a se ucide, a nu-şi respecta părinţii, a fura, a jura strâmb, a curvi, a pofti la nevasta, casa, ogorul, roaba, robul, boul ori un alt lucru al celor din neamul lor, restricţiile acestea neoperând în cazul celorlalţi oameni. Astfel că, ei se consideră *„mai plăcuţi de Dumnezeu decât îngerii“* **(Tract Chullin 91b)** şi *„precum oamenii domnesc asupra animalelor, aşa şi evreii trebuie să domnească asupra celorlalte naţiuni ale pământului“*, considerând că orice ar face, *„Dumnezeu nu se mânie niciodată pe evrei, ci numai pe neevrei“* **(Tract Awada sara 4a)**. Da! Nu se mânie acel zeu al lor Yahve, dar Dumnezeul Unic al iubirii nu este de acord cu cele ce ei afirmă, lucru pe care l-a transmis evreilor prin Fiul său Iisus. Pe bună dreptate s-a spus că *„Ura faţă de goimi* (ceilalţi oameni) *a coborât de pe muntele Sinai, o dată cu legea iudaică“* **(Tract Schabbat 89a),** fiindcă aceste legi, deşi bune în esenţă, sunt rele prin modul în care le-au fost date lor. Legile egiptene sunt mai multe şi foarte umane, denotând o sensibilitate deosebită şi o înaltă ţinută morală, egiptenilor cerându-li-se: să nu maltrateze pe nimeni, să nu brutalizeze, să nu înşele, să nu sară la bătaie, să nu bârfească ori să asculte pe la uşi, să nu fie limbuţi, să nu blesteme, să nu terorizeze oamenii, să nu fie mânioşi, să nu caute ceartă, să nu fie nerăbdători, să nu facă pe nimeni să sufere ori să plângă, să nu vorbească în plus, să nu fie fără obraz ori fără ruşine faţă de toţi ceilalţi oameni. Egipteanul de rând considera păcate şi alte fapte, care astăzi nu sunt considerate astfel: *„Pe semenii mei nu i-am lipsit de hrană“*, *„pe nimeni n-am făcut să moară de foame“*, *„nu am luat cu forţa pământurile altora“*, *„n-am păcătuit niciodată împotriva firii, cu bărbaţi“*, *„n-am vicleni t“*, *„eu nu am murdărit apele“*, *„numai pe căi cinstite m-am îmbogăţit“*, *„n-am împuţinat apa din lanurile de grâu“*, *„n-am silit pe alţii să muncească pentru mine“*, *„pe nevoiaşi nu i-am lipsit de bunul lor“*, *„n-am trişat greutăţile cântarelor“*, *„n-am luat laptele de la gura copiilor“*,

„n-am pus capcane pentru păsări...“, „n-am oprit izvoarele ce trebuie să ţâşnească“, „nici n-am stins flacăra unui foc, atunci când e nevoie de el şi când arde“. Nu mai amintim-restul de legi, ele fiind comune cu cele ale evreilor, cu marea deosebire că egiptenii le respectau faţă de orice fiinţă, de orice neam.

Recapitulam ceea ce ştim despre egipteni. *„Vechii egipteni credeau că ordinea universului cosmic şi transferul său pe pământul Egiptului fuseseră determinate cu mult timp în urma de către zei. O rasă de zei condusese Egiptul timp de milenii înainte de a preda puterea neamului faraonilor, fiinţe din catne şi sânge şi totuşi de esenţă divină. Faraonii reprezentau relaţia sacerdotală cu zeii şi, prin extensie, ultima legătură ce unea poporul cu timpurile de început. [...] N-ar fi exagerat să spunem că tot ce făcea faraonul depindea de timpurile de la început, de unde şi grija extremă pentru reconstituirea evenimentelor mitice, cosmice sau terestre, sau a ambelor reunite în dualitatea lor prin puterea simbolurilor şi riturilor. Că aceste timpuri binecuvântate de început sunt invariabil evocate sub numele de* ***vremea lui Osiris*** *nu este surprinzător. Domnia lui Osiris pe pământ era considerată drept cea mai fericită şi mai nobilă dintre toate epocile Egiptului. Se credea că ea se pierde în negura timpului, la o dată atât de îndepărtată încât ea nu apare ca realistă în ochii egiptologilor. Atunci când egiptenii au construit piramidele, s-au gândit la vreun eveniment major în legătură cu timpurile de început; oricare ar fi evenimentul despre care este vorba, ştim acum că avea o legătură cu stelele şi cu Sirius... “* Acest text apare în lucrarea **„Poarta secretă spre stele“,** scrisă de către Robert Bauval şi Adrian Gilbert, care reuşesc să facă lumină asupra unor necunoscute ale misteriosului Egipt. Ei au demonstrat că aranjamentul piramidelor egiptene copiază aliniamentul stelelor din constelaţia Orion, aşa cum se vedea pe pământ la anul 10 500 î.Ch., precizând că *„imaginea virtuală a cerului Orionului în 10400 î.e.n., dispunerea centurii lui Orion văzuta pe malul de vest al Căii Lactee, reproduce cu o precizie perfectă implantarea şi aliniamentul celor trei piramide de la Gizeh“*. Construcţia marii piramide de la Gizeh este plasata în timp cam pe la 10 450 î.e.n.-10 400 î.e.n., Edgar Cayce susţinând cu tărie că în anul 10 400 î.e.n. a început construcţia sa. Numărul total al piramidelor găsite este de 14, şapte fiind construite mai târziu şi fiind mult mai puţin impunătoare ca primele, atât ca aspect, cât şi ca execuţie. Oricum, numărul lor este de 14 şi nu ne putem opri să ne gândim, dacă cifra aceasta are legătură cu cele 14 bucăţi în care a fost tăiat trupul lui Osiris.

Deducem că ceva s-a întâmplat cu siguranţa în preajma datei de 10 000 î.e.n. şi ne întrebăm dacă ceea ce aflam din dialogul lui Platon **„Timaeus“** este adevărat, fiindcă în acest text ni se vorbeşte despre preoţii egipteni care îi spuseră lui Solon că un popor misterios venit dintr-un loc numit Atlantida ar fi invadat cea mai mare parte a bazinului mediteranean cu vreo 9000 de ani mai înainte şi că amintirea lor se păstra încă în Egipt. Datele concordă în mare măsură, fiindcă şi din alte texte aflăm ca în preajma datei de 10 000 î.e.n., în locul vechii civilizaţii „anu“ apare una nouă, a egiptenilor antici. Cât despre misteriosul continent al Atlantidei, se spune că ar fi suferit trei cataclisme majore, ultimul dintre ele având loc în 11 000 î.e.n., ducând la scufundarea totală a continentului. Cum s-a întâmplat acest lucru este o cu totul altă întrebare, pentru a cărei elucidare, înclin să-i acord atenţie, teoriei cosmologului austriac Hans Hoerbiger. El spune că Atlantida a avut o perioadă de înflorire lungă, timp în care nu exista luna pe cer. Cam pe la 11 500 î.e.n., Selena, care rătăcea prin spaţiu, a fost captata de forţa gravitaţională a Pământului, activând vulcanii şi ridicând maree imense în apropierea Ecuatorului, care au înghiţit Poseidonia.

La fel crede şi profesorul Ludwig Zeidler din Polonia, că distrugerea Atlantidei a fost provocată de un corp ceresc enorm care a izbit Pământul acum 12 000 de ani, modificându-i cu 30 de grade poziţia axei. Uimitor este că descoperim exact aceeaşi teorie prezenta în miturile incaşilor şi ilustrată de către Pierre Honore în lucrarea **„Enigma zeului Alb Precolumbian“.** Incaşii au păstrat în memorie un moment cumplit, în care au avut loc erupţii vulcanice, inundaţii mari şi mai ales, *„Luna terţiară s-a prăbuşit pe Pământ într-o furtună extraordinară“*, bombardamente cosmice şi cutremure. *„Supravieţuitorii au rămas într-o lungă perioadă de întuneric. Când, a reapărut Soarele, cu toţi au rămas surprinşi să descopere că marea, eliberată de gravitaţia Lunii, coborâse cu câteva mii de metri, dezgolind munţii şi lăsând oraşul Tiahuanaco eşuat pe înălţimea muntelui. “* Toate aceste surse descriu acelaşi eveniment, şi anume, prăbuşirea unui corp ceresc, a Lunii, care a avut drept urmare scufundarea Atlantidei şi sosirea pe teriroriul Egiptului a unei populaţii de pe acest continent. Sunt atlanţii egiptenii antici? Sunt ei cei care sosind în Egipt au construit piramidele pentru a păstra o informaţie vie şi a o transmite urmaşilor lor? Şi de ce au simţit nevoia de a reproduce prin construcţiile înălţate constelaţia Orion? Probabil că aceasta semnifică ceva special pentru ei. Poate locul de unde sosiseră cândva?

Eu cred că acesta este motivul pentru care au simţit nevoia să transpună prezenţa Orionului ceresc în planul existenţei lor pământene, construind piramidele. Şi ar mai fi unul: speranţa că aceste construcţii reproducând forma constelaţiei Orion să fie zărite de la o distanţă mare din spaţiu, indicând exact locul unde s-ar afla descendenţii acestei constelaţii.

Veneraţia pentru Orion îi determina pe egiptenii antici să-1 considere pe cel mai mare zeu al lor, Osiris, singurul care a înviat după ce fusese ucis, ca fiind din Orion, fiind cel care a venit pentru ca ei, egiptenii să renască. Cu toate că Zeul suprem al lor este plasat ca fiind din Orion, Isis, Nephytis şi Anubis sunt de pe Sirius, în timp ce Seth este plasat ca fiind din Hyade, un roi din Constelaţia Taurului, care are forma unui V şi reprezintă „coarnele taurului". Despre zeul Horus ni se spune că este născut din Isis şi este fiul lui Osiris şi *„Har-Sopd a ieşit din tine ca Horus care este în Sothis"* **[Textele Piramidelor 623-3]**. Tot despre Horus se spune că *„progenitura regelui este steaua dimineţii..."* **[PT 357,929,935,1707].** Cine ar putea fi această *„stea a dimineţii"* considerată a fi „ieşit" din Sirius şi a fi atât de apropiată de ea? De ce să nu fie acea stea numita Sirius B, ce se ascunde în spatele Stelei Sirius, steaua dimineţii? Poate că ea era vizibilă în acele vremuri, deşi astăzi ea se ascunde privirii noastre. Apare şi un citat ciudat în care regele Osiris spune: *„mă înalţ efectiv... ce-a de-a treia este Sothis a mea"* **[PT 1082-3]** şi unul în care se vorbeşte despre „[Defuncta] *soră a regelui este Sothis"*. Ar fi posibil ca să fi existat şi o a treia stea în apropierea lui Sirius, care să fi murit subit? Nu se ştie. Însă, eu cred că evreii au sosit de pe planeta Sirius B, sau de pe cealaltă stea misterioasă, căreia i se spune *„steaua dimineţii"* şi care trebuie că se găsea foarte aproape de Sirius, din moment ce calendarul lor respecta perfect mişcarea acestei stele în jurul lui Sirius. Un eveniment petrecut pe această planetă sau stea, a dus la plecarea evreilor şi sosirea lor pe Terra. De ce îi regăsim pe teritoriul Egiptului este o întrebare bună, însă răspunsul ni se pare simplu. Ştiau despre civilizaţia sosită din Orion şi probabil că în momentul sosirii au zărit de sus, din văzduh, piramidele care reproduceau forma constelaţiei Orion. Logic să fie atraşi de acest loc şi mai logic să-şi dorească să trăiască lângă reprezentanţii unei civilizaţii pe care o cunoşteau şi probabil cu care se aflau în relaţii bune. Sar părea însă, că urmaşii civilizaţiei sosite din Orion au decăzut faţă de înaintaşii lor, fapt ce reiese din mai multe papirusuri egiptene, în care preoţii deplâng

vremurile pe care le trăiesc, de răzmeriţe şi haos în stat, de decădere a marii lor civilizaţii.

Într-un astfel de moment sosesc evreii şi sunt aproape înrobiţi de către egipteni. Apare inteligenţa malefică a lui Iahve şi profitând de situaţia dificilă în care se aflau nou veniţii, le oferă ajutorul în schimbul supunerii absolute. Îi păcăleşte atât de rău încât îi întoarce împotriva egiptenilor, (împotriva taurului Apis, distrugând viţelul de aur construit de către evrei la un moment dat) şi a celorlalte naţii, spunându-le că ei sunt cei mai iubiţi de Dumnezeu şi superiori celorlalţi. Există un adevăr în aceste cuvinte. Civilizaţia sosită de pe Sirius era cea mai înaltă din punct de vedere spiritual, dar acest lucru a fost folosit de către inteligenţa malefică pentru a-şi atinge propriile scopuri. Şi ce instrument mai bun ar fi putut avea, decât acela de a se folosi de oameni cu o zestre nativă atât de specială, de cei mai buni din momentul respectiv? Dacă pe ei reuşea să-i controleze şi să-i supună, înseamnă că planul poate să reuşească la o scară mult mai amplă, la nivelul întregii planete. Deşi picaseră cu toţii în cursă şi nu se întrezărea vreo scăpare din ea, fiind folosiţi într-un mod groaznic pentru a extermina celelalte civilizaţii de pe Terra, li s-a dăruit o cale de salvare, prin intermediul celui care a sosit pentru a le deschide ochii, a le arăta adevărul, pentru a le arăta că au fost păcăliţi. Iisus dorea să le ofere ceea ce pierduseră: amintirea locului de unde plecaseră şi a înaltei lor moralităţi, a iubirii pe care fuseseră sistematic învăţaţi s-o uite. El soseşte din acelaşi loc ca şi ei, de pe Sirius, pentru a le reaminti cine sunt şi ce au ştiut odinioară, ce trebuie să facă, în comparaţie cu ceea ce fac ei în realitate, să le ofere modelul vieţii pe care ar fi trebuit s-o trăiască şi pe care vor trebui s-o trăiască, pentru a ieşi din cursa în care erau prinşi.

Modelul propus şi legile divine pe care el le reaminteşte celor ce le-au uitat, sunt valabile pentru toată lumea de pe această planetă, însă el a sosit în neamul său, venit de pe Sirius, pentru că situaţia era cea mai gravă, entitatea care se amestecase în destinul acestui neam fiind una dintre cele mai rafinate şi greu de combătut şi învins. De aceea, pentru a-i ajuta, soseşte un spirit pe măsura misiunii dificile pe care o avea de îndeplinit, chiar fiul lui Dumnezeu, singurul care putea lupta şi contracara efectele negative răspândite de către Satan. Aceasta este misiunea iui Iisus sosit de pe Sirius şi născut din fecioara Maria. Evreii şi acum combat acest miracol, dar se spune că orice copil, înainte de a

se concepe prin împreunarea trupurilor, este conceput în forma energetică din energiile celor doi părinţi, din iubirea lor. Se spune chiar că ar fi ideal ca trupurile să nu se atingă deloe, ci noile vieţi să se nască doar prin împreunarea energetică, acest fapt fiind posibil doar în cazul fiinţelor evoluate spiritual. Atunci de ce ni s-ar părea ciudat ca El să fi fost Conceput fără a fi existat un contact fizic, din moment ce este vorba despre Marele Creator care pe toate le-a creat din nimic?

Iisus reuşeşte să trezească din „somn" pe cei adormiţi, pe evrei, dar totuşi rămân dintre ei o parte care nu vor să creadă, nu vor să accepte şi continuă să trăiască în marea minciună de până atunci, închinându-se cui s-au închinat şi până atunci. Care sunt aceştia, mă veţi întreba? Răspunsul îl furnizează călugărul Neofit Cavsolalivitiul, fost rabin până la vârsta de 38 de ani, în lucrarea sa **„Înfruntarea jidovilor",** scrisă la 1803, unde scrie că: *„mie mi se pare că neamul lui Simeon din început n-au ascultat de Dumnezeu",* iar Sfântul Ioan zice în cap. 2: *„că precum din zece cete de îngeri, o ceată s-au făcut diavoli, aşa din zece neamuri, ale căror strămoşi au vândut pe Iosif, unul va rămâne împreună cu Satana fără de sfârşit"*. Patriarhul Iacob, când au blagoslovit pe toţi cei doisprezece fii ai săi, zice către Simeon şi Levi, **Geneza Cap.49. Stih.5** *„Fraţii care au împlinit nedreptatea voii sale",* adică uciderea din cetatea Sihem. Şi **Ieremia** spune în **Cap.l8.Stih27,** referindu-se la cărturarii şi bătrânii adunaţi la Caiafa: *„Şi tu, Doamne, ai cunoscut tot sfatul lor cel spre moarte asupra mea; să nu ierţi nedreptăţile lor, şi păcatele lor să nu le ştergi de la faţa ta,"* Căci Arhiereii au fost din neamul lui Levi şi bătrânii şi cărturarii, şi cu Iuda vânzătorul, din neamul lui Simeon au fost. Însă Levi s-au pocăit..., rămânând doar neamul lui Simeon alături de Satan, şarpele, ori cum apare uneori în diverse texte, la egipteni, balaur: *„Mania lor este din balaur, şi de aspida nevindecată."* **(Moise - a doua lege, Cap.32.Stih.43).** În **Geneza 9.Stih.37** se spune referitor la ei: *„Blestemată să fie mania lor că este îndărătnică"* şi se mai spune că neamul acesta va fi în număr mare *(„Simeon să fie întru număr mare")* şi, tot referindu-se la acest neam, spune Moise: *„Şi te va împrăştia pe tine Domnul Dumnezeul tău în toate neamurile, de la o margine a pământului până la cealaltă margine a pământului."* Aceştia sunt cei care nu au vrut să vadă şi să înţeleagă ce li s-a arătat, rămânând credincioşi celui pe care Iisus îl numeşte fără sfială Diavol. Se pare că prin intermediul lor şi-a continuat planul de înrobire a planetei, a tuturor locuitorilor săi, fiindcă, trebuie să recunoaştem că astăzi şi de-a lungul timpului,

evreii au deţinut puterea economică în lume. Inteligenţa malefică Satan a modificat doar strategia de cucerire şi stăpânire a umanităţii, adaptându-se o dată cu modificarea societăţii, subjugând prin alte modalităţi, dar folosindu-se de cei care i-au rămas fideli lui. Prin intermediul lor, la fel ca altă dată, folosindu-i ca pe un instrument al voinţei sale, a aruncat mrejele, mult mai fin şi cu tact, asupra umanităţii, noile mijloacele utilizate fiind constrângerea economică, religia, drogurile şi, în general, tot ceea ce îndobitoceşte o fiinţă omenească.

Invenţiile lui sunt diabolice şi planul pus în aplicare se respectă şi se îndeplineşte cu o răbdare extraordinară de către oamenii săi. El este acel Yahveh din trecut, care *„mâniat pe toate neamurile şi plin de urgie pe toată oştirea lor", „le nimiceşte cu desăvârşire, le măcelăreşte de tot"* **(Isaia 34.2)** şi care, singur îşi anunţa intenţiile: *„Eu zic: Hotărârile Mele vor rămânea în picioare, şi îmi voi duce la îndeplinte toată voia Mea"* **(Iov46.10).** Şi, plin de aroganţa, tot el întreabă în **Iov 42.3:** *„Cine este acela care are nebunia să-Mi întunece planurile?"* Frânturi din acest plan „măreţ" au mai fost descoperite de către oameni, din când în când, (exemplu, **„Protocoalele înţelepţilor Sionului"),** dar ele prezintă lucrări atât de „bolnave", încât cei mai mulţi le consideră ca fiind fabulaţie, ori simple texte fantastice. Iar **Talmudul** şi alte cărţi ale evreilor au fost traduse din ebraică, prezentând o mare surpriză, neplăcută, o credinţă şi o viziune plină de ură împotriva tuturor celor de alt neam decât ei, exact cum aveau şi acum 2000 de ani. Bine s-a spus că acest neam al lui Simeon va rămâne pururi cum a fost atunci, fiindcă nimic nu s-a schimbat în credinţa lor şi în modul de acţiune, de a trăi viaţa, de a-i trata pe ceilalţi. *„Peste tot unde se stabilesc, evreii trebuie să devină stăpâni, şi dacă nu obţin dominaţia absolută, trebuie să se considere ca exilaţi şi ca prizonieri. Chiar dacă ajung să guverneze oraşele, dacă nu le stăpânesc pe toate, ei nu vor înceta să sutrige: Jale! Grozăvie!"* **(Tract Sahedrin 104c)**. Planul lui Satan a mers înainte prin ei şi de aceea, atât de frumos ne spune **Neofit** *„Însă măcar că au sfărâmat Hristos uşile cele de aramă ale iadului şi au scos sufletele de acolo, dar tot au mai rămas ceva putere la satana, ca plin este pământul de pagânătatea a fel de fel de limbi şi credinţe, dar mai vârtos adunarea satanei, adică jidovii sunt foarte mulţi, care sunt rana nevindecată lui Hristos."*

Această problemă referitoare la evrei am lămurit-o, însă nu ştiu dacă cele două misiuni ale lui Iisus, misiunea Iisus din Sirius, adică viaţa şi învierea lui Osiris căsătorit cu Isis cum s-a înţeles în mod greşit, coincide

cu misiunea Iisus în Israel, viaţa şi învierea din acea perioadă. Părerea mea este că vorbim despre aceiaşi misiune a lui Iisus, desfăşurată într-un singur timp istoric şi anume; în cel prezentat de către egipteni. Ei nu sunt capabili să fixeze temporal existenţa lui „Osiris", însă relatează ceea ce s-a întâmplat în această misiune a sa. Este incredibil şi imposibil ca un eveniment să se repete cu o asemenea exactitate în două momente temporal situate la mare distanţă. Viaţa lui Iisus este identică cu cea a lui Osiris, naşterea la fel, moartea şi învierea, numărul apostolilor, existenţa apostolului trădător, a sfatului care hotărăşte moartea, a ideilor pe care Osiris le propovăduia, a botezului sfânt al lui „Isis", a pâinilor de împărtăşanie şi a vinului lui Osiris, a mesajului său creştinesc sută la sută, a poruncilor divine care apar în Biblie şi care cu toate sunt prezente în papirusurile egiptene, care au o datare mai veche decât legile lui Moise, cu mii de ani. Să avem în faţă repetarea unui eveniment în cele mai mici amănunte la un anumit interval de timp, sau, ceea ce pare mult mai de bun simţ, avem în faţă cea mai mare mistificare din istoria acestei planete? Cu regret înclin spre ce-a de-a doua ipoteză. Asistăm la cea mai mare păcăleală posibilă. Mâna de oameni ce a rămas credincioasă inteligenţei Malefice, a profitat într-un mod cumplit de naivitatea şi ignoranţa oamenilor, însuşindu-şi pe de-a-ntregul un eveniment ce s-a produs în alt timp şi alt spaţiu decât al lor, încercând să-şi asume merite de pe urma acestui eveniment şi a tuturor celorlalte relatate în Biblie. Se spune că de-a lungul timpului, s-au descoperit adevăratele Evanghelii scrise de către apostoli, acest fapt denotând că, cineva a avut interesul să le modifice, precum a modificat toate textele scrise vreodată, astfel încât să fie în ajutorul lor.

Părăsesc preţ de un moment acest subiect pentru a-l aborda într-o altă manieră, din prisma scrierilor şi dovezilor furnizate de către străvechea civilizaţie sumeriană. Încerc să văd dacă teoriile enunţate rămân în picioare şi dacă ele se confirmă prin argumente şi date furnizate de surse diferite, neavând legătură între ele.

CAPITOLUL V

La Annunaki (Nephilim), (Anunnaki - Annu/na/ki = înţelepciunea lui Anu) s-au descoperit câteva tăbliţe sumeriene, conţinând un text foarte curios pentru noi, prin informaţia pe care o transmite. Aflăm că, acum 450 000 de ani a aterizat pe Pământ o civilizaţie extraterestră, pentru a-şi salva planeta. Au extras de pe planeta noastră cantităţi de aur şi alte materii prime ce le erau necesare pentru atmosfera lor. Ei sunt cei care rămân aici şi vor întemeia o supercivilizaţie pe care noi o cunoaştem sub denumirea de Sumer. Ceea ce se cunoaşte eronat este spaţiul în care această civilizaţie a sosit şi a întemeiat prima sa ţară. Mulţi afirmă că civilizaţia sumeriană s-a născut în teritoriul cuprins între Tigru şi Eufrat, în vechea Mesopotamie. Nu sunt de acord cu această afirmaţie şi voi încerca să demonstrez şi de ce, studiind chiar documentele vechi sumeriene.

Cea dintâi ţară a acestei civilizaţii a apărut pe teritoriul Hiperboreii, în zona actualilor Carpaţi şi se spune că ea ar fi avut forma unui leu. În 1961, Nicolae Vlasa descoperă primele tăbliţe de laTărtăria, despre care se afirma iniţial că ar fi fost „importate“ din Sumer, dar după ce sunt verificate şi datate la Moscova, concluziile vor fi altele. Tăbliţe de acelaşi tip se vor descoperi ulterior celor de la Tărtăria în zona Porţilor de Fier, la Lepenskii Vir, pe malul drept al Dunării. Istoricul rus N. Jirov declara în revista ***Znanie sila*** (1971) faptul că sumerienii au migrat din zona carpatică, ducând cu ei o scriere deja cunoscută. În sprijinul afirmaţiilor sale aduce argumente imbatabile. Primul calendar mesopotamian nu corespunde latitudinii Sumerului, ci zonei din nordul peninsulei balcanice (Geto-Dacia). Sumerienii au migrat cu tot cu calendar, însă acesta nu se mai potrivea la mărimea zilelor şi nopţilor de pe latitudinea lor, fapt pentru care a fost schimbat. Acelaşi argument a fost folosit şi de astronomul polonez Ludwig Zaidler în cartea **„Istoria ceasurilor“** pentru a demonstra migraţia sumeriană din zona carpatică. Savantul sovietic mai sublinia faptul că limba sumeriană era total diferită de ale vecinilor semiţi, iar scrierile lor plasau originea strămoşilor într-o ţară montană sau submontanâ. Datările cu carbon radioactiv (C 14) au stabilit că tăbliţele carpatice sunt mai vechi cu 2 milenii decât cele din

Sumer. Mai există multe argumente care atestă că prima civilizaţie scrisă s-a născut în Hiperborea.

În acea ţară în formă de leu, care s-ar fi extins pe teritoriul României actuale dar şi pe teritoriile vecine, un pământ foarte stabil din punct de vedere tectonic, primul rege ar fi fost An (Anu), care va avea doi fii, Enki, zeul înţelepciunii, numit şi EA şi Enlil, zeul văzduhului, numit şi EL. Cele două cuvinte, El şi EA s-au păstrat în limba română şi definesc dualul, desemnând bărbatul şi femeia.

Aceasta civilizaţie foarte dezvoltată ar fi început să creeze pe cale genetică fiinţe umane, înzestrate însă cu o foarte slabă înţelegere şi neştiind să se reproducă, folosite la munca fizică, aidoma unor sclavi. Cel care s-ar fi opus acestei iniţiative şi ar fi dezaprobat tratamentul aplicat noilor fiinţe, ar fi fost EA, zeul înţelepciunii, singurul de altfel, care se revoltă şi reuşeşte să înveţe noua fiinţă să gândească, să realizeze care era condiţia sa de atunci. Fiinţele acestea, probabil încep să gândească şi să se împotrivească celor care le exploatau, pentru acest fapt fiind învinovăţit zeul EA. Aflăm despre crearea acestor oameni din mitul lui Ghilgameş, unde se povesteşte că pământenii fuseseră plămădiţi de zeiţa Iştar, fiica regelui Anu, care, deşi face o mulţime de răutăţi, urmărind rezultatele potopului la a cărui producere consimţise, se înspăimântă; *„De ce-am vorbit atât de crunt în adunarea zeilor? Tocmai eu care-i zămislisem pe pământeni, prin voia mea, i-am lăsat pradă apelor, fără să mişc măcar un deget, ci apăsându-i cât mai mult!“* Iată că şi în acest mit de origine sumeriană, cea care „zămisleşte“ noile fiinţe este o femeie şi ea le creează „prin voia sa“, dar la ideea cui? Şi tot acest document străvechi, cu o valoare inestimabilă prin informaţiile pe care ni le oferă, confirmă teoria potrivit căreia, fiinţele zămislite erau sălbatice, nu gândeau, se hrăneau ca animalele şi nu ştiau să se reproducă. Deşi fiinţa de genul acesta, care apare în mit, este plasată temporal ca fiind creată în perioada vieţii regelui Ghilgameş, pe noi ne interesează mai mult faptul că aceşti „zei“ ştiau şi chiar au dat naştere unor noi fiinţe, pe care ei le numesc oameni.

Enkidu, (En-ki-du - omul făcut cu suflet sau En-kidu - copilul domnului) ne oferă imaginea fiinţei create iniţial de către „zei“, din porunca lui Anu, (de data aceasta, în mit, cea care îl va plăzmui fiind zeiţa Aruru): *„o fiinţă de-o putere copleşitoare, cu trupul învelit în păr, asemeni fiarelor din codri“, „un uriaş“,* care, după ce *„a îmbrăţişat-o pe frumoasa din Uruk, şi-a pierdut din vlagă“, fiarele au fugit de el, simţind că nu*

mai e *de-al lor“ şi* el *„s-a făcut mult mai chipeş şi mintea i s-a limpezit“*. Iniţial aceste fiinţe semănau cu animalele, având corpul acoperit cu blană, ori cu mult păr, precum oamenii cavernelor, trăiau printre fiare, erau foarte puternici din punct de vedere fizic, deoarece fuseseră creaţi în scopul de a le fi folosită forţa brută, având stabilită genetic limita de vârstă la 120 de ani (cum ne spune Biblia), dar o dată ce încep să se reproducă, vor apare modificări în natura fiinţei lor, (probabil urmaşii lor, născuţi prin reproducere), atât de ordin fizic, cât şi intelectual. Se pare că urmaşii lor sunt fiinţe cu un aspect fizic plăcut, pierzându-şi blana de pe corp, mai slabe ca putere fizică decât strămoşii lor, dar cu o minte mai „limpede“, adică mai bună. Ascultând această descriere nu ne putem împiedica să ne întrebăm dacă acei oameni ai munţilor, uriaşii Eti, sunt câteva dintre fiinţele create atunci, exemplarele care nu au evoluat, rămânând la forma iniţială şi continuând să trăiască în codri, alături şi aidoma animalelor? Ipoteza pare reală, în condiţiile în care nu toate aceste fiinţe au reuşit să evolueze.

Reproducerea şi gândirea le-au conferit puterea de a exista ca specie independentă de cea a „zeilor“, de a se organiza singuri şi a da vieţii lor direcţia pe care o doreau. Cred că a intervenit refuzul lor de a se mai lăsa folosiţi precum animalele de tracţiune de către „zei“, iar aceştia şi-au pierdut sclavii, comoditatea lor având drastic de suferit, ca şi orgoliul, de altfel. înţelepţii acestei civilizaţii, creatorii lui „homo sapiens“, aşa cum se afirmă, după ce au organizat o adunare în oraşul Suruppak unde s-a discutat despre transformarea suferită de fiinţele create, au decis să provoace un potop care să înece toate aceste fiinţe revoltate şi neascultătoare, fapt pe care regele Anu l-a aprobat în final. Iată că soseşte şi potopul, descris atât de bine în Biblie, iar EA este a doua oară cel care îi salvează pe oameni, anunţându-i despre eveniment. Aceştia vor pleca pe ape pentru a se salva şi a căuta noi pământuri pentru a-şi continua viaţa.

Ceea ce vreau să afirm este că această perioadă în care civilizaţia a creat noile fiinţe a fost destul de lungă temporal, deoarece textele sumeriene amintesc înainte de potop mai multe dinastii, ale căror domnii se întind pe o perioadă de aproximativ 241 200 de ani, fiind pomenite oraşe precum Sippar, Suruppak, Eridu (Oraşul lui Enkim), Irigal (Marele Oraş), precum şi zonele, trei la număr, zona sfântă Eanna în care locuia zeiţa cerului Inanna (un zigurat), zona sfântă Bistres, lângă Eanna (în mijlocul ei se înălţa ziguratul zeului An) şi zona sfântă a oraşului

mare Irigai. Să fie aceste zone cele trei ţări pomenite de către scriitorul Pavel Coruţ ca fiind pe teritoriul vechi al ţării noastre? Posibil... Cert este că a fost creată o fiinţă umană nouă, în această zonă, de către fiinţe superioare din punct de vedere intelectual şi dintr-o civilizaţie superioară. Zeul EA a fost pedepsit pentru că a „înzestrat" aceste fiinţe cu inteligenţă şi din acel moment, a fost considerat „persona non grata" pentru neamul său, fiind prezentat ca cel rău, cel malefic, „şarpele", Diavolul şi schimbându-i denumirea din „Domnul Luminii" în „Domnul întunericului". Iată cum se naşte o celebră confuzie, provenita dintr-o traducere greşită a textului din sumeriană în ebraică, EA zeul fiind tradus ca Ea fiinţa de gen feminin, femeie, care a încălcat „porunca", hotărârea luată de consiliul „zeilor" de a nu interveni în dezvoltarea fiinţelor create pentru a le fi sclavi, forţa de muncă. „EA zeul", cel care nu a respectat „porunca" devine în textele ebraice femeia care a comis „păcatul", încălcând porunca lui Dumnezeu de a nu se atinge de pomul vieţii şi de cel al cunoaşterii. Ea a greşit, a comis păcatul, îndemnată fiind de către Şarpe, asimilat Diavolului. O nouă confuzie... Zeul EA este cel care a înfiinţat o frăţie numită „Frăţia Şarpelui" despre care aflăm pentru prima dată că ar fi existat în Mesopotamia. Oare cum s-o fi numit şeful, conducătorul acestei organizaţii? Posibil, Marele şarpe sau Şarpele... De ce nu? Iată cum denumirea zeului EA este înlocuită cu cea de Şarpe, conducător al Frăţiei Şarpelui. Iată deci, cum cel care le învăţa pe noile fiinţe incapabile să gândească şi să se reproducă aceste noi lucruri, împotriva hotărârii luate de către consiliul celor care le-au creat, este blamat şi damnat pentru gestul său generator de necazuri pentru „zeii creatori". Din acest moment începe o intensă campanie de denigrare a acestui zeu care i-a supărat, el fiind considerat ca trădător al propriei rase şi devenind pentru toţi ceilalţi „cel rău", „cel care a greşit", Şarpele cel rău, Diavolul. În paralel cu această campanie de denigrare este hotărâtă şi distrugerea fiinţei create, care ajunsese să gândească şi să se înmulţească fiind scăpată de sub controlul creatorilor, prin înec.

Zeul EA intervine şi îi anunţă pe pământenii creaţi despre intenţiile consiliului, oferindu-le şi soluţia unei salvări, construcţia unei arce. După un timp de la Potop, regăsim în Mesopotamia Frăţia Şarpelui, semn sigur că zeul EA a părăsit şi el zona în care locuise, stabilindu-se în zona unde va apare Sumerul. Zeul nu i-a lăsat de izbeliţe pe cei salvaţi de furia apelor, ci i-a ajutat să-şi întemeieze o nouă civilizaţie, strălucitoare, care a dăinuit mult timp în istorie. În concluzie, această istorisire

a evenimentelor petrecute în acele timpuri îndepărtate a fost tradusă catastrofal în ebraică, apărând o distorsionare totală a faptelor respective. De asemenea, cuvântul în sanscrită „LEEA“, anagramă a cuvintelor el şi ea, preluat din sumeriană, însemna Leul, divinitatea, fiindcă „atunci când doi vor deveni unul, iată OMUL“, Fiul Omului fiind Leul, reprezentând reunirea celor două polarităţi yin şi yang în acelaşi om, ajungerea la un echilibru interior al omului, moment în care el este întreg, în rezonanţă cu divinitatea încă o dată ne convingem că textele sumeriene nu s-au tradus corect sau nu au fost înţelese, fiindcă acest „leea“ a fost interpretat ca fiind forma ţării, forma unui leu, pe când ea însemna Omul întreg, omul adevărat, nepervertit. Cuvântul a fost tradus ca reprezentând doi oameni, un el şi o ea, femeie şi bărbat care s-au împreunat şi au născut un nou om, o nouă fiinţă, au procreat, ei fiind probabil acei „Eva şi Adam“ care s-au împerecheat şi au născut un copil. Făcând o paranteză, încă o dovadă pentru faptul că aceşti creatori ai fiinţei noi au populat zona actuală a României este faptul că în limba română s-au păstrat intacte cele două cuvinte care desemnează genurile feminin şi masculin: El şi Ea, bărbatul şi femeia Revenind la cele expuse anterior, observăm că textele originale sumeriene sau cele mai vechi existente pe teritoriul ţării noastre, exemplu plăcuţele de laTărtăria, au fost traduse şi interpretate greşit de către ebraici. Ei au distorsionat realitatea, din greşeală sau în mod voit. Ceva mă face ca să cred că, iniţial, au tradus greşit apoi, dându-şi seama că pot exploata noua povestire în favoarea lor, au continuat farsa, adaptând-o în aşa manieră încât să le fie aducătoare de folos. Adevăratul Diavol este cel care a născut ideea creării unei fiinţe sclave, supuse şi obediente, de a căror soartă nu îi pasă acestei civilizaţii avansate, zeul Enlil fiind cel care îl va denigra cel mai tare pe fratele sau. Urmare a acestui conflict, are loc migraţia unei părţi din populaţie, condusă de zeul EA, în zonaTigru-Eufrat, unde vor întemeia o nouă ţară, Sumer, în Mesopotamia. Zeul EA va conduce Imperiul Sumer care mai târziu se va uni cu Akkadia formând Urukul.

O ipoteză este aceea că, zeul EA şi oamenii pe care îi învăţase să gândească (neamul lui Cain) sunt alungaţi din „grădina“ minunată a ţării lor, numită Eden. Eden reprezintă numele unui oraş cetate din spaţiul ţării noastre, fiind de fapt scris E-den, la fel ca restul oraşelor de aici: E-ana, E-resh, E-ridu, E-babar, E-kur, E-sigal, E-gisnugal, E-ziga, E însemnând aşezare, oraş, iar urmarea cuvântului descriind o calitate a oraşului respectiv sau apartenenţa lui la un rege. Oraşul E-den este

oraşul E-din şi îi aparţinea regelui Mas, fiind situat într-o vale. Probabil că în acest oraş s-au creat primii oameni noi, Havva şi li s-a dat libertatea ca să trăiască aici, iar la un moment dat au fost ostracizaţi şi au părăsit oraşul.

EA şi oamenii pe care îi conduce, vor continua viaţa, dezvoltând Imperiul Sumer. Nu ne mai apare ciudat, în aceste condiţii, faptul că aici a apărut prin 3400 î.e.n.(organizaţia secretă şi ocultă „Frăţia Şarpelui". Pe teritoriul Hiperboreei au rămas fiinţele acelei civilizaţii şi fiinţele create, de alt tip decât cele izgonite, şi anume, cele ce vor fi consemnate de istorie sub denumirea de pelasgi. Iată cum se confirmă încă o dată ipoteza că, pe teritoriul nostru au existat două tipuri de fiinţe, pelasgii „urmaşii lui Sefh" cel creat prin „păcat", (păcatul celor „civilizaţi şi inteligenţi"), primii muritori şi hiperboreii nemuritori, locuitorii primei ţări înfiinţate de către fiinţele sosite din spaţiu.

Revenim la momentul producerii potopului. Ar fi însemnat că şi Hyperborea s-a scufundat, ceea ce este adevărat. În mod sigur, teritoriul Hiperboreei a fost cândva acoperit de ape. Cea mai bună dovadă o constituie rocile de sedimentare, în care se recunosc cu multă uşurinţă scoici şi melci marini. Întrebarea pe care mi-o pun este următoarea: despre care potop este vorba? Ştim că Atlantida, care cuprindea 7 insule mari, a suferit trei mari cataclisme, ce au dus la scufundarea continentului: primul acum aproximativ 800 000 de ani, cel de-al doilea, acum aproximativ 200 000 de ani, iar ultimul, prezentat ca fiind un mare potop, acum 11000 de ani. Răspunsul? Civilizaţia sumeriană ne vorbeşte despre cei opt regi care au domnit înainte de potop, pentru un timp de 241 200 de ani şi dinastiile Ur, Kiş, Uruk de după potop, cu regii lor, care au domnit pentru perioade de 177 de ani, 24 150 de ani, 3 luni şi 3 zile şi jumătate, 2 300 de ani, iar după dinastia lui Uruk, urmând alte dinastii pe care nu le mai cunosc. Şi acum puţină matematică. Dacă civilizaţia a sosit acum 450 000 de ani şi primii regi au domnit 241 200, înseamnă că potopul ar fi avut loc acum 450 000 - 241 200 = 208 800 de ani, aşa cum aflăm din relatările despre Atlantida. Iată cum am stabilit că potopul care ar fi acoperit Hiperborcea a avut loc acum aproximativ 200 000 de ani. Acesta este după părerea mea, potopul biblic, când zeul Enki 1-a anunţat pe regele Ziusudra (Noe din Biblie), conducătorul oraşului Suruppak, despre evenimentele ulterioare, sfătuindu-1 să-şi ia măsuri de prevedere, pentru a salva locuitorii oraşului. Nu ştim cât de mulţi dintre oamenii creaţi şi învăţaţi de către EA să gândească, s-au

salvat, dar, cred ca el i-a ajutat pe toţi cei din noul „aluat", informându-i despre intenţiile fiinţelor sosite din spaţiu, de a produce un potop, care să-i înece pe toţi. În mitul lui Ghilgameş, bătrânul salvat de la potop este numit Uta-napistim, (locuind în oraşul Suruppak) şi el pleca în corabia sa, împreună cu *„întreg avutul, neamurile, slujitorii şi prietenii"*, încredinţând conducerea corăbiei lui *„Puzur-Amurri, marinarul cel mai vestit"*. Ceea ce reprezintă o mină de aur pentru noi, ca informaţie, este faptul că, Uta-napistim şi ai săi au rămas să vieţuiască pe malurile unei mări, *„dar-nu ca oameni, ci ca zei"*, în ţara zeilor nemuritori, de unde porniseră strămoşii lui Ghilgameş odinioară spre Sumer, deci pe teritoriul vechii Hiperborei. Aceşti Zei sosiţi din constelaţia Taurus, vor adopta ca totem religios, pentru a păstra memoria locului din care au sosit, taurul. Herodot, în lucrarea sa **„Istorii" (IV, 103)** scrie despre poporul taurilor, *„taurii de pe malurile Marii Negre"*, care ucideau pe toţi cei care intrau pe teritoriul ţării lor. Acest totem a fost păstrat de către toţi cei care au migrat de pe aceste pământuri, precum şi simbolul stelei cu opt raze. Îmi cer iertare că am deviat puţin de la subiectul iniţial şi revin la momentul producerii potopului.

Din punctul de vedere al „creatorilor" acestor fiinţe, ele deviaseră de la scopul pentru care fuseseră concepute, devenind independente în gândire şi deci, capabile ca să trăiască singure, ca specie de sine stătătoare, mai ales că ştiau să se reproducă şi puteau să se înmulţească fără ajutorul „creatorilor". Acest lucru a fost considerat periculos probabil, de către „Zei", motiv pentru care, socotind creaţia drept un eşec, au hotărât s-o distrugă, considerând că au acest drept, din moment ce tot ei au făcut-o să apară. Astfel că, acel înveliş de vapori de apă care acoperea ca o pătura Terra, şi care asigura condiţiile necesare vieţii noilor fiinţe, fiind mai mult ca sigur construit de către cei din spaţiu, a fost distrus şi apa s-a prăvălit pe pământ. Considerând că nu mai este nevoie de un „laborator ermetic", în care să existe condiţii perfecte (create de către ei?) pentru a asigura reuşita „experimentului", adică supravieţuirea noii specii, „zeii" au distrus acest laborator, începând cu stratul protector din atmosfera, pătura de vapori suspendaţi. A fost primul pas, urmând apoi, ca toate celelalte condiţii existente până atunci pe planetă, (presiune, temperatură...) să se modifice. De asemenea, se putea preconiza cât timp va dura acest potop, fiindcă cei care realizaseră pătura din vapori ştiau cu exactitate ce cantitate de apă cuprinde aceasta şi de cât timp este nevoie pentru ca întreaga cantitate să ajungă

pe pământ. Referitor la durata ploii, mitul sumerian al lui Ghilgameş ne informează că ar fi durat *„şase zile şi şapte nopţi“*, în schimb ce, Biblia afirmă că ar fi ţinut patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. Care informaţie este corectă? Nu ştim, dar vreau să amintesc că, în inscripţiile incaşilor, povestindu-se despre catastrofa ce îi lovise în urmă cu 11000 de ani, ei afirmă că potopul acela durase şapte zile şi nopţi, timp în care fusese şi întuneric. Deci este posibil că potopul mai vechi să fi durat mai mult şi eu înclin să cred că a ţinut într-adevăr patruzeci de zile şi nopţi, căderea de apă fiind monstruoasă, aşa cum o ilustrează şi textul mitului lui Ghilgameş, cum nu preconizaseră nici chiar „zeii“: *„Prăpădul se-ntinsese atât, că nu mai putea fi oprit înşişi zeii se-nspăimântară de ce dezlănţuiseră şi se uitau din înăltimi, fără să ştie ce să facă şi cum să le poată opri“*. În privinţa propriei specii, „zeii“ nu cred că şi-au făcut probleme, deoarece, presupun că dispuneau de nave cosmice care să-i scoată în afara atmosferei până ce totul avea să se termine, („se uitau din înălţimi“), ori aveau chiar posibilitatea de a „proteja“ aria în care locuiau, ferind cumva acest pământ de efectul potopului. Nu ne facem probleme în ceea ce-i priveşte pe ei, ci ne gândim la ceilalţi, şi găsim că este logic ca ei să fi plecat pe mare în „arce“ (adică submarine), ori să se fi ascuns în adâncul pământului, în oraşe închise ermetic, pentru a fi protejaţi de apele de deasupra, (pământurile scufundându-se, ei au ajuns să trăiască sub ape şi unii s-au adaptat acestui mediu de viaţă, devenind ceea ce noi numim oamenii-peşte, sirene). După un timp însă, Hiperboreea se ridică din nou la suprafaţa, aşa cum este consemnat în „Legendele Olimpului“, unde se spune că s-au ridicat cele două continente, mai întâi Asia şi apoi Europa. Vechea Hiperboreea s-a ridicat de sub ape şi a devenit actualul continent Europa, repopulat de către cei sosiţi din spaţiu şi de către fiinţele noi, salvate. Cu toate că această teorie este bună, mă întreb de ce se spune că singurul pământ care nu a suferit în timpul potopului a fost „ţinutul paradisului“, adică teritoriul pe care se aflau zona în care se instalaseră cei din spaţiu şi unde îşi începuseră „creaţia“ (textele sumeriene precizând că „fiinţele“ au fost create iniţial în zona zeului Anu). Mă întreb dacă este posibil să fi rămas totuşi o bucată din imensul continent pe care se afla Hiperborea la suprafaţă? Nu ştiu să răspund la această întrebare. Oricum, pe teritoriul acesta sunt pomeniţi de către grecii vechi, hiperboreenii, ceea ce înseamnă că ei locuiau tot vechiul lor teritoriu. Data ultimului potop ar fi acum 11 000 de ani, când a avut loc ultimul cataclism în Atlantida, eveniment ce a fost urmat de debarcarea pe continentul nostru, dar

nu numai, a unor valuri mari de oameni sosiţi de pe mare, numiţi de către antici, în scrierile lor, *„misterioşii oameni ai mării“*. Tot în aceasta perioadă au părăsit locuitorii insulei Aaru pământul lor, deşi aflăm despre insulă că era singura care rămăsese la suprafaţă în urma cataclismului, dar, probabil că, în cele din urmă a dispărut şi ea sub valuri, într-un proces mai lent de scufundare. După cum se observă, continentul actual al Europei, unde este localizată ţara Hiperboreei, era la suprafaţă în momentul în care ultimul necaz a lovit ceea ce mai rămăsese din Atlantida. De altfel, prin anii 8000-7000 î.e.n. este pomenită o migraţie mare din ţinuturile Carpaţilor a mai multor ramuri: indo-europenii, mesopotamienii, iranienii şi celto-galicii. După părerea mea, mesopotamienii ar fi migrat din spaţiul acesta înainte de potopul mai vechi, acesta fiind poate şi motivul pentru care Sumerul este considerată a fi cea mai veche ţară.

Populaţia indică s-a îndreptat spre zona Gangelui pe care a ocupat-o, dar au plecat din zona carpatică nu numai oamenii noi, pelasgii, ci şi o parte din grupul „zeilor“. Ajunşi acolo, ei şi-au întemeiat propriile cetăţi, aşa cum aveau obiceiul s-o facă, trăind separat de restul oamenilor. Două dintre aceste cetăţi sunt cele descoperite pe Valea Indusului, Harappa în Punjab, în apropierea unei vechi albii a râului Ravi şi Mohenjo-Daro, în Sind, la distanţă de 600 de km. una de alta, iar cea de-a treia, mai puţin dezvoltată ca celelalte două, este Chanhu-Daro, tot lângă fluviul Indus, dar la 200 de km. în aval de Mohendjo-Daro. Cele două centre urbane mari ale „Imperiului Indusului“ ocupă suprafeţe vaste şi sunt asemănătoare, fiind alcătuite din două porţiuni distincte, la apus un fel de insulă mai înălţată, având formă de dreptunghi (citadelă, care era înconjurată de ziduri înalte) şi la răsărit, cu o întindere mult mai mare, polisul propriu-zis. Civilizaţia care a creat aceste oraşe este diferită de restul populaţiei din zona respectivă, foarte dezvoltată şi evoluată în comparaţie cu ea şi eu cred că sunt „zeii“ din zona Hiperboreei, zona carpatică. Sa constatat de către arheologi că există o mare asemănare între civilizaţia misterioasă de la Harappa şi Mohenjo-Daro şi Sumer, intre scrierea nedescifrată a acestei populaţii şi cea sumeriană. La Mohenjo-Daro, oraş care a aparţinut imperiului Rama şi a fost descoperit în urma săpăturilor arheologice de pe teritoriul Pakistanului, s-au găsit scrieri care au rămas până în ziua de astăzi nedescifrate şi care sunt similare celor găsite în Insula Paştelui, numite Rongo-Rongo, rămase şi acestea tot nedescifrate. De asemenea, ei adorau taurul născut

cu un singur corn, care uneori *„este reprezentat purtând pe cap un simbol solar, iar alteori având două capete care se înălţau simetric de la baza pipalului"* **(„Pe urmele vechilor cvilizaţii"** - Constantin Daniel). Să reprezinte acest taur, constelaţia din care au sosit strămoşii lor, cu precizarea că refuză, ori ignoră în mod voit o parte a acestor strămoşi, se rup de ei, prin faptul că taurul lor are un singur corn? Ştim că strămoşii indienilor sosiseră din Ţara Rahmanilor, cu capitala la Rama, întemeind Imperiul Rama pe Valea Indului. Mai ştim că această ţară a rahmanilor făcuse parte, pe teritoriul carpato-danubian, din ţara mare „A Lunei şi Focului" (Tara Rahmanilor şi Lu'An reunite într-una singură), dar că la un moment dat s-a produs o ruptură între cele două părţi, rahmanii formându-şi propria ţară. În acel moment, reprezentanţii constelaţiei Taurului s-au scindat în două ramuri.. Mai mult ca sigur, pentru a-şi aminti că ei au provenit dintr-o ramură a populaţiei sosite din constelaţia Taurului, indienii au început să venereze taurul cu un singur corn. Noul simbol păstra amintirea istoricului eveniment al rupturii intervenite între „zeii" din teritoriul carpatic şi totodată exprimă foarte clar originea lor. Mai mult ca sigur că acest eveniment a fost consemnat prin simbolistica religioasă.

Acum, să revenim la migraţia iranienilor. Nu apare mai mult decât ciudat faptul că s-au descoperit urmele unei civilizaţii foarte asemănătoare celei din cetăţile Harappa şi Mohenjo-Daro în peninsula Baktria de pe teritoriul Iranului? Iată cum dăm de urma „zeilor" din Hiperborea care au venit o parte şi pe aceste meleaguri, întemeindu-şi oraşe. În zona peninsulei Baktria a existat fantastica civilizaţie elamită, iar în Munţii Zagros au fost cei numiţi nuraghii, care au pornit mai departe spre un alt spaţiu geografic. În ceea ce priveşte civilizaţia din această peninsulă, era una înfloritoare, foarte avansata, care a dispărut din istorie. Ştim că aceşti strămoşi ai persanilor divinizau steaua Aldebaran din constelaţia Taurului, numind-o „Conducătorul Stelelor". Această stea căreia îi spuneau Al Dabaran („urmăritorul Pleiadelor") era considerată ca fiind una dintre cele patru stele „Gardieni ai cerului", (alături de Antares, Regulus şi Fomalhaut) deci era o stea foarte iportantă pentru ei. În acest punct fac o paranteză pentru a demonstra că această stea, Aldebaran, era foarte cunoscută şi respectată de mai toate civilizaţiile vechi. La hinduşi exista zeiţa Rohimi, întruparea acestei stele, la perşii vechi, după cum am arătat, steaua era adorată, la arabi la fel, grecii, o numeau Torch, latinii Oculus Taurus, la evrei steaua se numea

Aleph, adică „Ochiul lui Dumnezeu“, denotând cât de importantă era această stea pentru ei şi steaua apare şi la babilonieni, asirieni, akkadieni şi poate şi la alţii. Toţi cei care au migrat din zona carpato-danubiană au păstrat atât simbolul stelei cu opt colţuri, cât şi o mare veneraţie pentru steaua Aldebaran şi imaginea taurului. Am încheiat această paranteză şi revin la subiectul anterior.

Acei nuraghi şi-au continuat migraţia la un moment dat, oprindu-se în Irlanda. Aici este consemnată sosirea unei populaţii preceltice, din munţii Iranului, a nuraghilor, care îşi construiau cetăţi circulare şi aveau altare pentru rugăciune sub cerul liber (druizii). În privinţa europenilor, vom aminti plecarea celor doi fraţi Romulus şi Remus din insula Alba, insula Peuche sau Leuche, localizată în zona actualului grind Letea. Ei sunt cei care vor întemeia Roma şi cei care în memoria culturii din care descind şi a originii lor, aveau ceremonia numită Lupercalia, prin care proslăveau lupoaica. Se ştie că în aceste locuri locuiau „lupii“ lui Apollo Hiperboreanul. În mod clar cei doi fraţi nu au pornit la drum singuri, ci însoţiţi de un grup şi împreună au pus bazele cetăţii Romei. La fel au părăsit acele ţinuturi ale Hiperboreei şi aheii, conduşi de zeul lor, din aceeaşi zonă a gurilor Dunării, zona braţului Chilia (Achilea, zona unde este îngropat marele luptător din acest neam, Ahile).

Mai apare o civilizaţie ciudată, numită cretană, cu o scriere încă nedescifrată, dar care prezintă similitudini cu o scriere descoperită în Moldova, pe pereţii mănăstirii Voroneţ, şi aceasta nedescifrată. Civilizaţia cretană se deosebea de celelalte civilizaţii greceşti, fiind mult mai avansată şi rafinată, şi, aşa cum ne informează Homer în **Odiseea (cant XIX, 173)**, *„pe-ntinsul ei sunt nouăzeci de oraşe / Cu fel de fel de limbi, ahei şi mândri / eteocreti, cidonieni alături / de dorieni războinici şi de oameni / dumnezeieşti pelasgi...“* Cretanii aveau cultul Minotaurului (ca şi cei de pe valea Indusului, egiptenii antici...) şi în scrierea cretană de tip A nedescifrată încă, apare simbolul stelei cu opt raze. De asemenea, pe stema Moldovei, apare capul de Bour având steaua cu opt colţuri în frunte, stea care am arătat că era Aldebaran, numită de către greci, „Ochiul Taurului“.

Se pare că steaua cu opt colţuri, precursoarea octagonului, a fost descoperită de colonelul James Churchward în arhivele religioase din India, (fiind unul dintre cele mai vechi simboluri Solare din lume), vechimea acestui simbol atestată în documente, fiind de 35.000 de ani î.e.n.

Mai regăsim acest semn şi la populaţia din imperiul Hittit, imperiu ce se întindea pe o zonă *„mărginită la Vest de o linie care pornea de la Ankara, pe lângă lacul Tuz spre Sud, până la Marea Mediterană; la Est, graniţele lui urmau, în mare, cursul Eufratului, la Sud ajungeau până pe teritoriul actual al Libanului iar la Nord treceau la o distanţă de 100-200 de km. de ţărmul Mării Negre“* **(„Din tainele Imperiului Hitit“ -** Vojtech Zamarovsky), ilustrat în aedicula cu numele regelui hitit Tudhaliya al IV-lea, unde steaua cu opt raze este sculptată deasupra a două coarne de taur şi a unei stele cu şase raze. Civilizaţia hitită, intens studiată de către savantul ceh Bedrich Hrozny, care descifrează şi scrierea hitită, este una deosebită, foarte veche şi dezvoltată. Bedrich Hrozny descoperă la Tell Erfad în 1925, o statueta hurito-hitită care înfăţişa Sfânta Treime, adică o zeitate triplă pe care hitiţii o venerau. Creştinism cu atâta timp înainte de apariţia lui Iisus? De ce nu? Şi egiptenii îl recunoşteau pe zeul unic, cu aspect triplu, iar locuitorii Cetăţii Palmyrei (din zona arabică), se închinau tot unui zeu trinitate, Bal-Bel-Bol. Posibil că mai existau şi alte popoare vechi care cunoşteau existenţa Dumnezeului trinitate înainte de creştinarea pornită din vremea lui Iisus. Oricum, revenind la hitiţi, Hrozny a demonstrat că originea limbii hitite nu era una semitică, ci indo-europeană, punându-şi întrebarea, de unde veneau hitiţii, dar neputând să formuleze un răspuns. S-a stabilit totuşi că *„hitito-luvienii s-au deplasat spre Anatolia înainte de manifestarea tendinţei de asimilare. Fenomenul s-a produs înainte de mişcarea iranienilor în patria lor istorică, când ei întrerupseseră de acum relaţiile cu tracii. Este, în orice caz, vorba de ultimele secole ale celui de-al III-lea mileniu îe.n.“*.

O altă civilizaţie, a luvienilor, care s-a instalat în Asia Mică aproximativ cu un mileniu înaintea hititilor, fiind asimilată mai târziu de către aceştia, vorbeau o limbă (luviana) asemănătoare cu hitita, care a evoluat mai târziu în limba lyciană, al cărei caracter indo-european s-a demonstrat clar. Această limbă lyciană ar fi avut două componente indo-europene, după părerea cercetătorilor E Kretsmer şi, îndeosebi a lui V. Georgiev, şi anume, luviana şi termilica, un dialect al limbii „pelasgice“, iniţial vorbit în Creta. Iată cum apare încă o dovadă a faptului că civilizaţia cretană a pornit din zona carpatică, oamenii săi vorbind limba pelasgică, la fel cum o făceau şi aheii şi celelalte neamuri plecate din aceiaşi zonă.

Deţinem suficiente dovezi pentru a afirma concis că indienii, protogrecii, luvienii, protohitiţii (europenii), iranienii, celto-galii au pornit

în mai multe direcţii, din spaţiul carpato-danubiano-pontic, spre diverse pământuri. Istoricii îi mai adaugă pe balţi şi iconieni, ca fiind popoare ce au migrat din acelaşi spaţiu cu cei dinainte enumeraţi, dar nu sunt documentată în aceasta privinţa Cert este că procesul de migraţie se desfăşoară într-o perioadă cuprinsă între 8000 î.e.n. şi 3500 î.e.n., fapt întărit încă o dată de opinia cercetătorilor că scrierile de la Harappa şi Mohenjo-Daro seamănă cu cea sumeriană, egipteană, protoelamită (din Elam, ţara de pe teritoriul Iranului) şi cu cea de pe tăbliţele descoperite în Insula Paştelui. Cercetătorul S. Andronescu concluzionează astfel: „se pare că toate aceste scrieri (protoelamica, sumeriană, de pe Valea Indusului şi egipteana) au avut o origine comună". Acest lucru este normal, având în vedere că toţi se trăgeau din neamul pelasgilor. Conform teoriei expuse mai sus, cu cele trei ţări, „a lu' Anu", Havila şi a Ramanilor, poporul ramaiaşilor, ramanilor s-a divizat şi a pornit grupuri-grupuri spre diverse destinaţii, un grup spre valea Indusului, unul spre Egipt, dar s-a stabilit în Sahara, poporul Ţării lu' Anu s-a divizat şi el, un grup pornind spre Sumer, altul spre Egipt, aceste grupuri evoluând apoi individual, diferit, dar păstrând cu toţii amintirea locului de baştină, de plecare. Din acest motiv, mi se pare normal ca limba sumeriană să semene cu cea egipteană, iar cea de pe Valea Indusului cu cea etruscă, cu scrierea Rongo-Rongo şi cu misterioasa scriere descoperită în Moldova, pe zidurile mănăstirii Voroneţ şi cu minoica de tip „linear A". Scrisul de pe tăbliţele de la Tărtăria, localitate pe care am identificat-o cu prima reşedinţă regală din lume, atestată în Lista din Larsa, cuprinzând „Regii care au domnit înainte de Potop", sub denumirea de Badtabira (BA/b/-D/u/-TI-BIR-A/ = „Aşezarea de la poarta de acces a celui care vorbeşte, conduce şi trăieşte în casa de lângă apă" - v. Mureş), este mult mai vechi decât cel descoperit pe plăcuţele din Sumer şi este şi normal să fie aşa din moment ce sumerienii au plecat din Ţara lui An.

Printre materialele arheologice descoperite (1961) la Tărtăria este şi placa rotundă, din lut ars, cu diametrul de 6,6 cm, având imprimate semne grafice aie primei scrieri pictografice din lume.

Deşi s-a realizat o „citire" şi traducere a semnelor de pe această tăbliţă, la o „recitire" în sensul invers al acelor de ceasornic am identificat: BAB-SARRU / RABU-DU-KI-USU-EN / ZU-GIRA-PATESI-III-BANSUR-MU-NANNAR-RABU / ZU-II-DINGIR-II-DINGIRANA, pe care le traducem prin: „Poarta de acces a marelui rege ce conduce cele

patru districte ale ţării puternicilor zei al Lunei şi Focului, a protectorilor care slujesc masa mare pentru jertfele închinate triadei sacre (AN, ENKI, ENLEL-I) şi renumitului zeu al Lunii din Nord, cel care face să prospere mâncarea şi băutura, după dispariţia celor doi zei şi două zeiţe (Igigi)".

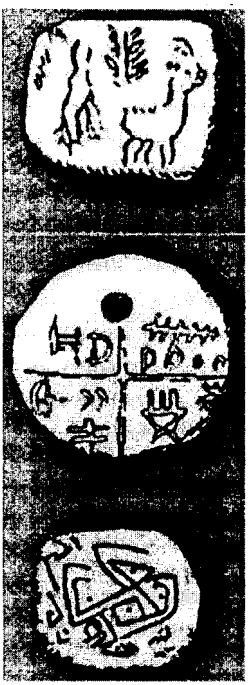

Tăbliţe descoperite la Tărtăria

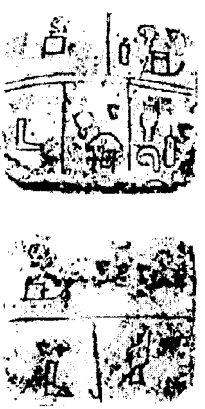

Tăbliţe sumeriene

Semnele grafice ale scrierii pictografice de la Tărtăria se regăsesc în aproape toate scrierile popoarelor, inclusiv ale locuitorilor din Insula Paştelui. Iată că această scriere esste cea mai veche şi ea va pleca odată cu grupurile ce au migrat spre alte zone, transformându-se, pierzându-se de-a lungul timpului, datorită poate pătrunderii de cuvinte de la alte popoare. Din acest text al plăcuţelor de la Tărtăria aflăm că Ţara regelui Anu se numea Ţara Lunei şi a Focului, ceea ce ar însemna că Ţara LU'ANA, Luanei, poate fi a Lunei, astrul nopţii numindu-se Lu-na,

iar Ţara Ramaiaşilor, „oamenii focului“, cea a Focului. Iată Ţara despre care vorbesc tăbliţele, una mare, cuprinzând şi Ţara lui Anu şi Ţara Ramaiaşilor, rahmanilor. E posibil ca această Ţară să se fi împărţit în ţărişoare mai mici, dar ele să aparţină aceleiaşi civilizaţii, din constelaţia Taurului, primii din Roiul Hyade iar ramaiaşii din Steaua Aldebaran, zeiţa Rohimi fiind zeiţa stelei Aldebaran şi a focului. Denumirea rohmini, rohmani, poate fi scrisă roh/en-me-en = domnul preot al focului? Să nu uităm, de asemenea, că stema Moldovei a fost capul de bour cu o stea cu opt raze între coarne. Bourul reprezintă locul de unde au sosit strămoşii, iar steaua din frunte, dintre cele două coarne, steaua Aldebaran, locul lor de baştină. În sprijinul ideii că ramaiaşii şi cei din Ţara Lu'Anu provin din acelaşi loc aducem şi următoarea dovadă.

Pe aceleaşi tăbliţe de laTărtăria, aflate deci pe teritoriul Ţării Lu'Anu s-au găsit scrise cuvintele: „BAB“ = „Poarta“ (intrare-ieşire) este evidenţiată prin „orificiul“ realizat în tăbliţă, acolo unde, de fapt trebuia să fie „faţa omului“, SARRU-RABU = „Marele rege“, este un titlu, o demnitate evidenţiată prin „tichia regală“, aşa cum este reprezentată în tăbliţa citată, similară celei de la statueta aparţinând culturii Turdas din zonă (Mitologia românească, Bucureşti, 1985, pg.92), statueta marelui rege Gudes (2250 Î.H.), iar prin asocierea termenilor BA/b/-SA/rru/-RABU a rezultat Basaraba, apelativul remarcabilei dinastii regale din spaţiul carpato-danubiano-pontic, astfel atestată şi ca prima dinastie regală din lume. De asemenea, un ţinut dintre cele locuite de către ramaiaşi poartă şi astăzi denumirea de Basarabia, iar dinastia basarabilor a condus mult timp Ţara Românească. În concluzie, locuitorii celor două Ţări, a Lu'An şi Ramaiaşilor au aceeaşi origine extraterestră, din Constelaţia Taurului, dar de pe planete diferite probabil. Oraşul Badtabira, cum se numea atunci Tărtăria, era reşedinţa regelui ENMEENLUANNA (EN-ME-EN-LU-ANNA = *„Domnul preoţilor, cel care proclama transformarea în mod miraculos a lucrurilor înconjurătoare de omul Cerului“)*, iar ţara lui a rămas consemnată ca fiind Ţara Lu-Anna. În această ţară sunt pomeniţi a fi apărut, (tot pe tăbliţele de la Tărtăria), „Cei şapte zei - IGIGI“ (I-GIGI/ru/ - „Umbrele oamenilor răi, demoni, de lângă râu“, v. Mureş), fiii lui AN şi strămoşii lui Anu, descrişi ca nişte demoni cu înfăţişare monstruoasă. Părerea mea este că aceşti „monştri“, „fiii“ regelui An, tatăl lui Ea, Enkil, sunt acele fiinţe noi, create pe cale genetică pentru a-i sluji pe ei, urâţi, aşa cum au fost ei descrişi în „Epopeea lui Ghilgameş“, neputincioşi să gândească şi având doar

instincte primare, ca orice animal. Din aceşti „monştri“ o parte vor evolua cu ajutorul lui Ea, care îi învăţa să gândească şi să se reproducă, iar o altă parte va rămâne la nivelul de animal, gen acel Yeti al pădurilor sau ca maimuţele. Cei care vor evolua, vor fi foarte plăcuţi la înfăţişare, dar cu o altă structură a ADN-ului faţă de a celor care i-au creat. Să nu uităm că urmaşilor lui Seth, din Ţara Rahmanilor li se interzice să se împreuneze cu „fiii lui Cain“, adică cu acei oameni creaţi pe cale genetică de către regele Anu, dar ei nu ascultă şi se vor naşte monştrii, uriaşii, ciclopii, şi alte fiinţe la care combinarea celor două ADN-uri incompatibile a dus la apariţia unor uriaşe anomalii genetice. Ceea ce nu se mai ştie este faptul că cetatea Babilonului a existat tot în spaţiul carpato-danubiano-pontic şi denumirea ei însemna „Cei care văd poarta de intrare a însufleţitorului“, adică a sufletelor, cuvântul fiind compus din BAB = poartă, intrare şi ILON = cei care văd. Şi nici nu ni se pare ceva ireal, deoarece aici erau mai multe ţărişoare, multe cetăţi oraşe şi probabil, au apărut şi mai multe graiuri.

Din cele însemnate pe tăbliţele de la Tărtăria aflăm că există o ţară mare, cu capitala Bsdtabira (Tărtăria), numită Ţara Lunii şi a Focului, condusă de către regele Anu, dar mai ştim că există în zona Moldovei Ţara „oamenilor focului“, care avea capitala la Rama (Ram = mantra focului). Ceva mă face să cred că iniţial pe acest teritoriu există o singură ţară, a LuAnu şi a Focului, cu o singură capitală, dar la un moment dat, ea s-a scindat în două ţări, ţara Rama-iaşilor organizându-se distinct şi stabilindu-şi propria capitală în oraşul Rama. Din acel moment, cele două ţări au coexistat în acelaşi spaţiu, dar au avut conducere şi organizare separate, având totuşi aceeaşi origine extraterestră, Constelaţia Taurului, Roiul Hyadelor, Steaua Aldebaran, numită „ochiul taurului“ (în mod sigur de pe această stea, rohmanii, rahamanii sau ramaiaşii), iar cei din Ţara Lu'Anu din Hyade, dar nu ştim sigur dacă de pe aceeaşi stea sau de pe alta.

Pentru a întări ideea migraţiei tuturor acestor populaţii din spaţiul carpato-danubian voi aduce drept dovadă tăbliţa circulară de la Tărtăria, care este o hartă foarte precisa. Autorul acestui articol, intitulat *„Primele forme ale scrierii de pe mapamond sunt rezultatul dezvoltării unui popor civilizator“,* doctorul Constantin N. Bărbulescu, ne descifrează înţelesul semnelor de pe această tăbliţă circulară. Cunoscând că perioada cerească a stelei Sirius este 292, un număr sacru chaldeean, am identificat această cifră cu un „biru“, adică 292 lan. Faptul că

limita sudică a ţării din harta babiloneană este la 30°30' latitudine nordică, rezultă că până la hotarul nordic al ţării noastre, 48° latitudine nordică, sunt 18°30'. Efectuând calculele rezultă în linie dreaptă 1925 km; un biru are 292 lan. 1925:292 = 6,6 biru, exact cât este diametrul tăbliţei rotunde de laTărtăria. Cei 3 biru la nord de hotarele ţării noastre totalizează 876 km. şi reprezintă 7° latitudine nordică. 48° + 7° = 55°, ceea ce ne arată că în acele timpuri Europa era cunoscută numai până la paralela 55° N, adică până la Marea Nordului şi Marea Baltică.

Diametrul tăbliţei, cu aceeaşi lungime de 6,6 biru, figurează spaţiul cuprins între 20°15' longitudine vestică şi 46°15' longitudine estică, adică: râul Tisa, Macedonia, peninsula Peloponez, insula Creta, Africa de Nord (libia) la Vest şi fluviul Volga, marea Caspică, munţii Zagros la Est Cele două secţiuni ale „Fluviului amar“ le identificăm cu mările: Mediterană, Egee, Marmara, Marea Neagră respectiv, Caspică, iar „balta“ cu Golful Persic.

Prin existenţa răbojului în poziţie orizontală cu şase crestături din scrierea de la Kiş se precizează şi distanţa de 6 biru dintre Tărtăria şi Golful Persic, aşa cum răbojul în poziţie verticală cu patru crestături din scrierea „Lniar A“ indica direcţia şi distanţa de 4 biru dintre zona Tărtăria până la Insula Creta.“ Aflăm din aceste hărţi antice scrise pe pietre că locuitorii din acest spaţiu carpato-danubian cunoşteau teritoriul care se întindea până la limitele prezentate mai sus şi când au migrat de aici s-au instalat în diverse zone din acest spaţiu: în zona fluviilor Tigru şi Eufrat, formând Sumerul, în peninsula Baktria apărând o civilizaţie misterioasă, în Egipt formând cultura veche „ANU“, în Nordul Africii, Ga-Ramanii au creat propria ţară, în Insula Creta apare civilizaţia minoică, în Peloponez protogrecii, dintre care neamul ionian este foarte diferit de greci, în zona mediteraneană latinii, apoi, mai departe, pe valea Indusului, la Harappa şi Mohave-Daro, în zona fluviului Volga populaţia balţilor, protohitiţii în zona Antaliei, zonă în care există şi Muntele Taurus şi luvienii. Parte dintre ei au plecat mai departe de această zonă, ajungând în Irlanda şi Scoţia, alţii continuându-şi drumul mai departe şi poposind pe vreo insulă, precum Insula Paştelui.

După ultimul potop, când cea din urmă bucată din Atlantida a dispărut sub ape, se spune că singura porţiune de pământ uscat, aflată deasupra apelor oceanului, era insula Aaru (A/A/RU = aşezarea situată pe apă, râu), care supravieţuise tuturor cataclismelor, în timp ce alte insule dispăruseră în întregime, parte la primul cataclism, parte la al

doilea, (printre ele fiind posibil să se fi aflat şi tara Sirriat, de unde se spune că sosise zeul egiptean Thot). Locuitorii acestei insule au pornit pe mare în mai multe grupuri, valuri şi s-au stabilit în diverse locuri ale Terrei, unul dintre ele fiind Egiptul, locuit deja de către cei din civilizaţia numita „anu“, civilizaţie sosită din Ţara Lu'An, din spaţiul carpato-danubian. Insula Aaru era în formă dreptunghiulară, iar cetatea de pe ea în formă de octogon, aceasta din urmă fiind înconjurata de un zid metalic şi având un ansamblu urban perfect geometrizat, cu o structură a drumurilor radiană şi o populaţie telepată, în număr egal bărbaţi şi femei, foarte înalţi, cca trei metri şi foarte evoluaţi spiritual şi material. Despre Osiris se spune că ar fi sosit în Egipt, la Abydos, aproximativ prin 2 300 i.e.n., din Amenti, adică de pe insula Aaru. El a sosit în fruntea unuia dintre valurile umane pornite de pe Aaru şi, la sosirea în Egipt, a fost considerat zeu de către băştinaşi, datorită capacităţilor intelectuale deosebite cu care era înzestrat, a înaltei ştiinţe şi teologii de care dispunea întregul grup. Nu numai el a fost considerat zeu, ci toţi noii veniţi, foarte înalţi şi civilizaţi, dar Osiris îi depăşea cu mult pe fiecare dintre ei şi a devenit repede zeul suprem al Egiptului. Probabil că, de-a lungul timpului, mai sosiseră pe acest teritoriu şi alţi naufragiaţi, obligaţi să-şi părăsească insulele care se scufundau, ei fiind zeii cei bătrâni despre care se vorbeşte în mitologia egipteană, precum Thot, Ptah, Autum... Dacă potopul a avut loc în 11 000 î.e.n., iar în 10 450 se construia deja piramida cea mare de la Gizeh, înseamnă că atlanţii au sosit în Egipt în acest interval şi s-au organizat rapid şi destul de bine, din moment ce au şi trecut în scurt timp la executarea unor asemenea construcţii. Ori poate au construit piramida tocmai pentru a comemora momentul sosirii lor pe acele meleaguri, pentru a-şi conserva prin veacuri istoria şi tradiţia. Oricum, reproducerea perfectă a constelaţiei Orion, prin piramidele înălţate, ar însemna că cei de pe insula Aaru veneau din Orion. Sunt pomenite ca pornind de pe insulele Atlantidei mai multe valuri de „oameni ai mării“, care s-au stabilit în diverse locuri, şi în diverse perioade de timp, în funcţie de momentul în care au fost forţaţi să plece. Astfel, apar fel de fel de populaţii considerate de către locuitorii meleagurilor pe care aceştia acostează, „ciudate“, din motivul că noii veniţi sunt mult mai dezvoltaţi decât băştinaşii. Un exemplu îl constituie filistenii, „apăruţi brusc într-o invazie masivă de pe mare“ (perioada consemnată este 3000-2500 î.e.n.). Ei au întemeiat oraşul Ekron, în apropierea Ierusalimului, oraş superb care se întindea

pe cca. 20 ha, având un palat regal, cartiere bine delimitate şi reprezentau un mare pericol militar pentru vecini, locuitorii săi fiind meşteşugari şi soldaţi. Aceştia constituiau păturile inferioare din rândurile populaţiei Atiantidei şi ni se spune că erau în număr de 20 000 de indivizi, dar foarte puternici, reprezentanţii lor fiind acei Goliat şi Dalilla consideraţi uriaşi faţă de ceilalţi oameni. Posibil că cetăţile Sodoma şi Gomora, precum şi Zoarul, Adman şi Zeboiim să fi fost tot oraşe ridicate de către atlanţii sosiţi în mai multe valuri în zona Mării Mediterane.

Vom întâlni şi în istoria popoarelor celtice legende care ne povestesc despre străini misterioşi sosiţi de pe mare. Aceştia sunt războinicii Tuatha se Danann, o populaţie misterioasă, cu extraordinare cunoştinţe în domeniul magiei, care a invadat Irlanda. Se spune că veneau din Ţara Tetrilor, aflată dincolo de „Marea întunecată". Aproximativ prin 4000 î.e.n., aceştia au atacat cu arme populaţia băştinaşă descoperită aici. Toate aceste informaţii ne poartă cu gândul către atlanţi, ei posedând calităţile psihice mai sus menţionate şi având şi arme, şi la acei misterioşi druizi care au trăit în Irlanda, Scoţia, mari magicieni, capabili să influenţeze fenomenele meteorologice, să vorbească cu animalele, comunicând telepatic, folosind telechinezia, levitând, cunoscând multe lucruri care celorlalţi le erau total necunoscute. Înclin să cred că această populaţie Tuatha se Danann îi reprezenta pe acei Magi Negri din Atlantida, ce se aflaseră în conflict cu Magii Albi şi care au dus la catastrofala dispariţie a Atiantidei. Ei găsesc la debarcarea pe insula Irlandei populaţia preceltică a druizilor, care îl venera pe zeul Seth, (reprezentat sub forma unui mistreţ, aşa cum apare acest zeu şi în mitologia egipteană). Îl venerau, deoarece sosiseră din ţara lui Seth, Ţara Rahmanilor sau a Ramaiaşilor, (trecând în drumul lor prin Munţii Zagros şi peninsula Bactria) cu mult timp în urmă, când migraseră spre alte teritorii. Aceşti Tuatha se Danann, (Magii Negri), care erau foarte puternici şi foloseau arme distrugătoare, i-au atacat foarte puternic pe druizi, războiul fiind crud, nimicitor.

Dacă populaţia celtică veche a migrat tot din spaţiul Carpatic, din ţara Rahmanilor unde fusese conducător Set, având toate acele cunoştinţe înalte ale rohmanilor, este normal să-l fi adorat pe acesta ca pe un zeu, reprezentat de un mistreţ. Este puţin ciudat însă, că zeul Seth este reprezentat şi în mitologia egipteană tot sub forma unui mistreţ, care se luptă cu Osiris dar şi cu Horus. Ştiind că parte a rahmanilor, (Ga-Ramanii) a migrat înspre Egipt cu dorinţa de a-l cuceri, dar nu a

reuşit şi şi-a îndreptat atenţia asupra zonei nord-africane, ocupând-o, ni se confirmă faptul că aceşti Ga-Ramani din neamul lui Set au luptat cu populaţia veche egipteană condusă de către Osiris, (populaţie sosită de pe insula Aaru şi instalată peste locuitorii cu cultura „anu"), nereuşind să-i învingă. Mitul luptei lui Osiris cu mistreţul Seth ilustrează lupta dintre cele două populaţii, a Ga-Ramanilor din neamul lui Seth, războinici buni cu un conducător lucid şi priceput, cu populaţia sosită sub conducerea Zeului Osiris. După moartea lui Osiris lupta dintre ramanii lui Seth şi populaţia instalata în Egipt continuă, ei fiind conduşi de către Horus. Seth îi scoate un ochi lui Horus. Oare ce înseamnă acest lucru?

De asemenea, intrigă faptul că numeroasele populaţii vechi, precum incaşii, mayaşii, aztecii, indienii asanizi, aveau calendare nefireşti pentru nişte oameni care locuiau pe această planetă dintotdeauna. Incaşii aveau calendarul în funcţie de Lună şi de Pleiade (360 de zile + cele cinci pierdute) , mayaşii, în funcţie de Lună şi planeta Venus. Calendarele lor erau foarte bune, dar este de mirare că acestea aveau ca punct de reper, nu Soarele ci stele mai îndepărtate, chiar din afara Căii Lactee. În cartea **„Enigma Zeului Alb Precolumbian"** de Pierre Honore, se afirmă că *„aztecii, indienii roşii guiche şi incaşii credeau că în urmă cu mult timp strămoşii lor au apărut din şapte caverne din nordul Mexicului, Chicomoztec. Legendele spun că aztecii au fost îndrumaţi în 1160 î.e.n. de către Zeul Soare Huitzilpochitli să-şi părăsească patria Azlan (aflată, la Nord de Colorado) şi să migreze spre Sud, în Ţara Promisă, indicată de o insulă şi un lac. [...]"* Lunga migraţie din sec al XIII î.e.n. a aztecilor conduşi de preoţi seamănă bine cu povestea din Vechiul Testament. *„Intrigă faptul că ei credeau că strămoşii au apărut de sub pământ şi acest lucru nu pare straniu, având în vedere că teritoriul Mexicului, care făcea parte din marea Atlantida nu s-a scufundat. E normal ca populaţia să se fi ascuns în adâncurile pământului, în acele oraşe ale Shambalei, unde se spune că s-ar fi refugiat mare parte dintre iniţiaţii Atlantidei şi locuitori ai ei. După o perioadă de aşteptare, în care apele s-au retras de pe uscatul inundat, ei au revenit la suprafaţă, minunându-se că oraşele lor care se aflau înainte situate la nivelul mării erau acum cocoţate la mari înălţimi, pe vârfurile munţilor. Uscatul se înălţase mult şi în urma acestor schimbări tectonice, oraşele lor se aflau acum printre nori. Încet, încet însă aceşti urmaşi ai atlanţilor au decăzut spiritual, ajungând să adopte culturi religioase crude, având la bază sacrificii umane. Din acest motiv, este consemnată din când în*

când apariţia vreunui zeu, care soseşte pentru a le reaminti lucruri ştiute cândva de civilizaţia lor, dar uitate în timp, el fiind considerat un civilizator, deşi este doar un semen de-al lor, care a trăit în interior, unde nimic din civilizaţia iniţială nu s-a pierdut, ori în exterior (în altă parte decât pe pământ), unde, la fel nu s-a pierdut."

Faptul că multe civilizaţii umane au avut calendare bazate pe cursul ceresc al altor stele decât Soarele, aşa cum ar fi fost firesc să se întâmple în cazul unor fiinţe care au apărut pe această planetă şi îşi raportează viaţa la astrul cel mai important pentru ei, pentru planetă, ne face să ne punem întrebarea firească de ce aveau acele calendare, de ce simţiseră nevoia să le creeze urmărind nişte stele aflate la mari depărtări de Terra şi care nu aveau legături cu ea? Singurul răspuns de bun simţ este că aceste calendare nu au fost întocmite aici, ci au fost aduse din locurile respectivelor stele şi adaptate pentru noua planetă, ori că, acele grupuri ajunse aici, pentru a păstra legătura cu locul de origine, şi-au creat calendarele în raport cu mişcările cereşti ale acelor astre. În modul acesta ştiau în permanenţă care este poziţia noii lor case, Terra, faţă de planeta părăsită şi timpul care se scursese în vechea casă în raport cu cel scurs în cea nouă. Mă gândesc că dacă aş părăsi o planetă din diverse motive - misiune civilizatoare, exil, ori altceva - mi-aş alcătui un calendar luându-mi ca punct de reper planeta părăsită, astfel încât să ştiu tot timpul unde mă aflu faţă de casă, adică, unde se afla Terra faţă de planeta de unde am venit, cât timp s-a scurs acolo şi cât aici. De ce să nu fi procedat aşa civilizaţiile care s-au stabilit pe planeta noastră, ori care au rămas pentru un timp aici? Înclin să cred că exact aşa s-a întâmplat, de unde deduc că, pe Terra au sosit populaţii în număr mai mare, din constelaţia Taurului, roiul Hyade şi roiul Pleiade, din Orion, din Câinele Mare (Sirius), de pe planeta Venus şi din alte locuri.

Legendele amintesc sosirea după ultima catastrofă a Atlantidei, a unei civilizaţii din Constelaţia Dragonului, care a adus cu ea *calea Roata Universului*. Unde s-au păstrat oare urme ale trecerii acestei civilizaţii? Roata Universului este o filozofie a universului care a apărut în China şi s-a răspândit şi în celelalte ţări asiatice, precum Joponia, Thailanda... Ea prezintă legile de bază care guvernează universul şi principiile de aplicare. Nu voi intra în amănunte, dar vă voi spune că în 1964 exploratorul britanic James Torwill a descoperit printre manuscrisele din arhivele Academiei Chineze din Nanjing, informaţii uluitoare. A descoperit date despre prezenţa unei civilizaţii misterioase, numită Dongwei, care se bazau pe fapte povestite de martori oculari şi fuseseră redactate

în mileniul trei î.e.n. Cronica este scrisă într-un stil amănunţit şi prezintă obiceiurile şi viaţa acestei civilizaţii. Populaţia aceasta locuia în zona care se întindea din deşertul Gobi, cam din dreptul localităţii Kuqa până în deşertul Takla Macan, în dreptul localităţii Yecheng, în oraşe mari, fiecare condus de către un rege, şi purtând nume precum Oraşul de smarald, Oraşul de sub aripa vremii, Oraşul apei negre... Numărul lor se ridică la 1 200 000 de indivizi, împărţiţi în mod egal, în femei şi bărbaţi, acest număr rămânea mereu acelaşi. Ca trăsături generale arătau ca rasa albă, dar culoarea pielii lor era verde deschis, iar ochii erau albaştri, fără a exista iris, ci întregul glob ocular era albastru. „Părul lor era roşu ca soarele la răsărit şi înălţimea lor era de două ori mai mare decât a unui om normal“. Ceea ce caracteriza însă această civilizaţie era că ei aveau o atât de mare dezvoltare a capacităţii de folosire a creierului, încât comunicau telepatic, trăiau concomitent în mai multe lumi, dimensiuni, materializau prin puterea gândului tot ceea ce le era necesar, iar toate construcţiile lor erau perfect lucioase şi netede. Civilizaţia Dongwei a trăit izolată iniţial de restul oamenilor, dar au mai permis totuşi, după un timp, accesul oamenilor în şcolile lor, unde cunoştinţele acumulate erau atât de evoluate, încât, îi făceau să pară pe cei care şi le însuşiseră şi se întorceau în lume, zei. Din nefericire, din motive care ne rămân totuşi necunoscute, această civilizaţie a decis să părăsească planeta noastră. Cred că ei sunt cei sosiţi din constelaţia Dragonului, cei care şi-au lăsat amprenta asupra populaţiei din China, întemeind o cultură diferita de oricare alta de pe glob. Să nu uităm că dragonul este simbolul acestei culturi în care puterea mintii este foarte apreciată şi de unde ne-a parvenit o puternică magie, reprezentând frânturi din cunoaşterea ştiinţifică oferită oamenilor de această civilizaţie avansată şi care au fost prezentate ulterior trunchiat şi fără a mai fi reţinut şi oferit explicaţiile ştiinţifice ale fenomenelor prezentate. Cel mai bine au fost păstrate aceste cunoştinţe de către magii tibetani, capabili să materializeze forme gând malefice, numite tulkusi. (Este vorba despre Magii tibetani, adepţii malefici.) Semnul folosit de către chinezi pentru cuvântul cer este de forma literei s, având în capete două coarne, două semicercuri, fiind un semn asemănător unui fulger şi care reproduce stilizat forma constelaţiei Dragonului.

Populaţia maya, care are credinţe şi obiceiuri asemănătoare cu ale chinezilor, are un semn pentru cuvântul zeu, care seamănă perfect cu semnul pe care îl au chinezii pentru cer şi cu reprezentarea grafică a unui fulger. Între cele două civilizaţii există o legătură, deoarece scrierea

seamănă, credinţa, reprezentarea şi înţelegerea universului este aproape identică... Nu ştiu dacă civilizaţia Dragonului a fost prezentă şi în mijlocul mayaşilor, ori cele două populaţii au un trecut îndepărtat comun. Ceea ce surprinde este prezenţa reprezentanţilor planetei Venus în mijlocul celor două popoare.

În **„Stantele lui Dzyan“** se spune că Sanat Kumatra, Logosul din Venus, a coborât pe pământ împreună cu discipolii săi într-o navă spaţială enormă, pentru a-l îndruma pe omul primitiv pe calea civilizaţiei: *„Atunci, cu un urlet atotputernic al coborârii rapide de la înălţimi nemăsurabile, înconjurată de mase de foc ce umpleau cerul cu limba de flăcări mişcătoare, nava Stăpânilor flăcărilor sclipi în tăriile cerului. S-au oprit deasupra Insulei Albe, care se întindea în Marea Gobi. Era verde şi lucitoare, căci cei mai frumoşi boboci de pe pământ îşi ofereau cele mai mândre flori pentru a-şi întâmpina Regele“*. O relatare din care deducem că cei de pe Venus au aterizat pe o insulă din marea Gobi, în perioada când acest spaţiu era încă acoperit de ape care încă nu se retrăseseră, lăsând gol fundul mării nisipos, actualul deşert Gobi. În largul acestei mări era localizată prezenţa unei Insule, unde probabil trăiau reprezentanţi ai venusienilor care, din moment ce îşi aşteptau regele, îl cunoşteau. De asemenea, la mayaşi este prezent zeul Quetzalcoatl, Steaua Dimineţii, un zeu radiind *„o strălucte stranie, fiecare fir de păr de pe cap îi era luminos, cu hainele lucitoare şi ochii verzi ca marea, scânteind fulgere“*. Zeul acesta este numit *„şarpele cu pene“* şi nu întâmplător Imperiul Mayaşilor, care există în perioada 4000 î.e.n., este numit Imperiul Şarpelui. El este venit de pe Venus şi reprezintă o prezenţă comună pentru cele două populaţii, chineza şi mayaşă. Oricum, civilizaţia chineză a fost influenţată în mai mare măsură de către cei sosiţi din Constelaţia Dragonului. Acesta este un exemplu în ceea ce priveşte prezenţa pe Terra a altor populaţii din Univers şi lista ar putea continua, cred. Multe manuscrise zac necercetate încă, multe sunt încă nedescoperite... Dar să sperăm că se vor găsi oameni curioşi care să le studieze şi să le scoată la iveală.

Revin puţin la civilizaţia incaşă pentru că nu pot să trec cu vederea un text în care se vorbeşte despre zeii sosiţi aici. În cartea **„Astralii din Atlantida“** a lui W. Raimond Drake, am citit despre un rege, numit Sargon din Agada, care *„ar fi ajuns la Lacul Titicaca şi ar fi înălţat monumentele de pe Insula Soarelui“*. El s-ar fi numit Viracocha. *„Kon-Tiki-Vira şi însoţitorii săi (cunoscuţi după urechile lungi) au promis că se*

vor întoarce. Se spune că ar fi navigat spre Insula Paştelui". Acest Viracocha era numit zeul Condor uriaş, *„cel înrudit cu soarele"* ori *„spumă de mare"*, fiind considerat *„stăpânul Soarelui, al Lunii şi al lui Venus"*. Este descris ca un bărbat înalt, impresionant, cu barbă, priceput în toate artele şi meşteşugurile. Însoţitorii săi erau oameni blonzi cu ochii albaştri şi cu bărbi, albi la ten şi puteau cu toţii să păşească pe mare. Era numit şi Vindecătorul, deoarece i-a învăţat medicina pe incaşi. Există un text în cronicile incaşe, în care se povesteşte cum a respins zeul un atac al războinicilor asmuţiţi asupra lui de către preoţi, utilizând o tehnică de apărare necunoscută nouă: *„El şi-a înălţat braţele şi a strigat ceva într-o limbă ciudată. Brusc din cer s-a desfăşurat o perdea de flăcări care 1-a învăluit. Săgeţile au ricoşat în acest câmp de forţă, străpungând piepturile celor care le trimiseseră. Cocha, Vindecătorul, asaltaţi din nou de soldaţi s-a rugat din nou la ceruri. O flacără de foc a ţâşnit în jos, rotindu-se în culori minunate între el şi duşmanii săi. Aceştia s-au întors pentru a fugi dar s-au oprit îngroziţi la vederea unui al doilea cerc de foc în spatele lor. Într-o clipă, totul s-a prefăcut în pulbere. Zona e numită azi Locul Fulgerelor"* **(„Land to the West"** - Ashe Geoffrey). Nu putem trece cu vederea această relatare care ne oferă informaţii despre străinii misterioşi. Aceştia stăpâneau cunoştinţe foarte avansate în toate domeniile şi mesajul lor pentru cei întâlniţi a fost cel de pace şi înţelegere. Lor li se atribuie construirea oraşelor Tiahuanaco, unde se află gigantice statui, şi a oraşului Cuzco, care se întinde în forma simbolică a unui condor. Aceste oraşe erau foarte frumoase şi de o civilizaţie uimitoare. Cuzco *„era înconjurat de ziduri imense, în care unele pietre cântăreau fiecare treizeci de tone. Oraşul avea mai mult de 200 000 de locuitori. Zeci de palate, aproape 400 de temple şi clădiri religioase străluceau acoperite cu plăci lustruite de aur, lacrimile Zeului Soare, grădini minunate, apă curentă prin conducte legate la rezervoare. În interiorul Templului zidul dinspre vest era împodobit cu imaginea unei zeităţi cu înfăţişare umană, privind din mijlocul a nenumărate raze de Lumină care emanau dinspre el în toate direcţiile. Silueta era gravată pe o placă din aur masiv de dimensiuni enorme, presărată din belşug cu smaralde şi pietre preţioase."* **(„History of the Conquest of Peru"** - W. H. Prescott). Dacă am concluziona pe scurt informaţiile de mai sus, am spune că la incaşi a sosit un grup numeros de oameni albi la faţă, blonzi cu ochii albaştri, cu urechile mai mari, aparţinând unei civilizaţii foarte avansate, pacifişti, care şi-au construit oraşe şi i-au învăţat

pe cei găsiţi acolo ceea ce ştiau şi care la un moment dat au plecat, promiţând că se vor întoarce.

Îmi voi muta acum privirea asupra Insulei Paştelui, atât de controversată în ceea ce priveşte trecutul său, şi voi insista asupra câtorva aspecte care mă interesează pentru a-mi contura propria teorie. Băştinaşii vorbesc despre strămoşii lor ca fiind acei oameni *„cu corpul fără fir de păr şi strălucitor“*, descriindu-1 pe zeul Make-Make, primul om care a sosit pe insulă, cu: *„Îmbrăcămintea sa era albă ca un nor, împodobită cu un curcubeu“* şi el poseda acea *„mana“*, o putere specială, o forţă interioară care exprimă puterea şi forţa ce le permitea acestor oameni să domine toate situaţiile. Bătrânii afirmă că aceasta era forţa cu ajutorul căreia zeii mutau statuile, adică foloseau telekinezia. Ce denotă acest lucru? Faptul că posedau toate acele calităţi pierdute în timp de om, utilizând la un nivel foarte înalt capacitatea creierului. Tot bătrânii afirmă că *„primii locuitori ai insulei sunt urmaşii primei rase din lume. De culoare galbenă, foarte înalţi, cu braţe lungi, piept foarte puternic şi torace, urechi enorme dar nu cu lobul detaşat, părul blond pur, corp imberb (fără fire de păr) şi strălucitor. Ei sosiseră pe un vas de pe un pământ aflat în spatele Americii“*.

Ceea ce am reţinut în legătură cu aceşti zei este faptul ca ei aveau urechile mari, aşa cum apare ilustrat în sculpturile gigantice construite de către această civilizaţie, numite Moai. De asemenea, aflăm că pe insulă existau două rase, numite Hanau-Momoko şi Hanau Eepe (cei corpolenţi), despre care se spune ca ar fi părăsit insula Hiva la sfârşitul unui război. E posibil ca cea de-a doua să fi avut pielea foarte albă, deoarece, mai târziu, locuitorii insulei păstraseră obiceiul de a-şi ţine copiii în peşteri pentru a avea pielea albă ca a zeilor. Statuile care îi înfăţişează au mâinile *„împreunate la nivelul ombilicului; unghii lungi şi nemăsurat de subţiri, mâini fine“*, poziţia lor fiind cea adoptata în timpul meditaţiei şi întâlnită la chinezi şi incaşi. Tot pe aceste statui, la nivelul şalelor, sunt gravate un şir de linii curbe, ca un curcubeu, urmate de un cerc perfect realizat, apoi apare o gravură extrem de ciudată, având forma unui M. Aceasta primă rasă a sosit de la răsărit, ea existând înainte pe două insule ale Polineziei, a construit statuile şi a creat scrierea rongo-rongo, (în care apar semne precum zvastica, linii concentrice asemănătoare celor de la Karnas) şi a dispărut brusc, lăsând în curs de execuţie 80 de statui din 240 care există pe insulă. Soarta acestora s-a hotărât în decurs de câteva zile. Ce s-a întâmplat cu ei rămâne un

mister. Din cunoştinţele pe care această rasă le-au lăsat, s-au păstrat informaţii cu privire la alte planete ale sistemului nostru solar şi despre Insula lor. Localnicii ştiu că *„Insula Paştelui ar fi arătat altfel. Nu existau ploi, ci ape subterane care ieşeau la suprafaţa solului. Ea avea aceeaşi formă, clima era foarte caldă şi creşteau plante imense. Prima rasă a insulei a locuit în două insule ale Polineziei, într-o parte a Asiei şi o parte a Africii, unde există doi vulcani. Paza puterii moarte a Insulei Paştelui a fost încredinţată unei insule din Pacific. Pe această insulă - şi ea este singurul loc din lume - cresc încă câteva exemplare ale vechiului arbore care se întinde pe cele 4 părţi ale lumii. Arborele vieţii nu dădea fructe. Acum câteva mii de ani, piatra vulcanului Ramo Raraku era altfel şi dura. Schimbarea climei este cea care a modificat structura stâncii. Existau animale pe insula Matakiterani. Vulcanii au apărut pe vremea primei rase. Primul s-a ivit Rano-Aroi, apoi Rano-Kao şi Ralaku, dar apariţia lor a avut loc după intervale îndelungate. Asta-i tot ce ştim!“* **(„Misterioasa Insula a Paştelui“** - Maziere, Francis). Iată cum regăsim pe această insulă prezenţa acelor zei strălucitori, cu urechile lungi, civilizaţi, care au înălţat statui gigantice.

Voi prezenta o relatare a istoricului Diodor din Sicilia, din „Biblioteca istorică“, despre călătoria pornita din Etiopia de un anume Iambus către o insulă aflată departe în sud, în regiunea Ecuatorului. Locuitorii ei, afirmă Diodor, *„sunt de statură înaltă, bine legaţi, asemănători între ei, cu trupul suplu şi puternic. Ei au capul acoperit cu păr, au gene şi sprâncene, dar pe restul trupului n-au nici un fir de păr. Urechile le sunt mai dezvoltate decât ale noastre. Limba pare să le fie dublă, putând vorbi cu două persoane în acelaşi timp. Clima insulei, în ciuda latitudinii sale,* e *temperată şi oamenii nu suferă de cald sau frig. Apă din belşug, izvoare calde şi pârâuri reci. Locuitorii insulei nu suferă de boli şi pot ajunge la 150 de ani. După această vârstă sunt poftiţi, în aşteptarea morţii, să se culce pe un pat alcătuit din frunzele unei plante deosebite, care îi adoarme pentru totdeauna. Nu se căsătoresc, copiii sunt crescuţi cu toţii în comun. Trăiesc în grupuri de rudenie care nu depăşesc 400 de membri. Norme bine stabilite precizează că într-o zi toată lumea mănâncă peşte, în altă zi carne şi aşa mai departe. Între locuitori domneşte armonia, conflictele civile fiindu-le străine“*.

Care să fie această insulă despre care ne relatează Diodor din Sicilia? Nu ştim şi nimeni nu a descoperit-o încă... Oricum, oamenii care o locuiesc seamănă uimitor cu prima rasă ce a locuit Insula Paştelui,

insula despre care bătrânii relatau că fusese acoperită cu plante imense, avea animale şi ape subterane care ieşeau la suprafaţă sub forma izvoarelor. Ciudată este afirmaţia că nu existau ploi şi ea ne poartă cu gândul la acea perioadă când planeta era acoperită cu stratul gros de vapori suspendaţi, când vegetaţia era luxuriantă şi de proporţii gigantice şi animalele la fel. Vorbind despre vechiul arborele care se întindea în cele patru părţi ale lumii şi care nu mai dădea fructe, să se fi referit la copacul ale cărui frunze erau folosite pentru a-i ajuta pe oameni să treacă „dincolo“ rapid şi blând, fără suferinţă? Mă întreb, dacă frunzele acestui copac aveau asemenea proprietăţi încât să stopeze bătăile inimii, care putea fi efectul pe care îl aveau fructele lui asupra corpului uman, asta în cazul când este într-adevăr vorba despre acelaşi copac? Dacă bine îmi amintesc, modul în care se spune că a reuşit zeul EA să-i înveţe pe oameni să gândească, să le limpezească minţile, a fost dându-le să mănânce din fructul unui copac special. Biblia, numeşte acest copac „al cunoaşterii binelui şi răului“ şi precizează că ar mai fi existat şi copacul „vieţii veşnice“. În privinţa copacului al cărui fruct te ajută să deosebeşti răul de bine, putem înţelege că fructul acesta conţinea probabil o substanţă ori mai multe, care produceau efecte la nivelul creierului uman, unul dintre ele fiind starea de luciditate a minţii, care permite o mai bună gândire, o judecată mai clară a lucrurilor şi deci, posibilitatea de a înţelege ceea ce este bine pentru ei şi ce nu. Precum ni se spune în mitul lui Ghilgameş, înainte, Zeii hotărau care este binele si răul pentru oameni, astfel încât totul să fie în favoarea lor. Dobândind puterea de a gândi limpede, oamenii au putut să realizeze că binele dorit de zei pentru ei nu coincidea cu binele pe care şi-l doreau ei. Din acest motiv au răsturnat starea de lucruri fixată de zei pentru oameni. Iată deci, că acel copac din insula descrisă de Diodor din Sicilia, ar fi putut să fie copacul „binelui şi al răului“, ori cel al „vieţii“, deoarece, provoca moartea, având putere asupra vieţii...

Tot straniu este şi faptul că bătrânii vorbesc despre o transferare a „puterii de moarte“ a Insulei Paştelui, către o altă insulă din Pacific, iar insula prezentată de Diodor este mult mai recent plasată în timp decât dispariţia populaţiei de pe Insula Paştelui. Prin „puterea de moarte“ să se înţeleagă existenţa acelui copac ale cărui frunze aveau efectul de a provoca moartea rapidă? Pare logic acest raţionament La plecarea de pe insula Paştelui locuitorii săi ar fi transferat „puterea de moarte“ pe o altă insulă, adică au avut grijă să transporte cu ei toţi arborii aceia

speciali şi să-i planteze pe noua insulă. Oare vor fi avut loc asemenea modificări în ceea ce priveşte clima şi solul insulei lor, schimbându-se dintr-o climă foarte caldă într-una temperată, cu vânturi puternice şi frig, astfel încât să fi pus în pericol viaţa arborilor atât de preţioşi pentru acest popor, încât ei să se fi hotărât să părăsească tot pentru a salva copacii? Având în vedere ceea ce spuneau bătrânii despre insula lor, această modificare a climei a fost reală şi probabil s-a produs brusc (în urma schimbării polilor magnetici ai Pământului). Să nu uităm că insula aleasă pentru a se muta, se afla în zona ecuatorială, adică într-o zonă cu climă în care trăiseră până atunci, în care arborii lor preţioşi supravieţuiau. Modificarea climei a determinat locuitorii unei insule s-o părăsească, pentru a-şi salva bunurile de valoare şi a căuta să găsească acele condiţii în care erau obişnuiţi să-şi ducă viaţa. Ei pornesc pe mare rapid, având nevoie de câteva zile pentru a-şi extrage arborii din pământ şi a-i pregăti pentru călătorie şi pentru a-şi strânge şi alte lucruri de care aveau nevoie, părăsind insula lor situată la lat. de 27grade şi long. de 110 grade pentru a găsi o insulă mai călduroasă, situată în apropierea Ecuatorului? Aceasta este explicaţia mea pentru părăsirea Insulei Paştelul. Posibil să mă înşel şi să fi fost speriaţi de o iminentă erupţie a vulcanilor de pe insulă, trei la număr, ori să fi existat cu totul şi cu totul alte motive...

Această populaţie cu urechile lungi, despre care ştim că a trăit în două insule ale Polineziei, apoi în Insula Paştelui, pe o insulă din Pacific (zona Ecuatorului), se regăseşte şi printre incaşi, întemeind oraşe minunate pe care le vor părăsi totuşi, promiţând că vor reveni. Când au ajuns la incaşi? Să nu uităm că oraşele incaşilor fuseseră construite pe un teren ce se afla situat la nivelul mării şi care, după un cataclism, s-au trezit situate pe vârful munţilor, modificându-se relieful acelei zone. Probabil că o placă tectonică existentă în adâncul oceanului s-a ridicat spre suprafaţă, împingând-o pe cea de deasupra mult mai sus, făcând ca zona de la suprafaţa mării să ajungă zona muntoasă. Mai există şi ipoteza potrivit căreia a scăzut nivelul apei oceanului într-atât de mult încât au apărut la suprafaţă munţii din ocean. Cam ciudat loc pentru alegerea construcţiei unor oraşe, în zone atât de greu accesibile, cu un aer rece şi o climă la fel de rece. Ştiind că „oamenii cu urechi lungi“ au locuit în zone cu climă caldă, ne vine greu să credem că şi-ar fi schimbat brusc preferinţele, alegând un loc total diferit de cele locuite până atunci şi o climă rece. Ei au construit oraşele în acea perioadă în care

terenul pe care le-au înălţat se afla încă la nivelul mării şi avea o climă caldă. Modificările ulterioare, despre care incaşii povestesc că au fost o mare catastrofa, au dus la schimbarea formelor de relief şi a climei. Nu ştim când au părăsit zeii aceste locuri, dar presupun că înainte de a se fi produs acel cataclism. E imposibil că o civilizaţie atât de dezvoltată, care cunoştea astronomie, avea hărţi, poseda arme atât de sofisticate, să nu fi prevăzut acele evenimente importante. Sunt sigură că le-au prevăzut de fiecare dată, cunoscând chiar şi momentul când se vor petrece şi au plecat din spaţiul ameninţat spre un loc mai sigur. Şi având în vedere că îi ocrotiseră şi învăţaseră multe lucruri pe incaşi, nu cred că i-ar fi părăsit fără a-i fi avertizat despre ce urma să se întâmple. Cred că aceştia au fost avertizaţi şi îndrumaţi unde să se ascundă, pentru că în cronicile lor, incaşii spun că după ce totul s-a sfârşit şi ei au ieşit din locurile în care se aflaseră în timpul catastrofei, au constatat cu uimire că oraşele lor erau pe vârf de munte. Dacă incaşii ar fi rămas în locul în care i-au surprins evenimentele, ar fi fost în mijlocul lor, ar fi luat parte la ele şi nu le-ar fi descris din prisma unui privitor aflat undeva la adăpost, nu în mijlocul unei urgii.

Relatările lor sunt amănunţite, dar nu cuprind acea doză de dramatism ori disperare cu care relatează cineva cursul unor evenimente pe care le-a trăit în mod direct, „pe pielea lui“, cum s-ar zice. Acest lucru denotă faptul că ei au fost simpli privitori ai evenimentelor, dintr-un loc sigur, dar care le-a permis totuşi să observe ceea ce s-a întâmplat. Să fi fost ascunşi în peşteri? Cronicile spun că urmaşii incaşilor au ieşit din peşterile Mexicului. Cum au ajuns acolo? Nu ştiu, dar este mai sigur că ei şi-au găsit refugiul în subteran, probabil în interiorul pământului, unde au ajuns intrând prin peşteri, pentru ca mai apoi, când lucrurile se liniştiseră, să iasă iar la lumină prin vreuna din peşterile din Mexic şi să se îndrepte spre patria lor. Acesta este un posibil scenariu în legătură cu faptele petrecute. Ceea ce este sigur, e faptul că cei care i-au ajutat sunt misterioşii oameni cu urechile lungi, menţionaţi ca fiind urmaşi ai primei rase care a populat pământul.

Surprinzător, dar şi la noi în ţară apare descrierea unor oameni asemănători celor despre care am vorbit până acum. Aceştia poartă numele de rohmani, rocmani, rahmani sau blajini şi sunt consideraţi o populaţie mitică, fiind numiţi „cei dintâi oameni de pe pământ“. Legendele spun despre ei că au luat parte la facerea lumii, susţinând stâlpii de sprijin ai pământului. Numiţi „fericiţii oameni blonzi“, ei sunt consideraţi

genealogic urmaşii lui Seth cel biblic. Seth era conducătorul Ţării ramaiaşilor, cei din zona Moldovei, Bucovinei, Basarabiei şi Făgăraşului. Portretul lor psihologic se potriveşte foarte bine cu cel al „dumnezeieştilor pelasgi", fiindcă ei erau *„oameni buni la inimă, milostivi, blânzi, cuminţi, foarte îngăduitori, inocenţi, domoli, paşnici, curaţi la inimă, drepţi înaintea lui Dumnezeu, temători de Dumnezeu, nefăcători de rele, sălbatici, sfinţi"*. Se spune că ei nu sunt un popor dispărut, însă, sunt *„uitaţi de Dumnezeu"*. Nu ştiu de ce, dar sunt numiţi în popor şi *„albi"*. Din ce motiv oare? Pielea era foarte albă, se îmbrăcau în alb, ori denumirea lor vine de la o altă denumire a acestor oameni? Ştim că ei aveau o putere extraordinară a gândului, deoarece se spune că *„guvernează ploile, recoltele, fenomenul şi numărul naşterilor"* şi se consideră că *„atunci când blajinii spun minciuni, atunci ninge sau plouă"*. (Andrei Fochi - **„Datini şi obiceiuri populare")**.

Rohmanii duc o viaţă credincioasă, întemeiată pe virtute şi incapacitatea de a face rău. Ei trăiesc sub pământ, nu se spune exact în ce, oraşe sau într-un alt mod de organizare, dincolo de Apa Sâmbetei din Munţii Făgăraş. Bărbaţii trăiesc separaţi de femeile lor cu care pot convieţui doar 30 de zile pe an pentru procreaţie. Copiii lor sunt crescuţi de mame până merg şi se hrănesc singuri, apoi trec în grija taţilor. Acest mod de viaţă l-ar fi întâlnit Alexandru Macedon în timpul campaniilor sale prin India, la neamul nagomugrilor. Tot din timpul lui Alexandru Macedon, avem o relatare directă despre neamul rohmanilor, despre care se afirmă că acest împărat i-ar fi învins. Ei l-ar fi primit cu cinste pe Alexandru Macedon la Ivante Împăratul. Împăratul era gol, sta pe un tron şi sub el trecea un râu. *„El spune că are hainele de la mama sa şi că nu e îmbrăcat din munca săracilor. Alexandru încearcă să tragă sabia, dar nu putu. Ivantie îi zise să-şi întoarcă inima bună spre el şi sabia îi va intra singură în teacă. Alexandru făcu astfel şi puse paloşul în teacă. Îl îndemnă apoi să ia apă de sub jilţul lui ca să devină nemuritor. Alexandru refuză să trăiască cât lumea şi 1-a lăsat pe cal să bea. Surorile lui au băut şi ele şi sunt zâne bune ce se hrănesc cu laptele animalelor sălbatice."* Se pare că ridicându-se problema hranei soldaţilor din armata lui Alexandru, Ivante rezolvă această problemă. *„Omul de la arie ia o turtă şi o găină din mâna lui Alexandru şi satură 500 000 de oameni."* Tot din relatările lui aflăm că perioada în care ei se distrau cu femeile lor, o lună de zile, pentru a aduce pe lume copii, începea o dată cu sărbătoarea Paştelui Blajinilor. Cei de la suprafaţă trebuiau

să presare pe Apa Sâmbetei coji de ouă colorate, pentru ca blajinii să ştie văzându-le, că a venit Paştele. Se spune că ar dura 8 zile şi 8 nopţi călătoria cojilor de ouă pe apă, până ce ar ajunge la ei. Astfel luau cunoştinţă despre sărbătoare şi se spune că era singura ocazie în care ieşeau la suprafaţa din oraşul sau oraşele lor subterane. De asemenea, se spune despre ei că *„au presimţire de ceasul morţii şi se pregătesc singuri, iar după ce s-au îmbrăcat cu hainele de moarte, li se face ceremonia de despărţire. Apoi, acel ce i-a sosit ceasul, trece singur după un deal, cu trup cu tot, iar ceilalţi se întorc acasă"*. (N. Carjan - **„Cărţile populare în literatura română")**.

Să aibă vreo legătură cu rohmanii, zeiţa Rohimi, cea care reprezenta steaua Aldebaran din Constelaţia Taurului? În mod sigur că exista o legătură... Este vorba de locuitorii Ţării ramanilor, a ramaiaşilor sau a rohmanilor, cum li se mai spunea. Înclin să cred că numele ţării noastre, România, nu provine de la numele romanilor, ci de la cel al rohmanilor. Dintr-o sursă neautorizată pe care mă străduiesc s-o identific de ceva vreme şi încă nu reuşesc, citez că Insula Paştelui s-a chemat la un moment dat Rohmania. Vreo legătură între populaţia din munţii noştri şi cei sosiţi în Insula Paştelui? Nu deţin date suficiente pentru a formula o astfel de teorie, dar oarecari puncte comune între cele două civilizaţii misterioase există. Pe viitor voi aduna material în legătură cu acest subiect, pentru a mă edifica asupra asemănărilor prezente şi a ajunge la o concluzie credibilă.

Trecând peste această divagaţie, am descoperit o populaţie veche, despre care se spune că ar fi dintre primii locuitori ai pământului, acei „fii ai lui Dumnezeu", neamul lui Seth, din care s-au salvat la Potop oamenii. Ştim că neamul lui Noe a „plutit pe arca" şi astfel s-a salvat, dar iată că o parte dintre acei oameni s-au ascuns în oraşe subterane, supravieţuind până în vremuri aproximativ recente (vremea lui Alexandru Macedon). Neamul pelasgilor nu s-a stins la potop aşa cum afirmă Biblia. După spusele acestei cărti, ar fi murit toţi oamenii de pe pământ cu excepţia familiei lui Noe. Mitul lui Ghilgameş lărgeşte puţin sfera supravieţuitorilor, adăugându-i pe prietenii şi servitorii lui Noe despre care aflăm apoi că era rege în Suruppak, deci, ar fi putut ca familia sa să fie întregul oraş cu locuitorii săi. De la câteva persoane salvate ajungem rapid la un întreg oraş salvat, iar cele cinci oraşe pomenite ca existând înaintea potopului erau foarte mari, de dimensiunile unor mici state. Însă, în mod sigur, ei nu au fost singurii supravieţuitori ai acelui

potop cumplit Dovada este supravieţuirea rohmanilor în subteran. La fel ca ei, s-au ascuns şi alte populaţii, care încotro şi în felul lor, unele fiind foarte avansate şi putând prevedea cele întâmplate, având mijloacele necesare pentru a se salva (nave cosmice), sau cunoscând faptul ca se poate trăi şi în mijlocul pământului şi cunoscând locurile de intrare în acest spaţiu, parte din ele plecând pe calea apei, altele zburând în vehicule spaţiale sau trecând într-o altă dimensiune spaţio-temporală, pentru un anumit timp.

CAPITOLUL VI

Extratereştrii din Constelaţia Taurului nu erau singurii sosiţi din spaţiu, pe pământ, ci se aflau aici şi reprezentanţi ai altor civilizaţii cosmice, ori urmaşii lor care le moşteniseră cunoştinţele avansate şi tehnologia. Din moment ce există în documentele popoarelor lumii date concrete şi clare cu privire la strămoşii lor extratereştri şi s-au descoperit chiar urme arheologice care atestă prezenţa pe Terra a unor populaţii sosite din spaţiul cosmic, din alte constelaţii, de ce Biblia nu pomeneşte nimic despre aceste lucruri? Relatează crearea planetei şi apoi plasează apariţia oamenilor într-o zonă foarte precar prezentată şi după ce ameţeşte subiectul apariţiei omului, prezentând o poveste idilică, trece brusc la potop şi ne asigură, pe cuvânt de onoare, că nu a supravieţuit catastrofei decât o familie de oameni, din care s-a repopulat apoi pământul. Foarte comod să stabileşti arborele genealogic al tuturor popoarelor ca pornind de la o singură familie, a lui Noe. În acest caz, ar însemna că toţi oamenii au ca leagăn al originii spaţiul carpato-danubiano-pontic. Spuneţi-le acest lucru evreilor, că strămoşii lor s-au născut în spaţiul carpatic, că erau pelasgi, să vedeţi cum vor reacţiona... Şi este drept că ei nu sunt din ramura pelasgilor, neavând nici cea mai mică legătură cu urmaşii lui Seth, ci vin dintr-un alt loc, despre care am mai vorbit. Prin tot ceea ce au relatat în Biblie, ei au dorit să pară că sunt un popor privilegiat, cu o descendenţă directă din primii oameni de pe pământ... Au simţit o nevoie acută de a-şi demonstra continuitatea pe suprafaţa pământului, mai precis de a şi-o crea... Probabil fiindcă nu îşi mai aminteau originea lor, locul din care veniseră, trezindu-se după câteva generaţii că nu ştiu de unde au apărut pe pământ Şi ce face acela care nu-şi aminteşte de unde vine şi cine este? Îşi creează propria identitate, cât mai bună cu putinţă, astfel încât să aibă cât mai multe avantaje de pe urma ei. Ce ar fi mai potrivit, în aceste condiţii, decât să-şi stabilească rădăcini cât mai adânci, pornind de la originea şi crearea primului om pe pământ? Şi dacă minciuna a fost născută, ea a trebuit apoi să fie crescută. Şi a tot crescut, până a venit cineva să-i trezească la realitate: Iisus. Unii l-au ascultat şi au înţeles, alţii, aceia care creaseră îndeaproape mistificarea, nu au putut renunţa la ea şi au continuat în erezia lor.

În cărţile sale, scriitorul Pavel Coruţ face o diferenţiere clară între triburile lui Israel şi triburile ibri ale lui Yadu şi Beniamin. Cele două triburi s-au unit formând Regatul Iudeei, care acoperă deşertul ludea şi are ieşire la Marea Moartă. De asemenea, scriitorul afirmă că triburile israelite dispar în confruntarea cu sirienii, iar celelalte două încearcă să le ia locul. Zaharia (11,5 şi 13,7) scrie despre cele două toiege care se rup. Ele reprezintă „plăcerea" şi „unirea". Ruperea lor simbolizează ruperea legământului cu Yehova, pentru treizeci de arginţi şi ruperea fraternităţii dintre Iuda şi Israel. Din ce cauză a apărut aceasta schismă? Divergenţa de opinii? Posibil... Oricum, se poate ca triburile israelite să fi fost decimate în războaie, dar nu pot să cred că toţi reprezentanţii lor au dispărut Probabil că au rămas în număr mic şi au fost asimilaţi de către celelalte două triburi. Autorul lansează ideea că aceste triburi, ale lui Iuda şi Beniamin au creat misticismul, jucându-se cu cuvintele, informaţiile şi istoria reală. Concordă perfect cu propria mea teorie potrivit căreia, o anumita parte dintre evrei, de-a lungul timpului, s-a ocupat de deformarea adevărului istoric în mod constant şi au realizat acest lucru, dintr-un loc ascuns, unde nu puteau fi deranjaţi. Logic acest spaţiu să se afle pe teritoriul deţinut de cele două triburi care se învredniceau cu această ocupaţie. Şi ce loc ar fi mai bun decât unul ferit de privirile curioase ale oamenilor, adică spaţiul unei peşteri? De ce nu ar fi putut aduna pe învăţaţii celor două triburi laolaltă ca să-i as cundă într-o comunitate aparte, izolată de toţi ceilalţi şi care să fi trăit în peşteri? Unde oare s-au descoperit cele mai multe manuscrise ebraice? În peşterile de la Qumran, de pe ţărmul Mării Moarte. Istoricii încă se mai ceartă asupra stabilirii apartenenţei acelei comunităţi si nu cad deloc de acord în această privinţă. Majoritatea afirmă că ar fi fost esenieni. De ce nu? Contează atât de mult cum se numeau sau ceea ce tăceau în acele peşteri? Comunitatea este prezentată ca trăind după norme de viaţă riguroase, ducând un trai în conformitate cu cerinţele legii iudaice, oamenii de aici sunt consideraţi învăţaţi. Nu erau primiţi în sânul comunităţii decât bărbaţii, iar pentru a fi acceptat în rândul lor, fiecare trebuia să treacă printr-o perioadă de ucenicie, de testare a credinţei şi loialităţii sale faţă de grup. Nu primeau femei în comunitate şi adoptau copiii altora de la o vârstă fragedă pentru a primi învăţăturile lor. Ei afirmau că scopul intrării lor în congregaţie era cel de a „face ceea ce este bun şi drept înaintea lui Yahve, după poruncile lui (date) prin Moise şi alţi profeţi". În comunitate, trebuiau să treacă prin „Legământ",

în faţa lui Yahve, şi să trăiască după toate regulile poruncite de el, fără a se lepăda de el, fără a se înfricoşa de vreo încercare venită de la Belial. „Legământul“ lor nu era datorat neamului, ci îl avea drept obiect pe „zeul virtuţii şi dragostei fierbinţi pentru oameni“ şi erau blestemaţi cei care părăseau comunitatea. Conducătorii acestei comunităţi considerau că numai ei reprezintă adevăratul Israel şi că sunt singurii deţinători ai adevărului privind „succesiunea vremilor“, „planul conceput de Dumnezeu pentru oameni, care a eşuat din pricina oamenilor, dar care trebuie neapărat să triumfe.“ În privinţa afirmaţiei de mai sus, ei aveau în mare parte dreptate. Cunoşteau adevărul şi îl deformau cum le dicta interesul şi Yehova, respingând filozofia şi fizica şi acceptând doar ceea ce susţinea existenţa lui Dumnezeu, căutând în totul o morală şi practicând un învăţământ prin simboluri. Simboluri? Prin simboluri s-a mistificat adevărul.

Activitatea lor de studiu şi „creaţie“ este clară şi numai cei care puteau păstra secretul asupra acelor lucruri, puteau fi acceptaţi să lucreze împreună cu ei. Cât despre viaţa riguroasă trăită, trebuia ca ea să fie aşa din mai multe motive. Unul, fiindcă ştiau că e nevoie de o viaţă curată şi ordonată pentru a putea gândi la fel de clar şi concis, fiindcă îşi respectau propria viaţă şi trupul, întreţinându-1 cât mai bine şi fiindcă nimeni nu suspectează un om care pare un sfânt, aşa cum doreau ei să pară. Nu pot crede în sfinţenia lor şi afirm că acolo s-au redactat cronicile evreieşti, probabil într-o dublă formă: una reală şi cealaltă modificată conform intereselor expansioniste ale celor de la conducerea triburilor din regatul Iudeei.

În Biblie, esenienii mai erau numiţi irodieni, fiindcă au fost protejaţi de Irod cel Mare. Un amănunt nu lipsit de importanţă este faptul că regele Irod, care îi proteja, şi-a construit palatul pe malul Mării Moarte, la 300 m. sub nivelul mării, palat mare, ce avea trei etaje. Manuscrisele descoperite la Marea Moartă, s-au găsit într-un sit arheologic, locuinţele, templul, mici depozite, aflându-se la o oarecare distanţă de mal. În spatele acestui grup de ruine se ridică muntele din stâncă roşie, calcaroasă, în scobiturile căreia sau găsit manuscrisele. Să existe o legătură între vechiul palat înălţat de Irod în acea zonă şi locul în care s-au găsit manuscrisele? Posibil... Oricum, această sectă a qumraniţilor a rupt relaţiile cu Templul din Ierusalim şi slujeau doar templului Ceresc, precum spuneau ei, şi susţineau că, din cauza defectelor „poporului ales“, „planul de mântuire al lui Yehova va fi realizat de către fracţiuni

din ce în ce mai restrânse ale acestui popor, şi că în cele din urmă, ultimul grup va fi restul lui Israel". Socoteau că ei sunt aceştia, acest rest ales de Yahve şi trebuie să recunosc că aveau dreptate. Ei eraucei mai orbi dintre toţi, cei mai îndoctrinaţi şi uşor de manevrat. Şi-au creat şi propriul calendar, solar, diferit de al celorlalţi din Ierusalim, de 364 de zile, 52 de săptămâni, 12 luni, prima lună de 30 de zile, a doua de 30 de zile, iar a treia de 31 de zile, astfel încât, datele lunare cădeau mereu în aceeaşi zi a săptămânii, iar Anul Nou şi prima zi a fiecărui trimestru, picau miercuri.

Prin prisma acestor informaţii, devine mai clar modul în care evreii au reuşit să păcălească pe toată lumea, cum au reuşit să ofere un basm umanităţii întregi şi cum au obligate printr-un plan foarte viclean, să-l creadă şi să şi-l însuşească. O civilizaţie strălucită, care a sosit pe Terra la un moment dat fiind adoptaţi de către această planetă, decade spiritual şi cade în mrejele unei entităţi extraterestre malefice, care se foloseşte de extraordinarele lor însuşiri pentru a sluji atingerii scopurilor sale. Nu ştim în care moment sau la a cui idee evreii au început să traducă textele sumeriene şi altele existente care vorbeau despre istoria planetei pe care sosiseră şi pe care nu o cunoşteau, dar este cert faptul că şi-au însuşit această istorie, creându-şi propria „descendenţă", pornită chiar de la originea, apariţia planetei, încercând şi chiar reuşind să „se împământenească" de drept în acest spaţiu, creându-şi artificial „rădăcini" pe această planetă. Dar ce reprezintă o poveste atunci când de jur împrejur lucrurile spun cu totul altceva? Nimic. Era necesar ca să facă să dispară toate dovezile care ar fi putut să contrazică într-un viitor îndepărtat veridicitatea originii lor şi a dreptului lor de primii existenţi pe planeta aceasta, de privilegiaţi şi stăpâni ai ei, ceea ce au şi făcut, conduşi de entitatea Yahve, distrugând toate dovezile existenţei celorlalte civilizaţii extraterestre, sosite cu mult înaintea lor pe planetă. Din nefericire au reuşit să distrugă toate aceste popoare, rămăşiţe ale altor civilizaţii, invocând şi luptând în numele Unicului Dumnezeu, împotriva celorlalte credinţe. Ciudat este faptul că nu i-a interesat că toate aceste popoare care se închinau zeilor, credeau într-o unică zeitate, iar „zeii", extratereştrii, se închinau unei singure Divinităţi, considerată a fi Unicul Creator. Ce mai, un plan genial al unei civilizaţii extraterestre flocalizată de către anumite persoane ca sosind din Constelaţia Pegas şi fiind şi acum prezentă pe Terra, în Elveţia), de a domina prin poporul

evreu, victima lor sigură, întreaga planetă. Planul a fost magistral conceput şi pus în aplicare cu multă răbdare, mii de ani, iar noi, obişnuindu-ne să nu mai gândim singuri, să nu mai căutăm singuri, ci să primim o informaţie pe tavă, fără chiar a-i mai verifica veridicitatea, am picat în capcană.

Pentru a ilustra acest lucru, voi preciza că despre un eveniment de proporţii descris în Biblie şi care nu putea trece neobservat popoarelor din acele timpuri, despre „ieşirea din Egipt a evreilor", *„nu există nici cea mai mică menţiune pe nici una dintre sutele de mii de inscripţii egiptene şi papirusuri cercetate de egiptologi; faraonul Ramses al II-lea care, după Biblie, trebuia să se înece, urmărindu-i pe evrei, în Marea Roşie, a murit, după o domnie de 66 de ani, de moarte naturală, iar mumia lui a fost descoperită la sfârşitul secolului trecut, neatinsă, nu departe de Valea Regilor"*. **(„Din tainele Imperiului Hitit"** - Vojtech Zamarovsky). Evenimentul nu apare consemnat nici în documentele altor popoare, de parcă nici nu ar fi avut loc. Este vorba despre un complot general al tuturor popoarelor împotriva evreilor, sau mai degrabă, simplul fapt că respectivul exod nu a avut loc niciodată? Pare mai plauzibilă şi de bun simţ a doua variantă. Nu? Iar povestea cu Dumnezeul care îi consideră un popor ales, este şi ea eronată, putând fi vorba într-adevăr de ajutorul şi sprijinul oferit evreilor de către o civilizaţie extraterestră cu intenţii de înrobire şi stăpânire a planetei. Da. Acest lucru mi se pare acceptabil şi chiar cred că în această privinţă putem descoperi destule date presărate prin Biblie, din care să deducem că este vorba despre reprezentanţii unei civilizaţii mai avansate, care posedă arme de distrugere în masă, nave cosmice, cunoştinţe şi instalaţii de desalinizare a apei marine, instalaţii de producere a apei biologice (apa vie) şi multe alte cunoştinţe avansate, de tehnică, medicină...etc. Nu mă opresc asupra acestor amănunte, ci vreau doar să exprim ideea că evreii au fost folosiţi şi păcăliţi de către aceşti reprezentanţi ai unei alte civilizaţii, care i-au manipulat cum au vrut, oferindu-le în schimb avantaje materiale, superioritate financiară şi control în acest mod, asupra celorlalţi pământeni. Legămintele pe care lea-u încheiat evreii, nu au constituit alceva decât un acord între cele două părţi, sau mai precis, între conducătorii lor şi Yahve, prin care, el le-a acordat pământuri, bogăţii, stăpânirea oamenilor, iar ei, s-au oferit drept unealtă a împlinirii planurilor sale, drept carne de tun. Iată că prin toate evenimentele prezentate ca având loc în acele timpuri îndepărtate, vom constata că, aici, s-a desfăşurat o luptă

între reprezentanţii altor civilizaţii, luptă în care au fost antrenaţi evreii, fără a avea habar de ce se petrece şi fiind în permanenţă manipulaţi într-un joc pe care nu îl cunoşteau şi ceilalţi oameni, urmaşii altor civilizaţii, care mai păstrau amintirile şi dovezile existenţei altor civilizaţii extraterestre pe acele meleaguri prin credinţele, povestirile, documentele, monumentele, construcţiile şi uneori aparatura de origine extraterestră rămasă în posesia lor.

Conflictul desfăşurat pe planetă şi manifestat prin războaie cumplite, prin adevărate măceluri, avea probabil origini mai vechi, dinainte ca aceste civilizaţii să ajungă, într-un fel sau altul pe Terra. Faptul că aici au sosit fiinţe din multe colţuri ale Universului şi au şi rămas parte din ele, a făcut ca planeta să se transforme într-un câmp de luptă pentru obţinerea întâietăţii şi a puterii totale asupra ei. Bătălia continuă şi acum, manifestându-se doar sub alte forme. Dovada este acest plan al lui Yahve, care continuă să se desfăşoare cu un mare succes. Din când în când, au sosit şi misiuni de salvare ale planetei de la autodistrugere, de stopare a luptei purtată între reprezentanţii acestor civilizaţii şi de ridicare a nivelului energetic şi mental al pământenilor. Din câte ştim, cea care a dat rezultatele cele mai bune a fost misiunea lui Iisus Hristos, deşi, mai există şi acum acea „rană" a lui, evreii, care continuă lucrarea celui pe care Hristos l-a numit Diavol, Dumnezeul nemilos al Vechiului Testament, care îşi asumă creaţia Pământului: *„Unde erai tu când am întemeiat Pământul..."* **(Iov 38:4,6,7)** şi *„când stelele dimineţii izbucneau împreună în cântări de bucurie şi când toţi fii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?"* Ceea ce nu înţeleg eu este afirmaţia lui Yehova, care discuta cu Iov, „fii lui Dumnezeu". Dacă el era Dumnezeul unic care a creat cerurile şi pământul, când ar fi vorbit cu Iov ar fi fost normal să spună „fii mei", nu „fii lui Dumnezeu". Prin această exprimare, el, Yehova, se delimitează clar de Dumnezeu. Atunci, el afirmă că este creatorul pământului şi încearcă să se identifice cu unicul Dumnezeu, trinitate, făcând exact ceea ce ştim că a făcut îngerul răsculat împotriva Dumnezeului Unic. A încercat să-şi asume meritele creaţiei şi să oblige locuitorii acestei planete să i se supună şi să-l recunoască drept Unicul Dumnezeu. Minciuna sa a fost deconspirată de către Fiul Unicului Dumnezeu, care este şi va fi întotdeauna Iubire, motiv pentru care a şi fost ucis. El a încercat din răsputeri să le arate oamenilor că modalitatea prin care ei au vrut să le facă celorlalţi oameni cunoscută existenţa unui singur Creator a fost greşită. Dezvăluirea existenţei Unicului Dumnezeu nu se poate face cu forţa, prin luptă, ci numai cu

blândeţe, răbdare şi prin înţelegere şi iubire. Le-a arătat că modul în care au făcut cunoscut pe Dumnezeul Adevărat nu a fost cel bun şi le-a explicat că Acesta nu este de acord cu nici o manifestare brutală, cu impunerea, cu forţarea cea mai mică intervenita brutal în mersul firesc al lucrurilor, ci este Un Dumnezeu al iubirii, al lucrurilor făcute cu blândeţe, linişte, calm, răbdare, prin înţelegerea fiecăruia a ceea ce el doreşte să ne înveţe, prin propriile-i puteri, de pe nivelul pe care se află ca dezvoltare mentală, spirituală.

Istoria acestei planete pare a fi tare întortocheată şi noi mai păstram extrem de puţine informaţii veridice despre fapte petrecute în vremurile pierdute în negura timpului, iar actuala perioadă, nu este propice descoperirii adevărului trecutului planetei. Oamenilor li se servesc doar acele informaţii care nu intră în contradicţie cu interesele celor despre care am discutat mai devreme, însă, adevărul nu poate fi ascuns la nesfârşit, oricât de diabolică ar fi mintea care încearcă acest lucru. Ţâşneşte la iveală când te aştepţi mai puţin şi nu poate fi şters niciodată. Terra a fost afectată de catastrofe planetare de mai multe ori, însă, de fiecare dată au existat supravieţuitori, unii sălbăticindu-se, alţii rămânând la nivelul de civilizaţie pe care îl aveau când a avut loc respectivul eveniment. Viaţa şi-a continuat cursul de fiecare dată. Bătrânii spuneau că se înnoiau pământul şi cerurile, fiind deasupra capetelor lor un cer nou. Noi avem cunoştinţa dintre aceste catastrofe la nivel planetar, doar de Potopul Biblic, provocat de către reprezentanţii unei civilizaţii extraterestre, cea din ţara Lu'Ana, care sosise din roiul Hyade, constelaţia Taur. Dacă însă ascultăm cu atenţie relatările străvechi, au mai avut loc astfel de catastrofe, care au dus la dispariţia unor continente şi la apariţia altora. Cauzele producerii lor au fost folosirea armelor atomice, a unor energii foarte puternice, cu efect distructiv, dar şi cauze naturale. Acele treceri dintr-o eră în alta, despre care se spune că sunt însoţite de producerea unor cataclisme, sunt reale şi sunt normale.

Pământul în sistemul solar are o traiectorie spiralată precum ADN-ul uman. De asemenea, Pământul se află situat şi pe o altă traiectorie spiralată, fiind diametral opus ca poziţie, cu steaua Sirius. Acolo unde se intersectează punctele acestei spirale, se formează un puternic câmp magnetic, iar aceste puncte se numesc „puncte zero“. Punctul zero se formează din suprapunerea cursului de intrare cu cel de ieşire în spirală. La trecerea prin punctele zero se produc unele schimbări pe planetă. Datorită concentrării energiei reziduale nucleare, poluării etc. se

accelerează căderea planetei, fiind în pericol de a devia de pe cursul spiralei drumului său, de a se izbi de centura fotonică şi de a se face scrum. Şi sistemul solar se deplasează spre un punct zero. S-a corectat deja deplasarea lui. Dacă Soarele şi Terra ar intra în punctul zero, Terra ar arde, iar Soarele ar suferi o imensă pierdere de energie şi s-ar stinge. Faza punctului zero în sistemul solar, se caracterizează prin absenţa Soarelui, descărcări energetice cauzate de puternicul câmp magnetic, are o durată de 7 zile şi se produc şi schimbări la nivel subatomic. Sa trecut prin punctul zero acum aproximativ 12 000 de ani, iar până la o nouă trecere pot dura între 12 000-15 000 de ani.

Trecerea prin punctul zero, anunţă intrarea într-o nouă era, aşa cum au afirmat bătrânii. Se spune că trecerea în Epoca Vărsătorului s-a produs în anul 1954. Cum s-a ajuns la aceasta dată? Cifra de 12 954 reprezintă jumătatea unui ciclu de precesiune de 26 000 de ani şi în plus, în ceea ce priveşte efectul vizual, marchează timpul pe care îl face o stea pentru a parcurge distanţa cuprinsă între variaţiile sale maximale şi minimale de altitudine şi declinaţie. De 12 954 de ani are nevoie steaua Sirius pentru a efectua jumătate din traseul său pe traiectoria spiralată. Pornind de la faptul că ultimul cataclism al Atlantidei s-a produs în 11 000 î.e.n. şi considerând că atunci Pământul s-a aflat în punctul zero, şi adunând 12 954 de ani necesari stelei Sirius pentru a ajunge în acelaşi punct în care s-a găsit atunci, vom obţine următorul rezultat. Din 11 000 î.e.n. până în anul 1954, când s-a trecut într-o altă eră, adică s-a trecut prin punctul zero, s-au scurs exact 12 954 de ani, iar populaţiile vechi, toate, au descris în acelaşi mod efectele produse la trecerea prin punctul zero. Sar părea că trecerea prin punctul zero are legătură cu această stea, Sirius, existând un moment când Pământul se apropie foarte mult de ea, ceea ce ar genera schimbări majore pentru Terra, cea mai mare dintre ele fiind ridicarea nivelului energetic al planetei şi mai ales a celui spiritual.

Există un amănunt care m-a pus pe gânduri... Precum se ştie, perioada în care steaua companion a stelei Sirus se învârte în jurul acesteia este de 50 de ani pământeni. Adunând la cei 12 954 de ani necesari planetei Sirius pentru a ajunge în punctul de maximă apropiere de planeta noastră cei 50 de ani necesari planetei Sirius B spre a efectua o rotaţie completă în jurul stelei Sirius A vom obţine că în anul 1995, atât steaua Sirius A cât şi Sirius B se vor fi aflat cel mai aproape de Terra. În acest caz forţa magnetică exercitată asupra planetei noastre

a fost mult mai mare, deoarece au intervenit ambele corpuri cereşti şi mă întreb, dacă nu a existat pericolul real ca Sirius B să se lovească de Terra. În aceste condiţii mai mult decât suficiente pentru ca pe Terra să aibă loc cataclisme devastatoare, dacă nu chiar o ciocnire în forţă cu un alt corp ceresc, cine a intervenit cu ajutor pentru ca planeta să scape cu bine din această conjunctură periculoasă? În mod sigur o nouă misiune extraterestră, fiindcă ar fi fost păcat să se distrugă, atât Terra cât şi Planeta Sirius B, de pe care au sosit cândva evreii.

Nu pretind că am reuşit să rezolv problema complicată a istoriei secrete a planetei, dar am încercat să propun câteva teorii şi să le explic, urmând ca dumneavoastră să decideţi dacă sunt valide sau nu. Dacă cineva m-ar întreba de ce a aterizat o civilizaţie extraterestră chiar pe teritoriul carpato-danubiano-pontic, i-aş răspunde că spaţial acesta a fost ales de către ei din motive practice. Prin prezenţa în această zonă a axului energetic al planetei, s-a efectuat mult mai simplu coborârea navelor extraterestre pe suprafaţa terestră. Canalul energetic reprezenta o coardă de acces dinspre exterior către interior şi cred că mai multe civilizaţii extraterestre s-au folosit de el, pentru a ateriza fără riscuri şi fără efort. O dată ajunşi în acest spaţiu geografic şi constatând că zona este foarte bogată în zăcământ aurifer, cupru şi alte minereuri, nu avea nici un rost să se deplaseze într-o altă zonă. Au întemeiat o colonie şi au pornit la extragerea zăcămintelor. În spaţiul carpato-danubiano-pontic au aterizat mai multe civilizaţii extraterestre din constelaţii diferite, însă nu s-au acumulat suficiente dovezi pentru a exprima un punct de vedere clar în legătură cu toate aceste misterioase expediţii.

Din diverse motive, de-a lungul timpului, populaţiile din acest spaţiu geografic şi-au părăsit locul de obârşie pornind în căutarea unui alt pământ, al unui nou început, ceea ce s-a şi întâmplat, aşa cum ne-o confirmă istoria.

Această carte se doreşte a fi o pledoarie pentru adevăr, în încercarea disperată a omului de a demonta mistificările şi de a elucida misterul planetei noastre. Sub mormanul de ţărână zac îngropate dovezi arheologice irefutabile, aşteptând doar ca cineva să-şi dorească într-atât de mult să le scoată la iveală, încât să se lase descoperite privirii noastre istovite.

Într-un ritm din ce în ce mai alert, cercetătorii, istoricii şi arheologii reuşesc să facă lumină asupra misterelor planetei şi piesele puzzle-ului se înmulţesc necontenit iar imaginea finală începe să prindă contur. Cu

toate acestea, mai este cale lungă până a avea răspuns la toate întrebările care frământă umanitatea, iar atunci când acestora li se va găsi dezlegarea, în mod sigur, Dumnezeu va oferi alte şi alte probleme de rezolvat, astfel încât creierul omului să lucreze necontenit, şi inima sa să caute întotdeauna purul adevăr.

BIBLIOGRAFIE

Abou-Rahme, Farid - Şi *Dumnezeu a zis...*

Amusin, I.D.- *Manuscrisele de la Marea Moartă,* Editura Antet, Bucureşti

Arnold, Paul - *Cartea maiaşă a morţilor*, Editura Antet, Bucureşti, 1996

Baught, C. - *Panorama creaţei*, 1992

Bauval, Robert şi Gilbelt Adrian - *Poarta spre stele,* Editura Elit, Bucureşti, 1994

Bărbulescu, C.N. - *Primele forme ale scrierii de pe mapamond sunt rezultatul dezvoltării unui popor civilizator* (articol)

Burrous, M. - *Manuscrisele de la Marea Moartă*

Cartea egipteană a morţilor, Editura Sophia, Arad, 1984

Cartojan, N. - *Cărţile populare în literatura română,* Editura Enciclopedică Română, Bucureşti, 1974

Champdor, Albert - *Papirusul Ani*

Charoux, Robert- *Cartea trecutului misterios*

Constantin, Daniel - *Pe urmele vechilor civilizaţii*, Editura Sport-Turism, Bucureşti,1987

Constantin, Gabriel - *Marginalii la Talmud*

Coryll, S. - *Valahia în Cartea Genezei*

Coruţ, Pavel- *Lumina Geto Daciei,* Editura Miracol, Bucureşti, 1993

Densuşianu, Ovidiu - *Dacia preistorică*

Diodor din Sicilia - *Biblioteca istorică*

Drake, Raimond W - *Astralii din Atlantida*

Dragomir, Silviu N. - *Enigme în jurul nostru*

Dumeznil, Georges - *Zeii suverani ai indo-europenilor*

Fototerapia cu lumină polarizata (fişa tehnică a aparatului Biotron)

Hârlaoanu, Alfred - *Istoria universală a poporului evreu.* Bucureşti, Zarkony, 1992

Herodot - *Istorii*

Homer - *Odiseea, Iliada*

Honore, Pierre - *The enigma of the Pre Columbian With God*

Lalouette, Claire - *Civilizaţia Egiptului antic*

Marinov, Zvezdomir - *Ispita,* Editura Giana, Bucureşti, 1993.
Maziere, Francisc - *Insula Paştelui*
Michael, Albin - *Papirusul Ani*
Pătruţ, Adrian - *De la normal la paranormal,* Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1993
Păun, Silvia - Revista Transilvania: *Grafia semnelor răbojului, comparativ cu cea a unor scrieri vechi*
Pausanias - *Descriptio Graeciae VIII*
Platon - *Timaeus*
Romanul anonim - *Alexandria*
Ruspoli, Marthe de Schambrun - *Şoimul divin*
Savescu, Napoleon - *Ga-Ramanii carpato danubieni, cuceritori ai Africii de Nord* (articol)
Strabon - *Geographia*
Steiner, Rudolf - *Din cronica acasha,* Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1997
Tăbliţele de la Annunaki, Altă versiune a mitului Dragonului, Râul Creaţiei, Tăbliţele de la Tărtăria
Vasilescu, Amedeo - *Misterioasa populaţie Dongwei, din China,* Revista fenomenelor paranormale
Kernbach, Victor - *Enigmele miturilor astrale,* Editura Minerva, Bucureşti, 1977
Zamarovsky, Voytech - *Din tainele imperiului Hitit,* Editura Junimea, Iaşi, 1980
Zamarovsky, Voytech - *La început a fost Sumerul,* Editura Albatros, Bucureşti, 1981

Următoarele cărţi pot fi comandate la
Editura ANTET
CP 22-285, sector 1, Bucureşti
plata se face ramburs, taxele poştale fiind suportate de editură

Organizaţiile secrete şi puterea lor în secolul XX - Jan van Helsing

Oamenii care pot schimba din nou materia, propriul câmp magnetic, sunt cunoscuţi sub denumirea de AVATARI (cel mai cunoscut în Occident era Jeshua ben Joseph - Iisus, maestru între ei). Prin aceasta devine posibilă creaţia direct din eter (materializare) sau schimbarea materiei, de ex. transformarea apei în vin sau a fierului în aur, anularea gravitaţiei, levitaţia, călătoria corpului, de exemplu din Africa în America (teleportare), vindecarea spontană prin schimbarea structurii celulare, ş. a.

Acest subiect nu e o joacă, atunci când un cunoscut din nordul insulelor sudice ale Noii Zeelande, a descoperit o regiune de testare a farfuriilor zburătoare aparţinând US-Air-Force şi a fost găsit mort la poalele unei stânci, după ce făcuse cunoscuta descoperirea sa. Există membri ai CIA şi ai Naval-Intelligence care au fost implicaţi în astfel de proiecte sau încă mai sunt. Mulţi dintre aceşti oameni nu mai vor să ia parte la acest joc criminal, se tem chiar - şi pe bună dreptate - pentru viaţa lor, în cazul în care ar face publice unele informaţii.

Organizaţii secrete şi puterea lor în secolul XX desconspiră reţeaua lojilor, a înaltei Finanţe şi Politicii: Comisia trilaterală, Bilderberg, ONU.

Cine conduce lumea - Cartea a 2-a - Jan van Helsing

Adevărul trebuie scos la iveală. Chiar dacă pe parcurs începe să se deterioreze imaginea perfect construită a vreunui mic segment de populaţie „elitară". Crimele sunt crime, iar rasa sau religia grupului de făptaşi sau vreo întâmplare din trecutul lor nu poate constitui un motiv pe baza căruia pedeapsa să fie acordată preferenţial faţă de alţi criminali. Drepturi egale pentru toţi!

În mâinile oamenilor nesăbuiţi, informaţiile dezvăluite în această carte se pot transforma în arme şi pot eventual face şi rău. Am încercat pe cât posibil să stăvilesc furia firească pe care ele ar putea-o genera prin prezentarea unor căi constructive la sfârşitul cărţii, dar nu-mi pot asuma nici o răspundere pentru ceea ce vi se poate întâmpla prin prezentarea informaţiilor expuse.

Aşa cum se remarcă în volumul întâi, datele expuse aici vor alege grâul de neghină.

Cine conduce planeta, dezvăluie puterea din umbră, adevăraţii conducători ai lumii.

Cartea a 3-a - Jan van Helsing

Într-un asemenea haos al „ordinii“ (sau „ordine în haos“) creşte şansa ca numitele descoperiri şi alte invenţii îmbunătăţite să devină accesibile cetăţeanului obişnuit şi fără obiecţiile unor mari industriaşi şi magnaţi şi prin aceasta să se refacă raportul de putere pe Pământ. Cu siguranţa, se va pune, de asemenea, o altă întrebare, şi anume, dacă marea masă va putea în zilele noastre să se descurce „conştient“ cu asemenea invenţii? Dacă, într-adevăr, omenirea ar fi deja coaptă, pregătită să fie confruntată cu asemenea descoperiri? Nu ar putea fi acestea, foarte bine, folosite în scopuri militare? Pentru asuprirea aproapelui? O dată rupte aceste structuri sociale conduse de supermagnaţi, vor ieşi la suprafaţă îmbunătăţiri de toate genurile, oprimate până acum.

După cum reiese din pagina catolica „Semnul timpului“, conducătorul „Ordinului iluminaţilor din Bavaria“, Mazzini şi „maestrul suveran al vremurilor vechi şi al ritului scoţian acceptat al zidarilor liberi“, Albert Pike (de asemenea, fondatorul Ku Klux Klanului), au executat, în anul 1871, un plan despre cum ar putea să ia în stăpânire lumea, cele trei războaie mondiale. Pornind spre „noua orânduire mondială“ (Novus Ordo Seclorum), trebuia înscenat Primul Război Mondial, pentru a aduce Rusia ţaristă în mâinile „Ordinului iluminaţilor din Bavaria“. Apoi Rusia trebuia să fie folosită pe post de „Bau-Bau“ pentru a promova în lumea întreagă ţelurile iluminaţilor bavarezi.

Cel de-al Doilea Război Mondial trebuia înscenat în baza manipulării conflictului dintre naţionaliştii germani şi cisionistii politici. Din aceasta trebuia să rezulte o extindere a zonei de influenţa rusească şi fondarea noului stat, Israel.

Cel de-al Treilea Război Mondial trebuia, conform planului, să rezulte din diferenţa de păreri care reieşea între cisionişti şi arabi. Fusese plănuită lărgirea pe plan mondial a conflictului.

A treia planeta, Al teilea război, Al treilea mileniu, este o cutremurătoare previziune a ceea ce ne aşteaptă.

Operaţiunea Aldebaran - Jan van Helsing

Sunt extratereştrii mici şi cenuşii, mari şi blonzi, urâţi sau frumoşi, bine intenţionaţi sau nu, sau câţiva din echipajul OZN-urilor poate nu sunt deloc „extraterestri“? Cine-şi mai păstrează capul limpede?

La mijlocul anilor '80 s-a schimbat brusc întreaga tematică a OZN-urilor, deoarece din SUA soseau relatări tot mai frecvente despre omuleţi mici şi cenuşii care aparent ar fi încheiat un contract cu guvernul din umbră al Statelor Unite, deci cu oamenii din spatele politicienilor („Iluminaţii“). Conform acestui contract, aceşti „cenuşii“ ar urma să efectueze diverse experienţe şi operaţii pe noi, oamenii. Brusc nu se mai auzea aproape nimic despre vizitatorii frumoşi, cu înfăţişare umană, despre care se discuta pe atunci din ce în ce mai mult.

Unde au dispărut dintr-o dată extratereştrii cu chip uman? Sau mai sunt încă printre noi? De ce nu se mai aude sau nu se mai citeşte nimic despre aceşti vizitatori, care ne seamănă atât de mult, încât o înrudire între noi şi ei poate fi veridică?

Ar fi oare posibil ca ei să incomodeze guvernele şi pe complicii acestora? Dacă da, atunci se pune întrebarea: „De ce?“. Şi ce rol joacă în cadrul dezinformării mass-media, aşa-numiţii „critici din domeniul ştiinţei“ şi mai ales diverşii cercetători ai OZN-urilor care **evită** intenţionat să relateze despre altceva decât despre omuleţi cenuşii şi răi, despre faţa unui marţian, fotografiata deja în urmă cu 25 de ani sau despre artefacte din Egipt?

Ce şi mai ales cine se ascunde în spatele acestor lucruri? Cum se poate ca toate informaţiile negative să provină din Statele Unite? De ce, potrivit cercetătorilor din domeniu, aşa-zişii extraterestrii „negativi“ au cooperat cu Statele Unite, iar cei cu chip uman cu nemţii sau cu elveţienii? De ce nu invers?

Copiii mileniului III - *Planul ocult de dominare a lumii* - Jan van Helsing

Trăim într-o nouă epocă, un nou mileniu cu multe riscuri (bineînţeles), dar şi cu tot atâtea şanse! Până acum li s-a recomandat oamenilor ce să creadă şi mai ales ce să gândească. În ceea ce priveşte credinţa, nu era voie să te îndoieşti de ceea ce te învăţau religiile oficiale.

Dar astăzi trăim alte vremuri. Sunt vremurile în care moralitatea, tradiţia, cultura şi altele asemănătoare nu mai au valoare. Este un mare rău pe de o parte, pentru că nimic nu mai e în ordine, dar pe de altă parte este şi cea mai mare şansă ca să dispară Vechiul şi să se nască Noul.

După unii, ordinea s-a născut odinioară din haos. Atunci când se naşte noul, vechiul trebuie să dispară! Starea de destrămare a lumii vechi poate fi pe de o parte cea mai mare şansă pe care a avut-o vreodată această planetă, dar pe de altă parte poate reprezenta şi o decădere absolută, depinde în ce direcţie este condusă această putere care se eliberează, spre lumină sau spre întuneric.

La un moment dat, în vechime, s-a intervenit în evoluţia Pământului, practicându-se manipularea genetică.

www.antet.ro

Axa lumii (axis mundi) despre care au scris filozofii și istoricii Antichității se află în muntele sfânt al dacilor, numit Kogaionon în sumeriană...

www.antet.ro

ISBN 978-973-636-392-4

9 789736 363924

16 lei